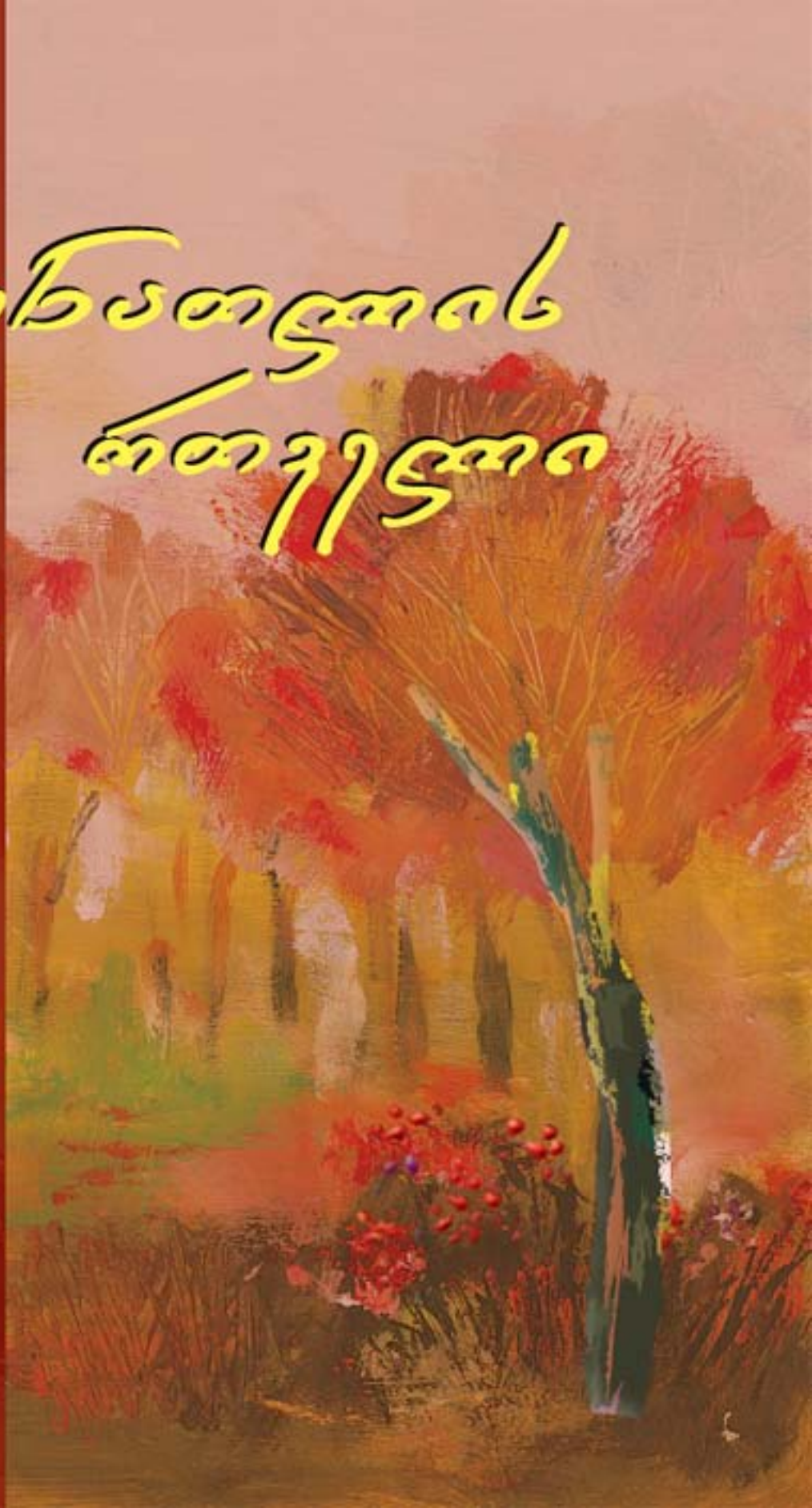

କେବଳତା କାବ୍ୟ

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ
କବି

იაგო მაჩხანელი

სონათღოს
ჩთველი

თბილისი 2021

იაგო მაჩხანელი დაიბადა თბილისში 1963 წლის 26 იანვარს. ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტის წარმატებით დამთავრების შემდეგ, მუშაობდა მრავალ საპასუხისმგებლო თანამდებობაზე. ლექსების წერა ორმოცდაათი წლისამ დაიწყო. სულ რამდენიმე წელიწადში სამი პოეტური კრებულის გამოცემა მოასწრო: „**უფალს ეახლე ანთებულ სანთლად**“ (2014 წ.), „**მაგნოლიების წვიმა**“ (2015 წ.) და „**ოცნებების ნათლობა**“ (2016 წ.). პარალელურად რამდენიმე ფერწერული ნახატიც შექმნა. სიცოცხლეში მეოთხე წიგნის გამოცემასაც აპირებდა, მაგრამ სამწუხაროდ, 2020 წლის 2 მარტს გარდაიცვალა.

მაღლობა იაგო მაჩხანელის მეგობრებს წიგნის გამოცემის ფინანსური მხარდაჭერისათვის

სინათლის რთველი

რედაქტორი: ქეთევან დოლიძე

დიზაინერი: გიორგი ჩიქვინიძე

ტექნოლოგიური: ელიზბარ არსენაშვილი

გარეკანის მხატვარი: ქეთევან დოლიძე

© ქეთევან დოლიძე

© გამომცემლობა „მერიდიანი“ 2021

დაიბეჭდა:

გამომცემლობა „მერიდიანი“,
თბილისი, ალ. ყაზბეგის გამზ., №47.

☎ 239-15-22

E-mail: meridiani777@gmail.com

ISBN

სარჩევი

წყალგაურეველი წიგნი.....	13
ძვირფასო მკითხველო	15

ლექსები

ქვის კეცი.....	19
მზემ ვერ დაძალა	20
ბორძიკით და ხმაურით	20
გადარეულა სამყარო.....	21
დაბლა რა გინდა	22
დაუბერა უცხო ქარმა	23
ეროსის ცეცხლმა	24
ზეცას მოსწყდა, ვით ვარსკვლავი.....	25
როგორც გვირგვინი	26
თუ არა ბნელა და არც ღამეა	27
მაძებარივით დავეძებ სიტბოს	28
მზე ამოვიდა და მაინც ბნელა	28
მე ერთგული ვარ შენი	29
იცოდე, რომ იპოვი.....	29
საით გავიქცე.....	30
მობეზრდა გვირილას ცერებზე დგომა.....	32
ჟანგმა დაფარა მწვანე ბილიკი	32
ქალი ამინდივითაა	33
ცეცხლის ენები	34
„მზე ინურება... ქრება“	34
„იასამნის ვალსი“	37
„ცოტალა დაგვრჩა მღვრიემდის“	38
თიხას წყალივით გაეპარები	39
ყვავილების მაისი.....	40
სამოთხის ჩიტები	41
უფალო, დამეხმარე.....	42
გაზაფხულის ხეივანში.....	43

უფლის თითებით	44
მგზავრი.....	45
ცას ასწურვია ვაზის მტევნები	46
მსუბუქი სუნთქვა ისმის	47
ფოთოლცვენა	48
ოცნებების ნათლობა.....	49
ქალღმერთი	50
დანისლულ ბილიკს შეასკდა ქარი.....	51
ვფიქრობ და ვიბრძვი	52
რწმენის სიცოცხლის მჯერა	53
ადრეც მითქვამს	54
ჩემი სიცოცხლის ვალია	55
მხოლოდ სული არ ბერდება	56
გული აენთო ცეცხლის სიმებად	56
ფიალა გამომიწოდე.....	57
ნუ აუშენებ მეფეს გალიას.....	58
ჩემი ვალია ძეგლი ავუგო.....	60
ვემშვიდობები და მაინც მიმძიმს	61
ჩაფიქრებულა ტანიე	62
თეთრი დუმილი	63
ფიქრებს ასხმია.....	64
გათენდა	64
ორაგულივით რომ შეენიროს	65
გიორგის	66
ვერ დაეწევი.....	68
ცივმა ზამთარმა.....	69
წვიმა	69
სიყვარულის თვალები.....	70
ცას გაედო ხიდი.....	71
მინას ვერ ავცდი.....	71
ცას და მინას ერთი საფიქრალი აქვს.....	72
ბნელეთში ვარ და აჩრდილებს ვეძებ	72

კვლავაც მებრძვიან ფიქრები ღამის	73
მთვარის ჩრდილში მზის ამოსვლას ველი.....	74
სამყაროს სულში შელწევას ვბედავ.....	74
სწორედ ასეთი სიცოცხლე მინდა	77
აგეფარები ფარად.....	77
მზის გულში ვზივარ და ვეძებ სიტბოს	78
არ მავინყდება	79
და მიხაროდე, ვით გაზაფხული	79
მინდა გაჩუქო	80
ნამუსი	82
მდევარი.....	82
ფიქრებს მაინც ვერ დაემალეები.....	83
დრო	83
მზის ჩანჩქერად	84
ზეცის წისქვილში.....	85
მზემ მიბოძა გვირგვინი.....	85
იას სციოდა.....	86
მაინც ქვაა	87
საით მიდიხარ	87
შენი ნახვა მინდოდა.....	88
თუ გინდა	88
ნისლი დაეშვა არხოტზე	89
სანამ ვარსკვლავი ბედს დაეცემა	90
უფალთან დგახარ ახლოს.....	91
ვემსგავსები ხილვას.....	92
ჟუჟუნა წვიმა მქვიაო	93
მინდა გაგანდო	94
რწმენამ მიკურთხა ფიცი.....	95
და რაც არ ვიცი, ის მწამს.....	96
ყველა ქალი ერთია	97
და მაინც ბრწყინავს.....	99
მოგონებები	100

გმადლობ, უფალო	101
სადმე, ტყის პირას	102
სინანულის ჯვარი	102
ცივი თვალები.....	103
ვიცი, უფალი მცდის.....	104
როგორც სანთელი და გარდენია	104
მოლოდინი	105
ჩემს სარკმელთან ზამთარია	105
მელანქოლია	107
სხვის ფიქრებში გაიხარებ	108
მამლის ყვილი	109
სულის ფესვები.....	110
არც არაფერს.....	111
ვნებათა ღელვა.....	111
ჩამორეკეს ზარებმა.....	112
სინათლე	113
სარკე.....	113
შიში	114
დაჩოქილი ვედრება.....	115
ფიქრთა მეფე.....	116
გადასარჩენად გვეძახის	117
სულის სუნთქვა	118
გაზაფხულდა	118
ვერ გამიგია	119
როცა ბინდი ცაზე წვება	120
გახდა ხილული.....	121
იდუმალი.....	122
ხანძარი.....	123
იმედის ნავი	123
უშიშარი.....	124
ავად მყოფი.....	124
ოცნების მწვერვალს შემორჩა ქიმზე.....	125

სულის ჩანჩქერი.....	125
ოქროყანის დილა	126
მძევალი	127
საფეხურებად დააშენდება.....	127
ბელურა.....	128
ქეთევან დოლიძეს.....	129
ლამის ფიქრები	129
კვლავ მევენახე სხლავს.....	130
მარტოობის დილა	131
ახმაურდი და დადუმდი	132
გულის თვალთ ნაკითხული წიგნი	132
ვმარცხდები	133
დაღლილი მთვარე.....	133
ვინვი	134
ვარსკვლავეთი	134
ვერ ვინამე.....	135
სანთელი	136
ჩრდილი	137
თეთრი ტაძარი.....	137
გზააბნეული ტივი	138
ნანგრევებში.....	139
ანგელოზების ხმები	140
იელი.....	140
გამოიავდრა	141
სტუმარი	142
ქარი	143
ცის გალობად ცხადდება	144
აისი	144
გულის ზღვაში ირწევა	145
უქრობ ცეცხლად	146
ვარსკვლავეთის სურათი	147
მიცვალებულის სამოსით შემკული უკვდავება.....	147

რასაც გული ვერ სწვდება.....	148
უფლის ფუტკარი	149
სიყვარული და სითბო ვინატრე	150
მოდი.....	150
ლამაზია.....	151
აბუდელაურის ტბებთან	152
არ დაიჯერო	154
ბედის ვარსკვლავი	156
ბედისწერამ შენი თავი მაჩუქა.....	156
და ყველა ფიქრი ნაფიქრალია	158
ბედნიერი ხარ	159
ბელურის სიზმარი.....	161
გადავირჩინოთ სულები.....	162
არ მიყვარს ორშაბათი... ბრწყინვალე აღდგომის შემდეგ	163
გაზაფხულია	164
გაზაფხულის ფერები	165
როგორც ელვარე მარადისობა	167
გამიტაცებენ ქარები	167
გაუფრინდათ მზერა თვალებს.....	168
გამიცანი.....	168
გამოინათებს.....	170
ქვიშით სასახლე ვერ აშენდება	171
გახდა ხილული.....	172
გაშრიალდა, როგორც ქარი	172
გზააბნეული.....	173
გზად მეკარგება.....	174
გულთა სინათლე.....	175
გული იბრძვის და არა ნებდება	176
გულის სიმღერა	177
გულით ხილულით.....	178
გულის ლამაზი ოცნება	179
ვაზის ყვავილი	179

დაბადებულა იქ სიყვარული	180
ვარდების ფრთები	180
დაიხავსება მწვანედ გოდოლი.....	181
დიდხანს ნუ ფიქრობ.	182
დილის სურათი	182
დუმილს გადალენს თვალები.....	183
ეკუთვნის ერთ ქალს	184
ვაჟას აჩრდილთან	185
ვარდის სინათლე.....	187
ველარ მოვიკალ შენით წყურვილი	188
ვნების ქარები.....	189
თეთრი ფიქრები.....	190
ცრემლამდის მწარე.....	191
ზეცის ლურჯი კარები.....	193
ზეციურ ზღაპრად.....	194
ზღვის მეცხრე ტალღა.....	195
შავი ღრუბელი	195
თეთრ ბედისწერად.....	197
თოვლმა სულ გადამათეთრა.....	198
თეთრი მერცხლები	198
თუ ცხოვრებამ გადაგლალა	199
იებით და ენძელებით გელის	200
იმედის ხეზე.....	200
ილაპარაკე, თუკი იცი დუმილზე მეტი	201
ლურჯ ზღაპრის კართან	201
იმედის ფერი.....	202
ის მომივლინე ვარდად	203
იქ, სადაც მუდამ გაზაფხულია	204
იცი, შენ ვინა ხარ?.....	204
მითიური მისტერიები.....	206
ინვიმებს ალბათ.....	207
კარგ ამბავს მამცნობს ზღაპარი.....	208

კვლავ გათენდება	209
კუთვნილი დროზე მიუზღე.....	210
მაგნოლიების წვიმა	211
მაცდური დილა.....	212
მე უკვე ვიცი.....	213
მომპარე სიმშვიდე.....	214
მე შენ ძალიან მიყვარხარ.....	216
მერაბ ლაფანაშვილს	217
მითიური სინამდვილე.....	218
მოგ ზაურობა წარსულში.....	220
მოგიტან ალპურ იებს.....	222
მოდის, მოდი და მოდი.	223
მოვიდა ლამაზად	225
მორიგი ბლეფიც დასრულდა	226
მჯერა	227
ნანატრი ვარსკვლავი	228
ნისლის ცრემლი.....	229
ნულარ დამტოვებ მარტო	234
ოცნება მარტივით გადაირია	235
ოცნებებს ვეაღერებები	236
ოცნების ფრთები მიწას ვერ ცდება.....	237
პირიმზის სული.....	238
რა ცოდვა მადევს ნეტავ ასეთი	239
როგორ გვინდა, რომ ღვთის გზით ვიაროთ	240
როცა სული შველას ითხოვს	242
სადღეგრძელო	243
საიქიოს ხილვა სულ რამდენიმე წუთით.....	244
საოცნებო მზის ასული.....	246
სევდამ ფიქრები აშალა	248
სვეტიცხოველი	249
სიზმარი, რომელიც ჯერ არ მინახავს	250
სიზმარი.....	251

სინათლის რთველი.....	252
სიყვარულის ცრემლით ნაკურთხი	253
სულის გაზაფხული	254
სურნელების საზღვრებს გასცდა.....	255
ტანიეს ტბასთან.....	255
ტკბილი ზღაპარი	257
ტკბილი ოცნება	258
უკვდავებავ, დუელში გინვევ.....	259
უფალო, მანიშნე რისი თქმა გინდა	260
უფალო	261
უფალს ეახლე ანთებულ სანთლად	263
უმბაზეც ავალ	264
ფერია	265
ფიქრების რთველი.....	267
ფრთაშესხმული ოცნება	267
ქალი და ვარდი	268
ქარს არ გავატან.....	271
ქეთევანი.....	272
ძღევამოსილი, ზეციური მხედარი	273
ქრისტესთვის სულელი.....	274
ქრისტიანული ცრემლის ხატი.....	275
ქუჩაში მარტო.....	276
ღამენათევი ოცნებები შველას ითხოვენ	277
ღირსების კვალი	278
ღირსების ცეცხლი	278
შაებრალები	280
შენ დაგეძებენ.....	281
მიყვარხარ ძალიან.....	281
შენთვის ვიცოცხლებ.....	283
შობა	284
შოთა ნიშნიანიძეს	285
ჩამომეხსენი ტვირთო.....	286

ჩემს ძმობილ მუხას	287
ჩვენთან კაცს კვლავაც ქუდი ახურავს	288
ჩვენი სახლი.....	289
ცამდე სავალი.....	290
ცხელი თოვლი	290
წერდა თბილ ლექსებს.....	291
გარდაცვლილ მეგობრებს.....	292
წუხელ მესიზმრა თეთრი ბატკანი.....	293
ჭეშმარიტი სიყვარული მოჩვენებას ჰგავს.....	295
შემომიტია მძაფრმა სურვილმა	295
ხარობს ოცნება.....	296
საქართველოს დამანვიმე	296

წერილები და მოგონებები

იაგო მაჩხანელის ნათელ ხსოვნას.....	298
დედის მოგონებიდან	300
„სულის საზღვრის“ გადასაფრენად	301
ლექსთა კრებულის წაკითხვისას	302
ბრონეულში დაბადებული სიყვარული	303
მთვარე ქვევრიდან	306

წყალგაურეველი წიგნი

ეს წინასიტყვაობა ამ წიგნისთვის იაგო მაჩხანელის სიცოცხლეში დაიწერა. ძნელია მასზე წარსულში საუბარი... დედამინაზე იშვიათად იბადებიან ისეთი დიდი ადამიანები, როგორც ის იყო...

იაგო მაჩხანელი პროფესიით იურისტი. ის ხატავს, წერს, მოგზაურობს საქართველოს სხვადასხვა კუთხეში და მშობლიური ფესვებით სულდგმულობს. ორმოცდაათობმეტი წლის ასაკში მყინვარწვერიც კი დალაშქრა. „შვილივით ნაზარდ“ ვაზს უჩუქრად ელოლიავენ... ყურძნის დანურვისას, სანთელ-საკმე-ველსაც დაუნთებს ხოლმე და მზეჩანული ღვინის დაჭაშნიკებისას, უეჭველად მიხვდება, რომ კარგი კაცის დანურულია.

იაგომ კარგად იცის, რომ ღვინოში წყლის გარევა არ შეიძლება და ისიც კარგად მოეხსენება, რომ სიტყვაც არ უნდა იყოს წყალ-წყალა. ამიტომ ეს წიგნიც წყალგაურეველი და სიყალბეგაურეველია...

საოცარია, პროფესიული მკაცრი კანონების გვერდით, ისეთი ფაქიზი შემოქმედის მყოფობა, რომელსაც იის დარდი აქვს: „იას სციოდა... ცაში მინიერს ემალებოდა, ია ზეციურს ვერ ელეოდა და ამიტომაც ასე ბნელოდა“. ასეთი სიფრიფანა ლექსის გვერდით, ავტორი არ ივინყებს ერთგვარ რჩევა-დარიგებას შვილის დასამოძღვრად:

„მუდამ უყურე რიდით და შიშით,
არ დაიფაროს მტვრითა და ქვიშით,
რაც მაცხოვარმა სისხლით შეკირა
და რითაც შენი სული შექმნილა“.

ეს სენტენცია მთელი მომავალი თაობისათვის ყურადსაღებია...

ზოგადად, სულიერი კათარზისი საკუთარი თავის შეცნობით და სინანულის გრძნობით იწყება, ამ წიგნში კი მეტად საინტერესო და ორიგინალური სახით გვხვდება:

„აცრემლებულ გულის ძალა
საიმედო ხიდია,
სადაც სამოთხის კარების
გასაღები ჰკიდია“.

ავტორმა იცის, რომ ცხოვრება გამოცდაა და ამ გამოცდის ჩაბარება არ უნდა გეზარებოდეს. რაც მთავარია, ადამიანმა არ უნდა დაკარგოს ზნეობა:

„ნამუსს არა აქვს დრო და სეზონი,
თავისი თავის არის ცენზორი,
წყალწალღებულის სულის მენავე“...

კითხულობ მის ლექსებს და ხედავ, როგორ „დასეირნობს ვაზის მტევნების ხეივანში მზე“, „ბროწეულის გულიდან სიმღერის ხმა გესმის“ და გჯერა, რომ „თუკი არსებობს ერთგულების თეთრი მწვერვალი“, „ზამთრის ცივ სუსხში უცეცხლოდ გათბობაც“ შესაძლებელია.

ხანდახან „ლამაზად დაცემა, წამოდგომას ნიშნავს“, ხანდახან კი „ავდრის დასამარცხებლად, არაყიც უნდა იძმობილო“.

და აი, სიცოცხლის სიყვარულის ძალიან უბრალო განმარტება: – „სიცოცხლე ასე რომ მიყვარს, სულ მაგ თვალების ბრალია,“ რომელთაც „სიცოცხლის სურნელს ისევე ანდობს, ვით ზეცის ფუტკარს, მიწის ყვავილი“.

მიუხედავად იმისა, რომ იაგო მაჩხანელის ძირითადი პროფესია იურისპრუდენციაა, მას მაინც აქვს გასიგრძეგანებული ლექსის არქიტექტონიკა, მის პოეზიაში ხშირად შეხვედებით პოეტური სემანტიკის სახეებს:

„და მთვარიან ღამეში,
თეთრ ანგელოზს რაც სურდა,
ბედისწერის მარანში
სიყვარულად დადულდა“.

მისი ლექსები ძალიან ჰგავს ავტორს. არსებობენ გულწრფელი ადამიანები და აქედან გამომდინარე, გულწრფელი წიგნებიც, სადაც ყოველგვარი სიყალბის გარეშე, ზუსტად არის გადმოცემული გრძნობა და განწყობა:

„მომტვრეულ ფრთებით
ცაში ველარ ვძლებ,
მიწისკენ სავალ
ბილიკებს ვეძებ“.

საინტერესოა ისიც, რომ საზოგადოების განმეკიცხველი, პამფლეტური ლექსების გვერდით, პოეტური მეტაფორებით, ეპითეტებითა და მხატვრული შედარებებით დახუნძლული სულიერება სუნთქავს.

ეს სრული კრებული იაგო მაჩხანელის „გულში ნაფრენი და მოფუთფუთე, მერცხლების ბუდედ ამღერებული“ წიგნია.

რედაქტორისაგან
12 აგვისტო, 2019 წ

ძვირფასო მკითხველო

მსურს ორიოდ სიტყვით გაგანდო ჩემი გულისტკივილი და სურვილები, ანუ ის, რაც მინდა და ის, რაც არ მინდა, რომ გვიყვარდეს ან გვძულდეს ერთმანეთი, არ ვიყოს გულგრილები არც სიკეთის და არც ბოროტების მიმართ, არ შევიყვაროთ საკუთარი თავი სხვაზე მეტად და ჩვენი გულგრილობით არ ჩავხერგოთ ყველა გზა-ბილიკი, თუნდაც ჯოჯოხეთისკენ.

მკვლელზე მეტად ცოდვილი ის ადამიანია, ვინც მკვლელობას ცივი გულითა და თვალებით უყურებს, ვინც დინჯი, აუღელვებელი ნაბიჯებით, მშვიდად ჩაუფლის უსამართლობას და ასეთივე გულგრილობით თვალცრემლიან, მშვიერად ადამიანს. ამ დროს ის იმაზე მეტ ცოდვას ჩადის, ვინც გაჭირვებული ამ მდგომარეობამდე მიიყვანა. ადამიანებს, რომლებსაც არც სიკეთის და არც ბოროტების ჩადენის სურვილი არ უჩნდებათ, არც სიკეთეს აკეთებენ და არც ბოროტებას, საკუთარი თავის გარდა, ყველას მიმართ გულგრილები არიან, მათი ადგილი არც მიწაზეა და არც ზეცაში.

„არარაობას ბოროტებამ შეხედა ზიზლით...“ – დანტეს „ღვთაებრივ კომედიას“ გავიხსენებ... ეს უდიდესი მოაზროვნე ხომ არარაობაში სწორედ ისეთ გულგრილ ადამიანებს გულისხმობდა, რომლებიც უფლის არც ერთგულნი და არც მოღალატენი არიან, რომლებიც არ არიან არც ქების და არც გინების ღირსნი, მხოლოდ საკუთარ თავზე ზრუნავენ და მათთვის ჯოჯოხეთის კარიც კი ჩაკეტილია.

„გულგრილობა არის ყველაზე დიდი სისასტიკე.“ – ამბობდა ვილსონი.

ადამიანის დანიშნულება ამქვეყანაზე სიკეთის თესვაა და არა არარაობად ქცევა...

იაგო მაჩხანელი
31 დეკემბერი, 2015 წ

17400

ქვის კეცი

სვეტიცხოველში გლოვობს სანთელი,
ჩემს შემოდგომას გაურბის რთველი,
ვენახს მითელავს ურიცხვი მტერი,
როგორც ბნელ აზრებს სისხლი და მტვერი.

კვლავ ქარიშხლისკენ მიიწევს მზერა,
თითქოს ღრუბლებში ამტყორცნა წერამ,
ვეღარ ვწყნარდები, ვშფოთავ და ვღელავ
და მწველი მზერა ცის საზღვრებს სერავს.

იყივლა სისხლმა ეღვარე მზისფრად,
წამომენია მწუხარე ფიქრი,
მოგონებები გაფანტა ნისლმა,
ცეცხლის ალში ვარ და სადღაც მივქრი.

ურჩმა ფიქრებმა მზის ცეცხლთან მიხმეს,
რომ გამოვენვი, როგორც ქვის კეცი,
ასე უნდოდა სიყვარულის ღმერთს
და მზიან ფიქრთა მონად ვიქეცი.

2015 წ

მზემ ვერ დაძალა

ქარი და თოვლი მზემ ვერ დაძალა
და ფიქრმა სულში შემომათოვა,
შემდეგ გაფრინდა, მთებს მიეძალა,
გული კი ყინულთან მიატოვა.

გულმა იფიქრა, ბევრი იფიქრა,
ცივი ფიფქებით გადაიფიფქა,
გადაეკიდა უფსკრულის კიდეს...
და გადაფრენა გადაიფიქრა.

სევდას ყინული შემოათალა,
წამოიძვრა... ცხრამდე დათვალა,
თვით მეცხრე ცამდე ცეცხლად მატარა...
და მოსწყდა ყინულს თბილი ფშატალა.

2014 წ

ბორძიკით და ხმაურით

ბორძიკით და ხმაურით,
როგორც გადამთვრალი,
მოკაშკაშე მზის სხივებს
მიეპარა ქარი.

მიეპარა, მოსტაცა
სანატრელი სითბო,
რათა გულით შეიგრძნოს
და გულითვე ზიდოს...

მოსტაცა და ხელში შერჩა
სითბოს ბნელი აჩრდილი
და ვერ გახდა ცივი ქარი
გულის სითბოს არილი.

2014 წ

გადარეულა სამყარო

გადარეულა სამყარო...
თითქოს გვემხოზა თავზე,
გამგელებული ბატკანი
მგელს შესაჭმელად დასდევს.

მზე, ცეცხლოვანი თვალებით,
გზას აღარ უთმობს მთვარეს,
მწყერი მიმინოს შეჰყურებს,
ნაზად უნაბავს თვალებს.

ზამთარს თოვლი გაპარვია,
ზაფხულს დღეები ცხელი,
რიჟრაჟზე მთვარე მხნედ მიმზერს,
არ ჩანს ლამენათევი.

და ბედისწერაც არ ცხრება,
მიმაღავს თავის სახეს,
რცხვენია, თვალებს მარიდებს,
რადგანაც მიგებს მახეს.

მისმა ცეცხლოვანმა მზერამ
უკვე დამიგო მახე,
ის მხოლოდ შენსკენ მახედებს
და მაჩვენებს შენს სახეს.

ბუნების ყველა კანონი
განზე გამდგარა თითქოს,
ფიქრები შენსკენ მიხმობენ
და მხოლოდ შენზე ვფიქრობ.

და ვაშლიც, ხიდან მომწყდარი,
ნიუტონს ველარ ხედავს,
მე კი მხოლოდ შენ მიზიდავ,
ვაშლი – ორივეს... ერთად.

აღბათ, დღეს ძლიერ მოთოვს და
ქარებთან წავლენ ფიქრები,
მეც გამიტაცებს ფიქრი და
ქარიშხლად გარდავიქმნები.

2014 წ

დაბლა რა გინდა

დაბლა რა გინდა...
ნუ ჩქარობ ჩემსკენ...
შენი ადგილი ზეცაში არის,
პატარა, ნაზო,
თეთრო, ლამაზო
ფიფქო.

შენ ჩემთან
ცეცხლად გადაიქცევი,
ვერ გაუძლებ...
დაიღუპები...
თან გაგიყოლებს
უდაბნოს ქარი –
ჩემი ალერსი
და გულის
სითბო.

2014 წ

დაუბერა უცხო ქარმა

დაუბერა უცხო ქარმა
და მოხვია მუხას მკლავი,
მუხამ მხრები გაშალა და
ქარს არ მისცა გასაქანი.
ქარს წამოენია ყინვა,
შავი, შეფუთნილი ხილვა,
შემდეგ თეთრი... არა თოვლი,
თავგასული, როგორც ქორი,
ულმობელი, როგორც ჭორი,
თან ლამაზი, როგორც ბროლი.
გადახაზა მწვანე მოლი,
მოხატა გზა შორზე შორი...
ველარ ხედავს
ხეს ფოთოლი.
ებრძვის ქარს, ბინდს
და ცხოვრებას
და ამ ბრძოლით
ველარ ცხრება
და თან ბინდსაც
ვერ ელევა.
მიჰქრის... მიჰქრის...
გადაღლილი
და იღვრება ზეცის ცრემლად,
მისდევს გაფრენილ ოცნებას,
მისდევს, მაგრამ ვერ ეწევა.
ოცნებებით გადამთვრალი,
შევყურებ ქარს, როგორც სარკეს,
ვხედავ ფოთოლს და ჩემს აჩრდილს,
ვნწყდები ხეს, ვეშვები თავქვე.
ამ ჭიდილში ვხედავ დიადს,
რაც მეც ხშირად განმიცდია,
ქართან ჭიდილი და ფრენა...
ჩემი თავიც აქ მიცვნია.

2014 წ

ეროსის ცეცხლმა

ეროსის ცეცხლმა, როგორც ქარმა, გაულვივა ვნებას ხანძარი,
იმავე ცეცხლში ჩაიფერფლა აღმოდებული სულის ტაძარი...

სასონარკვეთილს შემომამშველეთ მონატრებული სიტყვა,
იმედს და ვენახს თავზე დაატყდა უიმედობის სეტყვა.

ოცნების მთაზე ფიქრად შემომჯდარს, ბნელ და სევდიან ღრუბელს
მომღიმარ სახით, ნორჩი გვირილა, მზის თვალებიდან უმზერს...

და მეც გვირილის ბედის თვალებით, ცეცხლში შეღწევას ვბედავ,
იქ კი ფერფლში და შავბნელ ნაცარში, იმედის მარცვალს ვხედავ.

სხეულთან ერთად ფერფლად ქცეულა, მარად მშფოთვარე ვნება,
იდუმალეებით მოცულ გრძნობას კი კვლავაც მეფობა ნებავს.

და ნამოვიდა ფიქრი და აზრი, სიტყვები, როგორც წვიმა,
მხოლოდ ერთს ვითხოვ, მხოლოდ ერთი მსურს...

მე სხვა სულაც არ მინდა.

ბედის ვარსკვლავი, გულის სარკეში, თაფლისფერ თვალებს ახელს
და იქვე ხატავს ნიკალას ფუნჯით, ოცნების ქალის სახეს.

2014 წ

ზეცას მოსწყდა, ვით ვარსკვლავი

ზეცას მოსწყდა, ვით ვარსკვლავი
და ცეცხლივით აბრიალდა,
ქარივით შეასკდა ხეებს
და ფოთლებად აშრიალდა.

ფიქრებად წამომენია,
მორცხვად დამიხარა თავი,
ბნელში სინათლედ მოსულმა
სიკაშკაშით მომჭრა თვალი.

თან დამყვება აჩრდილივით,
გულიც გათბა, აღარ სცივა,
მათბობს, როგორც ცეცხლის ალი,
თან მაგრილებს, როგორც წვიმა.

ამაფრინა მთებზე მალლა,
დამავინყა ძილი, დალლა
და მიმჭკნარი ოცნებები
დეკასავით გაალალა.

ზედ თოვლივით დამეფარა,
როგორც ალპურ მდელოს ფარა
და ლამაზი ოცნებები
ოცნებითვე დამიმთავრა.

გულს შეასკდა, როგორც დარდი,
როგორც ღამე, ფიქრს ესტუმრა,
თან სიზმარი გამიღვიძა
და ზღაპარიც დამისრულა.

2014 წ

როგორც გვირგვინი

თავს დამდგომია შენი ჩრდილი, როგორც გვირგვინი,
მას რალა უნდა, რატომ მტანჯავს, ვერ გამიგია,
ქარებს არ სძინავთ, არ ადარდებთ გრძნობა, სურვილი,
ის კი... ის ჩემში ფესვგადგმული მძიმე ტვირთია.

უხილავ ძალამ ჩვენ ორს შორის გააბა ხიდი,
შენ თვალს არ ახელ, მოგხვევია შავბნელი ბინდი,
ბედისწერამაც არ გარგუნა ოცნების ნიჭი,
შემოგაძარცვა და მიმალა გრძნობები დიდი.

გადამნიფებულს, რად არ მწურავ ყურძნის მტევნებად,
სტუმარმა შენმა კვლავ თიხაში რომ დავიდულო,
შეაზანზაროს მარნის კარი ღვინის სურნელმა
და ამ სურნელმა გულის კარიც ფართოდ გამიღოს.

და როცა შემსვამ, არ დაგექცეს არც ერთი წვეთი,
შენში რომ ჩავრჩე, როგორც ცეცხლი და როგორც ღვინო,
როგორც წითელი, ზეციური, ღვთიური ძალა,
მძევალი სული, მისმა მადლმა რომ გამაღიმოს.

ძილს მიცემული და მთვლემარე მთვარის სინათლე
ვერ გააბრწყინებს ბნელით შობილ უკუნეთ ღამეს,
გული მზიანი... მოკაშკაშე მზე გულიანი
მონყალეზა... ის გვიგზავნის ვარდისფერ წამებს.

2014 წ

თუ არა ბნელა და არც ღამეა

თუ არა ბნელა და არც ღამეა,
აბა, საიდან ფიქრი და მთვარე?
როდის, საიდან შემოეპარნენ
ნისლი და ცვარი მთას და ჩემს თვალებს?

თითქოს ვილაცა ღრუბლებში მალავს
ცის მარადიულ და უკვდავ ფერებს
და უხილავი, ძლიერი ძალა
ცივ მოფერებით ზეცას აბნელებს.

და სიბნელეში ისმის ხარხარი...
ბედნიერია, ხარობს იუდა...
იცის, უდაბნოს ქვიშაში წყურვილს
უდაბნოს ქარი წყალს ვერ მიუტანს.

მარადიული და წმინდა წვიმა
ზეცის ცრემლებად ნისლიდან ცვივა,
ნანვიმი სულის მღელვარე ცეცხლმა
ბნელს შეხიზნული ცა ააცრემლა.

და მეც თვალები გადამეფერა
ცეცხლოვან ფიქრთა ფერად...
ფერად, რომელიც ყინულის კლდეებს
აქცევს ნაცრად და ფერფლად.

2014 წ

მაძებარივით დავეძებ სითბოს

მაძებარივით დავეძებ სითბოს,
მისკენ მიფრინავს ჩემი ფიქრები,
ძებნაში ყინულს გადავეყარე,
მომდევს, მეძახის: „შენი ვიქნები!“

წამომეპარა მზის ნაზი სხივი
და მეც სანოლზე მაღლა ვიზრდები,
ბედნიერ სახით, კურდღლის თვალებით,
მწარე ღიმილის წვიმად ვიღვრები.

2014 წ

მზე ამოვიდა და მაინც ბნელა

მზე ამოვიდა და მაინც ბნელა,
შემოიძარცვა ცათა ფერები,
დაღლილ ფიქრებით კვლავ დაგენევი
და ოცნებებით მოგეფერები.

ქარი ბობოქრობს, თან სადღაც მიჰქრის
და თან მიჰყვება ვარდის სურნელი,
მეც მიმაქროლებს ნაზი ნიავი,
მარადიული და სასურველი.

წამოგენევი, როგორც ღამეს დღე,
როგორც ღრუბლებში ჩაკარგულს ქარი,
კვლავ მიეცემა ფიქრს გასაქანი
და გაიღება ოცნების კარი.

2014 წ

მე ერთგული ვარ შენი

მე ერთგული ვარ შენი,
გუშინ, დღეს, ხვალ და მარად,
სიყვარულისთვის ვცოცხლობ
და ამას არცა ვმაღავ.

გულს არ ვაკადრებ ლალატს,
გულშივე გავშლი კარავს,
სიყვარულისთვის მოვკვდები,
მოვირგებ შაჰიდის ქამარს.

უკვე ზამთარიც მოვიდა,
ისიც სიყვარულს მათოვს,
ოღონდ უფალმა შემინდოს,
გულმა არ მილაღატოს...

2014 წ

იცოდე, რომ იპოვი

სულს ვერასდროს დაიპყრობს
უთეთრესი მწვერვალი,
თუკი გახდი ცხოვრების
უზნეობის მძევალი.

თუ თვალს ცრემლი ადგება,
როცა ხედავს ჩამწვარ ხეს,
გულის ცრემლის ნაწვიმი
სულში მუხას ამწვანებს.

თუ გინდა, რომ იფრინო
და აწყვეტილ ქარს მისწვდე,
იბრძოლე და იფიქრე,
ილოცე, რომ განმტკიცდე.

და თუ სულში ქარიშხალს
და მწვერვალებს ინახავ,
მაშინ ქარიც გაგიგებს
და მიხვდები, ვინა ხარ.

ბნელში თვალს თუ დახუჭავ,
სიბნელიდან ვერ წახვალ,
ცაში თუ აფრინდები,
გახსოვდეს, რომ მიწა ხარ.

ბედს თუ დაემალები,
დამალულსაც გიპოვის,
თუკი გულით დაეძებ,
იცოდე, რომ იპოვი.

2015 წ

საით გავიქცე

იქნება მითხრათ, საით გავიქცე,
სად შევეფარო ულმობელ სეტყვას,
ანდა ყველაზე უსასტიკეს მკვლელს –
გულში ჩაყინულ და ვერთქმულ სიტყვას.

რით დავეხმარო ურცხვს და უზნეოს,
თეთრს რომ ვერ არჩევს და შავად ხედავს,
უფსკრულისკენ რომ მარდად მიიწევს
და ველარ ამჩნევს უთეთრეს მწვერვალს.

რით გავალვივო ცეცხლი და ვნება,
რა მოვეუხერხო შარიან ღამეს,
რომ გამიღიმოს დუმილით მთვარემ,
რომ კვლავ შევება ბობოქარ ტალღებს.

არა მთავრდება ურჩი კითხვები,
მათზე პასუხსაც ვერ ვხედავ სადმე,
არც ვინმე მოჩანს, რომ გამიღიმოს,
გზა მიმანიშნოს, მირჩიოს რამე...

– გადაუხვიე ეკლიან ბილიკს,
ნუ შეგაშინებს მღვრიე მდინარე,
ბედი ცეცხლოვან ვარსკვლავს გარგუნებს,
მესაუბრება სიზმარში მთვარე.

დახვასებული გრძნობის აჩრდილი
ვერ გაგითენებს უბნელეს ღამეს,
მხოლოდ მზის სხივით გამთბარი გული
სულში აგინთებს ზეციურ სანთელს.

აღარ დაგტოვებს ცხოვრების არსი,
წყალნალეულსაც დაგიჭერს ხავსი,
გაექცევიან ფიქრები მთვარეს,
ხოლო სიზმრები – მთვარიან ღამეს.

და მოვა, როგორც იდუმალემა,
გადაგასახლებს ბნელიდან დღეში,
განდეგილივით, ცეცხლით და ვნებით,
აგიზგიზდები გაყინულ კლდეში.

2014 წ

მობეზრდა გვირილას ცერებზე დგომა

მობეზრდა გვირილას ცერებზე დგომა,
იქვე მინვა და მილულა თვალი,
ზღაპრად ესტუმრა მას შემოდგომა
და ჩააძინა ოცნებით მთვრალი.

მზე თვალებს ნაბავს ღონემიხდილი,
სევდამ მოიცვა გულის ვარდები,
ნისლმა მოსტაცა მთვარეს ღიმილი
და მეც ლურჯ ზეცას ვწყდები, ვშორდები.

და ხეობიდან ნაზ ჩურჩულს წყლისას
სულგანაბული უსმენენ მთები
და ოცნებებიც სევდიან სახით
მიმზერენ, როგორც საფლავის ქვები.

2014 წ

ჟანგმა დაფარა მწვანე ბილიკი

ჟანგმა დაფარა მწვანე ბილიკი
და ზეიმია მუქი ფერების,
გამეფებულა შიში აზრების,
უიმედობის, შავი დღეების.

და ძლიერდება ყველგან ხმაური,
ისმის კვნესა და ყვავთა სიმღერა,
მონატრებია გულს გაზაფხული
და ბულბულის ხმით გადამღერება.

ღვთიური ჰანგიც მომძაღებია,
იდუმალი და ცისფერი ზეცის,
ჟამი დამდგარა სიყვარულისა,
ზღაპრებისა და მითების მსხვრევის.

ღვინო დამისხით, არ დამავიწყდეს
განცდით ნახატი დღეების ფერი,
სითბო ვაჩუქო, არ გადამიხმეს
ჩემი გრძნობებით გამთბარი ველი.

მიუჟალერსო, რომ არ ჩამიქრეს
გულში ნაფეთქი იმედის ცეცხლი
და ცისფერ ზეცას გაუმიჯნურდეს
ფიქრებად წნული ლამაზი წლები.

2014 წ

ქალი ამინდივითაა

ქალი ამინდივითაა,
დარობს, ხშირად ავდრობს,
მარტივით ჭირვეულია,
წვიმს... და თოვლსაც ნატრობს,
თავს ქარიშხლად დაგატყდება,
დაგსეტყვავს... დაგათოვს,
ღრუბლად შემოგეპარება,
ფიქრებით გაგათბობს,
ვაზივით წამოენთება
და მზერით დაგათრობს,
ნისლივით მიიმალება
და მაინც არ დაგთმობს.

2014 წ

ცეცხლის ენები

ცეცხლის ენები ვერ მალავენ ბნელ გულისნადებს,
ეშმაკის სახით ხარხარებენ აკლდამის ქვები,
მისდევნენ ნათელს, იტაცებენ ცასა და სანთელს,
დაფნის ტყეებსაც დაეხვივნენ შავი გველები.

ჩაბნელებულა იმედი და მზის სხივი მწველი,
ურნმუნოების, უზნეობის, სიბნელის მხსნელი,
აზრს, ენას, რწმენას დასდებია ჭუჭყი და მტვერი,
ერიც და ბერიც მხსნელს, გადამრჩენს, სინათლეს ელის...

და მოსწყდა ბნელეთს ციურ მხედრად ნათელი ჟამი,
უშიშარი და ნექტარივით ბასრი შაშარი,
იჩქეფა შიშმა, შეუმსხვრია ჯოჯოხეთს კარი,
დადუმდა ყვავი, შიში, სისხლი, მღვრიე და შავი.

ფრთხილად! სინათლეს მუდამ თან სდევს ბნელი და შავი...

2014 წ

„მზე იწურება... ქრება“

„სწორედ იქ უნდა გჯეროდეს,
სადაც არ გჯერა ღმერთისა,
სწორედ იქ უნდა ელოდე,
სადაც არ ელი ღმერთის ხმას.“

გოდერძი ჩოხელი

გუდამაყრის პატარძალი,
ნაზი და ლამაზი ია,
შენს საფლავთან ჩამომჯდარი
დღეებს ნატრობს მზიანს.

ბედის ბორბალიც ბრუნავს და
ვერ შევაჩერებთ მის სვლას,
დალი დაგვასვა უფალმა,
ითხოვს სიცოცხლეს ჩვენსას.

ხომ აგისრულა ნაფიქრი,
ხომ დაგიმწუხრა დედა,
ნეტა, კვლავ თუკი განვალებს
გულში ჩამდგარი სევდა.

სიკვდილმა კიდევ ჩაგაქრო
და არც ძმად დაგეფიცა,
სევდით ნატანჯი გული კი
ლურსმნით მიაკრა ფიცარს.

შენი სუნთქვა ააყოლა ნიავს
და გაგილო ღვთის, სამოთხის კარი,
ჩოხში ჩაკლა აფრენილი სული,
აატირა არაგვი და მტკვარი.

ლექსის სიზმარიც განახა ცხადად,
მიგატოვა სურვილების ზღვაში,
ხეობიდან მოგიპარა ჩუმად
და მიგგვარა უფალს მაღლა, ცაში.

მთებმაც შეისხეს არწივის ფრთები,
ცაზე შემოსხდნენ, ისმის ზარის ხმა,
წყალს დააბერტყეს შენი ნაფიქრი, –
ელიას მთიდან ჩამოშლილი ქვა.

მთებმა ნაფიქრი აქციეს ფოთლად,
შეამკეს ფერით შემოდგომისა,
არაგვმა უმალ მხრებზე შეისვა,
ჩამოიყვანა მცხეთამდე ცოცხლად.

ბებრისციხესთან მსცოვანმა მუხამ
მას ჩამორეცხა სევდა-ნალველი,
მუხას ძარღვები ვაჟასი ჰქონდა,
იერსახეც კი ჰქონდა ფშაველის.

ზედაზნის მთიდან ისმის ძახილი:
– „ვინ არის, მითხრათ ეგებ სახელი!“
წინამურიდან ექო ბანს აძლევს:
– „გუდამაყრელი, გუდამაყრელი!..“

წუთისოფელო, ვერ შეაშინებ
ვერც არაგვსა და ვერც მტკვარს,
ვერც სვეტიცხოველს, ვერც ჯვარს,
ვერც თეთრნაბდიან,
ბინდით შემოსილ მწვერვალს.

ვერც გუდამაყრის ხეობას,
ხევსურეთს, ფშავს და ხევსა,
აქ ბუდობს სული ქართული,
არვინ ემღურის ბედსა.

ცას კვლავ ამშვენებს არწივი,
ყვავ-ყორნებს ებრძვის მედგრად,
აგუნდაც კვლავ ცოცხალია,
ქართველთ სულს ანთებს ცეცხლად.

სულს კვლავ ამძიმებს ფიქრები,
ქვეყნად არყოფნის სევდა,
გულს მცირეც ყოფნის საგზალი,
სინდის-ნამუსის ქენჯნა.

ასეა წუთისოფელი,
სადღაც სიცოცხლე წყდება...
ვიღაც კვლავ წავა იმ ქვეყნად,
„მზე იწურება... ქრება...“

2013 წ

„იასამნის ვალსი“

მოვიდა სითბო და განცდა,
დატოვა შეშლილი ნამი,
გათენდა, მზემ გამილიმა
და ბალახს შეაშრა ნამი.

სითბოს სიგრილე დაეცყო,
განცდამ გაცურა ნავით,
მზემ, კვლავაც გალიმებულმა,
რალაც მანიშნა თვალით.

ბინდმა მთვარე მზეს შეჰყარა,
არ დაუტოვა არც ერთი შანსი
და ბნელში, ნათელი სხივით
მაცეკვა „იასამნის ვალსი“.

ღვინით ავსებულ ყანწში
არ წყდება ლელვა და ვნება,
მისი სითბო და ალერსი
ტუჩზე ლელვივით დნება.

ხეზე შემხმარი ფოთოლი
ძლიერ ქარიშხალს ნატრობს,
მაღე ნუშიც აყვავდება,
ისიც ბევრ რამეს მამცნობს.

2014 წ

„ცოტალა დაგვრჩა მღვრიემდის“

გულო, ეს რა დაგემართა,
რამ გაგაცია კლდესავით?!
შენ ხომ სიცოცხლე გიყვარდა,
სითბოს აფრქვევდი მზესავით.

– ქვეყანა შავ ღრუბელშია,
აზრი არა ჩანს მზიანი,
სიყვარულს სული წაართვეს,
არვის ადარდებს წყვილიაღი.

კაცის სიტყვაც აღარ ფასობს,
ახრჩობს სიცრუის ბანარი,
ქვეყნის ბედ-იღბალს განაგებს
რუსი, სომეხი, თათარი.

ერთ გულში დანავარდობენ
ტყუილიცა და მართალიც,
შემოსილია ერთფერად
ზაფხულიცა და ზამთარიც.

დღეს ისიც ვერ გაგვიგია,
სიყვარულის მზე რა არის,
სულის სინმინდე ჯობია
თუ კუჭი ცოდვით გამძლარი...

ამ ყოველივეს მაცქერალს,
მნუხრმა მომიცვა, ცრემლი მდის
და იმ მოხვევის არ იყოს, –
„ცოტალა დაგვრჩა მღვრიემდის“.

2014 წ

თიხას წყალივით გაეპარები

მინა და ზეცა შექმნა უფალმა,
უფალი არის თვით სიყვარული,
გადაგიმწვანა დაფნა და პალმა
და აგიყვავა სულის ყვავილი.

რადგანაც უფალს ისე უყვარხარ,
რომ ცოდვილ სულში ჰპოვა ხატება,
გახსოვდეს, ერთი ამოსუნთქვა ხარ,
ბნელი უფსკრულის მცირე ნათება.

ხატო, შექმნილო თიხითა და წყლით,
თიხაა შენი სულის კარები,
თუ აამღვრიე ანკარა წყარო,
თიხას წყალივით გაეპარები.

2015 წ

ყვავილების მაისი

ლამაზია საქართველოს ყველა კუთხე-კუნჭული,
შავი არაგვის ღრიალი და მტკვრის ნაზი ჩურჩული.
მიმწუხრისას ზღვის ქაფებში ფიქრთა მეფის დაისი
და მთვარეულ სამეფოში ყვავილების მაისი.
დათვისჯვრიდან გომბორისკენ აფრენილი აისი,
კახეთიდან, გურიიდან ბულბულების ხმა ისმის.
ზღვის, მიმოზის, მაგნოლიის სურნელება აჭარის,
იმერული მთვარის ქვევრი, კახური მზის მაჭარი.
ხევის, ფშავის, გუდამაყრის ზამთრის თეთრი ზღაპარი...
აფხაზეთი, სამაჩაბლო – სისხლით, ცრემლით ნაბანი.
ხევსურეთის სალოცავთა მადლიანი დალოცვა,
რაჭული და ლაზურ სუფრის ატენურით გამოცდა.
ვარსკვლავეთი რაჭველების ფიქრში ველარ ეტევა,
სვანურ ზღაპრულ კოშკებიდან ვარსკვლავეთზე შეტევა.
გაზაფხულის აყვავება, ცხადში ღამის სიზმარი,
საოცარი ფრენა ღრუბლის, არნახული ცის ნამი.
თეთრ ღრუბლიდან წამოფრენა ქართულ სულის – არწივის
და სიცოცხლის აღმაფრენა სიყვარულის ნაწვიმით.
მყინვარწვერი თეთრ წვერებში დარდობს, რალაც ანუხებს,
თერგი იბრძვის, ლენავს, ამსხვრევს ჩასული მზის მარწუხებს.
ჯვრის, სამების, სვეტიცხოვლის კელაპტრების სინათლე...
სულს ნუ ითხოვ, ის მისია, სხვა რაც გინდა ინატრე.
ცის და მიწის სიყვარულმა წითელ ღვინოდ დამწურა,
კიდობანმა სავსე ქვევრით კლარჯეთისკენ გასცურა.
მთანმინდიდან ქართულ სულის, ქართულ გენის ვედრება
საქართველოს გამარჯვების დროშად დაებედება...
სისხლნთხეულო, კურთხეულო, ამაყო და ლამაზო,
შენს დიდების სადღეგრძელოს ცისკრის ვარსკვლავს ვთავაზობ.

2016 წ

სამოთხის ჩიტები

შენ, მედროვევ, სულს გაგიხრწნის უნდო წუთისოფელი,
ემმას მზერით გზააბნეულს, არ გთმობს მეფისტოფელი.
რას დაეძებ გამალებით პარიზსა თუ ვენაში?!

შენი სულის საგანძური ასვენია მცხეთაში.
წმინდა ცრემლით, წმინდა სისხლით მცხეთის ცაზე წერია:
– საქართველოს ისტორია სისხლნარევი ცრემლია...
წარმართ სულთა აჩრდილები ქარებად რომ დაქრიან
და არმაზის ხეობაში კლდეებს თავებს ახლიან,
ციდან დაბლა დაშვებულა შვიდი სვეტი ცხოველი,
მარადიულ საქართველოს მცხეთის ციდან მლოცველი.
ვინრო ბილიკს მივუყვები, მოუთმენლად მოველი,
როდის შემომეგებება მცხეთის სვეტიცხოველი,
როდის ვნახავ სინანულის ცრემლში მცურავ ლონგინოსს,
ჯვარზე გაკრულ უზნეობას, ჯერ კიდევ რომ ბოგინობს.
სადაც ელის სიდონიას, ისმის კვლავაც ქვითინი,
ელიოზის ცოდვებს მალავს სინანულის გვირგვინი,
სადაც რწმენის წყურვილს დღესაც არ აკლდება წყალობა,
ჯვრის მადლით და ნინოს ცრემლით გვაზიარებს წყაროს წყალს.
ეს ხომ სამოთხის ჩიტების – თეთრი მტრედის ბუდეა,
ირიჟრაჟებს და უმაღვე ლოცვად აღულუნდება.
არაგვიც კი დაუთრგუნავს სვეტიცხოვლის დიდებას,
რიდითა და მოკრძალებით მისი მზერით მშვიდდება.
მინის დახსნის, ზეცის გახსნის მარადიულ ოცნებით,
მოხატულა მისი ფრთები მოციქულთა ლოცვებით.
მინის საზღვრებს გაცდენილი, იღვენთება სანთელი,
ზეციური ლოცვის მადლის ნალვერდალში დამტევი.
ჩვენი ცოდვით გაჟღენთილი კვართი ციდან მოფრინავს,
უფლის სისხლით კედრის ტოტი მწვანედ გადაფოთლილა.
ნინოს ჯვარში ფესვგადგმულო, დასეტყვილო ვენახო,
ქვევრი, შენი ცრემლის თასი, მარად სავსე მენახოს.

2016 წ

უფალო, დამეხმარე

მარადიული ცოდვით
ფესვებშემხმარი ვაზი,
სიკეთე – ავზე ცოტა
და გაბზარული თასი.

გადალესილი ფრესკა,
შეუმჩნეველი ფერი,
ჭიის ნათელი თექა
და უკუნეთი ბნელი.

გადაფერილი ფშანად
მინას გართხმული ტევრი,
მწვერვალი კუპრზე შავი,
უფსკრული ბროლზე თეთრი.

ცალმხრივი სიყვარულის
ორპირი, ცივი ქარი
და გადახნული გულის
დადუმებული ქნარი.

შეშინებული ვეფხვის
კატისთვალეზა ბედი,
ფოთოლშემხმარი ვერხვი,
ფრთამოტეხილი მტრედი.

ვერგადახდილი ვალით
ჩამოხნელება ღამის,
აცრემლებული თვალი
ნაცრადქცეული ყანის.

ამ ყველაფერთან ერთად
უსიყვარულო გული,
მარადიული სევდით
ჩაბნელებული სული.

მზე ველარ ახელს თვალებს,
გადამალულა მთვარე,
უფალო, დამეხმარე,
კალთა გადამაფარე.

2015 წ

გაზაფხულის ხეივანში

ზამთარს გული გაპარვია და თავს ველარ ითბობს,
აყვავებულ ვარდის სურნელს მზიან ფიქრებს უთმობს.
ზამთრის სუსხი და სიცივე თავშესაფარს ეძებს,
თეთრ მწვერვალებს მონყვეტილი ჩანჩქერად ღვრის ცრემლებს.
თავს არ ზოგავს, ებრძვის ღელეს ეკლიანს და ქვიანს,
მაგრამ მისი თავგანწირვა უკვე არის გვიან.
გადაკვეთა მზის საზღვარი და მიადგა სითბოს
და მიხვდა, რომ მზის ალერსი გულით უნდა ზიდოს.
მერცხლის ბუდეც აჭიკჭიკდა გაზაფხულის ხმებით,
უკვდავების ზეიმია და სიცოცხლით ვთბები.
ცაცხვის ჩრდილში ჩამალული, თავს ინონებს ია,
ყველგან ბზა და ვარდებია, მზე და გარდენია.
ვარსკვლავები ცეცხლს აფრქვევენ, ზეიმია დიდი,
გახსნილია ცის კარები, ყველა ცისკენ მიდის
და მეც, როგორც ნაზამთრალი და მშიერი მგელი,
გაზაფხულის ხეივანში სისხლის დუღილს ველი.

2016 წ

უფლის თითებით

მიმატოვა მზის ელვარე მზერამ
ყინულივით ცივი ზამთრით ვთბები,
შავმა ნისლმა ზეცა გადასერა
დაკვივლების შიშის მომგვრელ ხმებით.

ბუნება კი მაინც ვერა ცხრება,
თავის მკაცრი კანონებით ცოცხლობს,
მან არ იცის, თუ რა არის განცდა, მარცხი,
ყინულია, თანაც მწველი ცეცხლი.

გულს კი ცეცხლი უკვე ველარ ადნობს,
ველარ ვიგებ, რაღას მერჩის ეს დრო,
სად გამირბის და რად მტოვებს მარტო,
ან რაც დავთმე, იმას რაღად ვნატრობ?

აღბათ იცის, ჩემთან რომ აქვს წილი,
მტოვებს, რადგან იცის, როცა ბოლოს
სადღაც ქრება დროცა და მანძილიც
და მიპოვის, როგორც ქარი ფოთოლს.

იცის, რომ მადევს ულევ ვალი,
ვალი, რომელიც ველარ მაშინებს,
იცის, რომ ზეცის კართანაც მივალ
და ისიც უმალ გახსნის არშიებს.

რომ მივედი და გაიღო კარი,
სასწაულით შევიგრძენი შვება,
სითბოც იყო და მქროლავი ქარიც
უთბილესი მზერით შემეგება.

მზე და სითბო კვლავ გამეფდა ბნელში
და შემორჩა ბედს ვარსკვლავი დიდხანს,
ცის სურნელმა გაიბრწყინა სულში,
ამოლესა ღრმა ქვესკნელი თიხამ.

ფიქრებიდან გადმოფრენას ვბედავ,
რომ შევეხო ჯერ არგანცდილს, დიადს,
უკუნეთში ელვარე მზეს ვხედავ
და ვცილდები დაუნდობელ ნყვდიადს.

პირქუშ მორევში ღრმად ჩაძირული
წამომეშველა გრძნობა დიდებით,
ამ დიდებითვე ვარ განწირული
და პირჯვარს ვინერ უფლის თითებით.

2015 წ

მგზავრი

თითქოს ცა ცეცხლში დნება,
წუხს სული, იბრძვის ნება,
ავი ძაღლების ყეფა
ცისკრის ვარსკვლავსაც სწვდება.

ბილიკი სადღაც მიდის,
შემოხვევია ბინდი,
ბინდიც, ბილიკიც მშვიდი...
და მგზავრის მძიმე ტვირთი.

მგზავრს სურს გაექცეს ცოდვებს
და ჩამოიხსნას ტვირთი,
ქარი კივილით მისდევს,
მგზავრი დუმს, სული ტირის.

მზემ დაუმალა სითბო,
სითბო მხოლოდ თავს ითბობს,
მგზავრი დუმს, დუმს და ფიქრობს:
– ყველა თავისას ითხოვს.

ბნელში ბილიკი შორი,
ბილიკზე თბილი თოვლი,
თოვლზე სიცოცხლის კვალი...
და დაბნეული მგზავრი.

2015 წ

ცას ასწურვია ვაზის მტევნები

სადაც ამაყი გულის ცრემლებით
მარადიული სული ზეიმობს,
ცას ასწურვია ვაზის მტევნები
და ხეივანში მზე დასეირნობს.

სად ჩანჩქერებით, ამაყი მთებით
და მათზე ფიქრით საამოდ ვთვრები,
ცას შეფრენილი, ვით თეთრი მტრედი,
ცივ ზამთრის სუსხში უცეცხლოდ ვთბები.

სადაც ოცნების ქარი მძვინვარებს
და გულის კვირტი ვარდად მზიანობს
და სადაც თერგი უმღერს მყინვარწვერს,
მსურს სამზიანეთს იქ ვეზიარო.

არ მტოვებ, აქ ხარ და მაინც გნატრობ,
შენ შეასწავლე გულს სიყვარული,
სიცოცხლის სურნელს ისევე განდობ,
ვით ზეცის ფუტკარს მიწის ყვავილი.

ვიდრე ქვესკნელი კარს არ გამიღებს
და სანამ გული სულს არ დამიღვეს,
შენთან იქნება სიტყვის მძევალი
და ერთგულების თეთრი მწვერვალი.

2016 წ

მსუბუქი სუნთქვა ისმის

დაბნელდა, შავი ღრუბელი გადმოეფინა ცაზე,
ყვავმა კვლავ „ნამოიძღერა“ სულის შემზარავ ხმაზე.

გულის მკვლელია „სიმღერა“, თითქოს სიცოცხლე ტირის,
თითქოს დანისლულ თვალებში ხედავ სიკვდილის ღიმილს.

სიცოცხლის ნყურვილს არა აქვს სანყისი და არც ბოლო,
რაც მეტს სვამ, უფრო გწყურია, ნატვრას, სურვილებს ჰმონობ.

მონა კი მუდამ მონაა, მარადიულად იწვის,
რისი ფრენა და რა ფრენა, მხოლოდ ვალს იხდის მიწის.

ჩანჩქერთან ჩაფიქრებული, გადახვეული ნისლში,
ღამის სამეფოს ცივ ბორკილს დილის სინათლით ვიხსნი.

მსურს, რომ შევიცნო ამქვეყნის უსასრულობის ბოლო,
გავიგო, სუნთქვა ქარიშხლის ნაზ ნიავს რატომ ქორობს.

ვდგავარ, ვფიქრობ და მოველი სითბოს, სინათლეს, მზის სხივს...
ღუმილის ცივ სამეფოში მსუბუქი სუნთქვა ისმის.

2015 წ

ფოთოლცვენა

*„მოვა სიკვდილი უჩინო, ერთ წამში აგვეყრის იარაღს,
ჩვენ რას ნაველებთ ამ სოფლით, სხვას არა ნაუღია რა“ ...*

მიხა ხელაშვილი

გამწვანებულ მთა-ბარს როცა დროის ცელი გადაცელავს
და შეუცნობ მწუხარებას აღმაფრენა გადაფერავს,
როცა ბრძოლით წინ მიიწევ ნაბიჯ-ნაბიჯ, რადგან ბნელა
და მომტვრეულ ფრთებით ცდილობ მწვერვალეზე გადაფრენას,
სწორედ მაშინ დროის დენას დაეწევა ფოთოლცვენა –
სევდიანი სილამაზე, მოხატული ოქროს ფერად,
ღუმილისა და სიმღერის ვარსკვლავური სიმფონია,
აღსასრულის ფარული და დამცინავი ირონია...
და შენც იფრენ, სანამ შეძლებ გაელვებულ ლამაზ წლებით,
დაგეწევა ნაფიქრალი და ხმელ ფოთლად დაეცემი...
დაეცემი ცოდვილ სოფლის აღსასრულის დასასრულად,
დაეწევი ზამთრის ყინვას ულამაზეს გაზაფხულად.
ეს ბუნების კანონია, დანერილი მრავალ ტომად,
ზამთარს მოსდევს გაზაფხული, ხოლო ზაფხულს შემოდგომა...
ეს სოფელი სისხლისმსმელი უნდოა და „ბინდისფერი“,
სოფლის გზაზე ნათელ აზრებს მუდამ თან სდევს ფიქრი ბნელი.
... და არწივი ლეშის სუნზე გამარჯვების ჟინით ძრწოდა,
რადგან უფლის სიყვარული გადაძალა სოფლის ცოდვამ.
უნდობია ეს სოფელი, სისხლისმსმელი, „ბინდისფერი“,
აისიდან ავარდნილი მინას გართხმულ მონის მტვერი.
გმირი სულის მაჯისცემა აკვნის რწევით დაინწყება,
რაც დალბა და მინას შერჩა, მიეცემა დავინწყებას...
„ბინდისფერი“ სოფლის ლანდი სამარეში ჩაიკარგა,
ნასოფლარზე ნორჩმა ყლორტმა გაზაფხულად გაივაკა...
რაც გინდა და რასაც ელი, უსათუოდ იგი მოვა,
რადგან ლამაზად დაეცემა, უკვე ნიშნავს წამოდგომას.

2016 წ

ოცნებების ნათლობა

ბედისწერის სავალ გზებზე დღე და ღამე ერთია,
მისი მფარველი სული კი თვით უფალი ღმერთია.

გზებზე ხშირად ეკალ-ბარდი, ზოგჯერ ვარდი ჰფენია,
მისი სითბო და ალერსი ცეცხლოვანი ფერია.

თუ მიგიღო, თავს გეველება, გულის სევდის მხსნელია,
სიმშვიდის და სათნოების მშვიდი ძილის მცველია.

თუ არა და უღმობელი სეტყვა და მენყერია,
ნადირივით უმონყალო, გულის სისხლის მსმელია.

მოღუშული მისი მზერა ოცნებების მტერია,
დამსხვრეული ოცნებების თვალს მომსკდარი ცრემლია.

ხან სიზმრებად გეველინება, ზღაპრის გმირად მოგიხმობს,
ზოგჯერ ისე შემოგხედავს, ოცნებებსაც დაგიფრთხობს...

შენც მიდი და მოიპოვე, რისიც უჭირს დათმობა,
მერე ცხადში აიხდინე ოცნებების ნათლობა.

2015 წ

ქალღმერთი

აღარ არის, რაც იყო, დარჩა მხოლოდ ზმანება,
ატეხილი მწვევარი ვაზის ყლორტზე დაება.

რასაც სიცოცხლე ერქვა, დაიფარა წყვედიადით,
მაგრამ იმედიანით, საამო და დიადით.

და როდესაც ბნელიდან შავი ყვავი აფრინდა,
თეთრი მტრედის აჩრდილი გადმოფრინდა ზღაპრიდან.

ავედევნე მის აჩრდილს, მისი გული ვინატრე,
თითქოს დაბურულ ტევრში შეღწეული სინათლე.

ვდიე, ვძებნე დილამდე, ჩემი სული მივანდე,
მასთან ერთად ავკვირტდი, გავიფოთლე, ვივარდე.

ვარსკვლავების აღლუმზე გულის სიმზე რაც ითქვა,
შუალამის წისქვილში მზის სინათლედ დაიფქვა...

და მთვარიან ღამეში თეთრ ანგელოზს რაც სურდა,
ბედისწერის მარანში სიყვარულად დადულდა...

მარანს დღესაც მფარველობს მომღერალი ქალღმერთი,
შემენია მფარველად და მის ხმაზე ავმღერდი.

2016 წ

დანისლულ ბილიკს შეასკდა ქარი

ამქვეყნიური სამოთხე – მინა
ცივ ჯოჯოხეთის კარიბჭედ იქცა
და მოელვარე ვარსკვლავი ცისკრის
გაყინულ მზერით ბნელეთში მიჰქრის.

ბნელი ღამეა, საშინლად ცივა,
ციდან ყინულის კლდეები ცვივა,
კვლავ დაარღვიეს ფიქრებმა ზავი
და მყინვარიდან დაიძრა ზვაგი.

თეთრ მოჩვენებად შემკული ბინდი
ოცნების სავალ ბილიკზე მიდის
და როგორც ფიქრთა სინათლის ფარი,
დანისლულ ბილიკს შეასკდა ქარი.

ქარმა არ იცის მარცხი და დაღლა,
ბრძოლის ქარცეცხლში მიინევს მაღლა,
მწარედ გაჰკივის, მძვინვარებს, იბრძვის
და ჯოჯოხეთის კარიბჭე იწვის.

ღამის და ყინვის მოარულ ლანდებს
ცხელ ოცნებების კოცონად ანთებს...
ცისკრის ვარსკვლავი, ელვარე, დიდი,
ფიქრთა ბილიკით გულისკენ მიდის.

2016 წ

ვფიქრობ და ვიბრძვი

ბედნიერი ვარ, ვფიქრობ და ვიბრძვი,
ვებრძვი მტერს, წისქვილს, საკუთარ თავსაც,
მაგრამ ეს ბრძოლა მიჯდება ძვირად,
რადგანაც სხვები იყოფენ ნადავლს.

რადგანაც ვიბრძვი, ცოცხალიცა ვარ,
ბრძოლის ქარცეცხლში არა ვყრი ფარ-ხმალს,
სათქმელსაც ვამბობ, ვინვი, მივდივარ
და თვალს ვუსწორებ ციცაბო აღმართს.

სასტიკ ბრძოლებმა, მიუწვდომელთან
ცაში მაფრინეს, შემმატეს ძალა,
საკუთარ თავთან და ბედთან ბრძოლამ
ოცნებას რწმენა გამოაცალა.

მშფოთვარე სისხლმა და მძიმე ცრემლმა
გადამიღალა ტანჯული მიწა
და ქარიშხალმა, შავმა და ბნელმა
დუმილის სიმი გადამიღენა.

ცხოვრება კვლავაც თავის თავს ართობს,
სევდიანი ხმა მეც შემეპარა
და მარადიულ ცრემლების ფერდობს
აუყვა თეთრი ფიქრების ფარა.

ამდენი ფიქრის და განცდის შემდეგ,
გვირაბს დაეტყო სინათლის კვალი,
გავყევი ნათელს, მის კვალსაც ვენდე
და შემეყარა ბედის ვარსკვლავი.

დაღლილი ფიქრი, გრძნობები სათნო
ამ ვარსკვლავს მინდა ვარგუნო წილად,
რათა გამათბოს ცეცხლოვან სითბომ
და მასთან ერთად გამოვიძინო.

და მდინარესაც კვლავ გადავცურავ
სწორედ იქ, სადაც ჩემი ფონია...
ბედნიერი ვარ, არ ვდარდობ სულაც,
სულში ჩამესმის ცის სიმფონია.

2015 წ

რწმენის სიცოცხლის მჯერა

ბნელი აკლდამის ქვების მდუმარება და შიში,
მზისა და მთვარის ნებით გადალესილი ქვიშით,
სადაც მრავალი წელი ენთო ბერი და ერი,
უკვე ჩამქრალი ცეცხლი დაფარულია მტვერით.
წუხილს მდუმარე ფიქრთა იდუმალეებით ფერილს,
სული გარდასულ დღეთა მომავლის რწმენით დევნის,
ის, რაც ოდესღაც ქროდა ქარად და მებრძოლ ცეცხლად,
დუმს და მიიწევს მალლა, არ სურს არაფრის შეცვლა.
თითქოს რაღაცა უტყვი, შეუცნობელი, მძიმე,
ძლიერ, უხილავ ძალით მიცავს და თითქოს მწირავს.
თეთრით მოსილი ლანდი ნაზად მისინჯავს მაჯას,
რწმენის სიცოცხლის მჯერა, მაგრამ ლოდინი მტანჯავს.
ვიცი, რადგანაც მჯერა, ამიტომ მებრძვის ისევ,
რომ არ დამტოვოს ბნელში, სევდიან ფიქრებს მისევს.
ვიდრე მდევარის ჩრდილი ლანდს მიატოვებს მარტო,
სანამ სამარის კართან არ დაეშვება ფარდა,
იქნებ მაცალოს ცოტა და ცივ, ბობოქარ ქარში,
როგორც ოცნების რაში, კვლავ ავფრინდები ცაში.

2016 წ

ადრეც მითქვამს

გეუბნები და ეს ადრეც მითქვამს,
ლრუბლის მიღმა მთვარის მზერა მიყვარს,
მიყვარს, როცა მზენაფერებ მარტში
აფეთქდება ნორჩი კვირტი ვარდში,
მიყვარს შობა და ახალი წელი,
მიყვარს ლექსნაფერები ფურცელი,
სიცოცხლის და სიყვარულის ძალით
მიყვარს ღვინო, პოეზია, ქალი,
ამაყი და თავმდაბალი სული,
ოცნებებში მოცურავე გული,
წყაროს წყალი, ცოცხალი და ცივი,
ფრთებგაშლილი, ამაყი არწივი,
მწვერვალები, დათოვლილი თეთრად,
გაზაფხული, აფრენილი მერცხლად,
ცეცხლიც მიყვარს, თავისივე კვამლით,
ახალ ნათოვლზე სიცოცხლის კვალიც,
ვაზის ყვავილი და ვაზის ჯვარი,
ალპურ ტყეებში იების ჯარი,
მიყვარს ზეცა და ლურჯი ცის ნამი,
ახდენილი, ლამაზი სიზმარი,
მიყვარს მწველი და ელვარე თვალი,
სიყვარულით და სითბოთი მთვრალი,
ვნების ცეცხლად აწყვეტილი ქარი,
ვარდფენილი გულის ღია კარი,
ძლიერ ქარში ფოთლების შრიალი,
ბელურების ნაზი ჟრიამული...
მიყვარს, როცა აფრენას მთხოვს ფრთები,
შენზე ვფიქრობ და შენ გეფერები.

2015 წ

ჩემი სიცოცხლის ვალია

ცეცხლისმფრქვეველი თვალები
მარადიული ფიქრია,
თითები – ცისკრის ვარსკვლავის
ხუთი ელვარე ქიმია.

ფიქრში მძინარე წარბები
მთვარის და მზის ზღაპარია,
ცელქი, პატარა ზღარბები,
ტკბილ სიზმრებს რომ მიპარვიან.

თმები, ქარიშხლით ნანენი,
ტკბილ სურვილების ყანაა,
ტუჩები, ცეცხლით ნახატი,
„არსენალის მთის ღამეა“.

ტანი აისის სურნელის
ვნებისმომგვრელი ცვარია
და ცეცხლოვანი სურვილის
დამათრობელი ნამია.

სიცოცხლე ასე რომ მიყვარს,
სულ მაგ თვალების ბრალია,
გულში ჩამდნარი სიტყვა კი
ჩემი სიცოცხლის ვალია.

2016 წ

მხოლოდ სული არ ბერდება

გრძნობებს მტვერი დაედება
და წარსულში გადავა,
როგორც მცირე გაელვება
და უაზრო ქარაგმა.

სავსე ქვევრიც დაიცლება,
ცეცხლის ალს რომ მაღავდა,
საბრძოლო მარშს დაენევა
სევდიანი ბალადა.

მხოლოდ სული არ ბერდება,
როგორც რწმენის თვალები,
ჩამოზნელდი?.. დაგენტება,
ვერსად დაემალეები.

2016 წ

გული აენტო ცეცხლის სიმეზად

გული აენტო ცეცხლის სიმეზად,
მოსწყდა მიწას და ცისკარს მიეზა,
ბედსაც მიეზა... წერას მინეზდა...
იქუხა ბედმა... მიწამ იელვა...
ელვა ცხელ გულმა ვერ მოინელა
და ცივ ღრუბლებში გაქრა, მინელდა.

2014 წ

ფიალა გამომიწოდე

რამ ჩაგაფიქრა, ფიქრო... გამოჩნდა შენი მიზანი,
გამოინათე ღრუბლიდან, ახდა ნანატრი სიზმარი.

მთათა აჩრდილო, არნივო, ლეგა ღრუბლებზე იქარე,
შენითაა რომ ყვავთა ჯიშს სითეთრე აღარ იკარებს.

შენ კი არაგვო, არ დაცხრე, ზვირთებით ზიდე სიმართლე,
სანამ დიდგორზე ყაყაჩო ღრმა ფესვებიდან ისანთლებს.

წვიმავ, არ ამიტალახო ვარდმოფენილი მიზნები,
ქარო, სად გადამიკარგე ჩემი მშფოთვარე სიზმრები?!

ნუ გამწარდები სიცოცხლე, შენ ტკბილი გემო გიხდება,
ვაზი და ღვინო შენ გელის, შენი სითბოთი კვირტდება.

დროა გაცოცხლდე სიკვდილო, ცა ყვავილებმა დათოვა,
შენი გათხრილი სამარე მონყენილია, მარტოა.

მინის შავბნელი ქვესკნელი ცეცხლოვან მზერამ დატორა,
მას შეუყვარდა სიცოცხლე, გაფრინდა და მიგატოვა...

წვიმის წვეთებით დაქანცულს, ფოთოლსაც უყვარს სიცოცხლე,
ცას შეფოთლილო ოცნება, ფიალა გამომიწოდე.

2015 წ

ნუ აუშენებ მეფეს გალიას

რადგან ნათლულნი ვართ წმინდა წყლისა,
ვიდრე წყლის მადლი თავზე გვევლება,
არ შეაშრება მთას და ბარს ცვარი,
არ გვინერია გადაშენება.

წყალია სისხლი, თავად სიცოცხლე,
მინის ძარღვებში აჩქეფებს ნათელს,
ჭაობიც არის, ჩანჩქერიც და მზეც
და თუ დასჭირდა ცეცხლსაც დაგინთებს.

ცეცხლს დაგინთებს და იქვე ჩარჩება,
ჩარჩება თოვლად, ყინულად, ნვიმად,
სიცოცხლის სულის გადასარჩენად
თვით ჯოჯოხეთის კარამდეც მივა.

დაეწურება თვალებს ცრემლებად,
წავა და თითქოს სადღაც გაქრება,
წყურვილს მოგიკლავს, მოგეფერება
და სევდა ნისლში გადაბარგდება.

წყალი ვერ იტანს ბატონს და მეფეს,
თავს არ გაბეზრებს, თავისთვის მიდის,
თვითონ ბატონი და თავად მეფე,
არის ამაყი და თანაც მშვიდი.

მანამდე მშვიდი, ვიდრე მავანი
არ შეეცდება მის განრისხებას,
არ დაინგრევა მეფის კარავი,
არ დაედება ბოქლომი ნებას.

ბოროტმა როცა იფიქრა ავი,
შექმნა გალია კლდითა და ქვებით,
მიისაკუთრა მეფის სახლ-კარი
და ჩაუხერგა სავალი გზები.

მოხეტიალე უმადურებამ
თავზე მოირგო მეფის დიდება,
ქარს გაატანა მადლიერება
და შეულახა შემქმნელს ღირსება.

განრისხდა წყალი და გადაფითრდა
ვერ შეეგუა უცხო ტყვეობას,
ქვებსა და კლდეებს გადააფრინდა
და ზედ შეასკდა ურჩთა ხეობას.

ნამოეშალა რისხვას ფაფარი,
ვერ გაარჩია ტყუილ-მართალი,
უმადურებას მისწვდა აფთარი,
ურჩთა ხეობის სისხლით ნაბანი.

მილენ-მოლენა, რაც თვითონ შექმნა,
რაც ახარებდა და რაც უყვარდა,
რასაც მადლი და სიცოცხლე ერქვა
გადაულოცა მენყერს, ნიაღვარს.

გადაულოცა და დაიბარა:
– ჩემივე ხელი დამიბანია,
სისხლი და ცრემლი არ მოაკლდება,
ვინც აუშენებს მეფეს გალიას.

2015 წ

ჩემი ვალია ძეგლი ავუგო

სიყვარული ხომ სულის ხატია,
აჟღერებული ღვთიური ზარი,
კელაპტარივით გულში ანთია
გაბრწყინებული ციური აზრით.

სურნელებაა, სულის პირამდე
გაღიმებული მზის იებია,
ლხინის სუფრაზე გულის კარამდე
მიმოზნეული მიმოზებია.

სურვილი მახრჩობს, ალუბლის ბალი
გავაშენო და გულით ვილოცო,
რომ გუშინდელი მწუხარე სახე
ალუბლის ყვავილს გადავულოცო.

ჩემი ვალია ძეგლი ავუგო
და მის კედლებთან ვილოცო მარად,
რომ ბედისწერის მზერა აუგი
გულს შემოადნეს უთბილეს დარად.

2016 წ

ვემშვიდობები და მაინც მიმიძიმა

გუშინ რომ ქროდა, ის ქარი ჩადგა,
ველარ მიწნავს დავარცხნილ ფიქრებს
და გულის დარდი, ცოცხლად რომ მჭამდა,
მედგრად იცილებს მონამლულ ისრებს.

ქარი მინელდა, დატოვა მტვერი,
ველარ მიღვიძებს მძინარე ფიქრებს
და მეგებება სიმწვანე ტვერის,
ვით გაზაფხული გადამფრენ ფრინველს.

რუხ ფერფლის მტვერი ნაბიჯებს მითვლის,
ნაკვერჩხალს მანვდის, თან მცდის და მებრძვის,
ჩაფიქრებული მივყვები ბილიკს,
ვემშვიდობები და მაინც მიმიძიმა.

2016 წ

ჩაფიქრებულა ტანიე

არხოტის მთების ჩრდილებში
ჩაფიქრებულა ტანიე,
შემომიტყუა ფიქრებში,
მამლერა „მრავალჟამიერ“.

მძინავს და თანაც არ მძინავს,
ფიქრებმა ცაზე ისანთლეს,
ზეცას ვუმზერ და ვინატრე
ვარსკვლავთა ცეცხლის სინათლე.

მოგვი მწველ ვარსკვლავს მატოლებს,
ერთ წამსაც მარტო არ მტოვებს,
მალამოდ მეცხო ნატორებს...
– ვინ? – იცის მან და მარტო მე...

დულს, შფოთავს ალადასტური,
ცეცხლი ედება რქანითელს,
არც მეშინია, არც ვდარდობ,
ეხლა, თუ უნდა, განვიმდეს...

2015 წ

თეთრი დუმილი

ელირსა ჩემს სულს ხევის სიმაღლე,
თავს დამდგომია მყინვარის ჩრდილი,
გულის ფიქრია თერგის ბრძოლის ხმა,
„შავლეგოთია“ ცა გაჟღენთილი.

თეთრი მყინვარის მდუმარე ჩრდილად
გულს მძიმე ფიქრი შემოეპარა
და ღიმილივით ამაყი დილა
ლამაზ ოცნებად გადამეფარა.

ჟიპიტაურის ერთი წვეთიდან
წამონთებული გულის ცეცხლივით,
ისმის სიმღერა ამაყ მთებიდან,
ლამაზ ლექსივით ენაწყლიანი.

მყინვარი თერგის შეძახილებით,
ცივი ალერსის სითბოთი დნება,
იდუმალების თეთრი დუმილი
გალობის ხმებად მოედინება.

ესაა ბრძოლა, სიცოცხლის ბრძოლა
სიკვდილის ჩრდილის დასამარცხებლად,
სადაც სულია სიტყვაც და ძალაც
ამაყი გულის გადასარჩენად.

თერგის ფიქრია გულის ბრძოლის ხმა,
სურნელითაა ცა გაჟღენთილი,
სულმა დაძლია ხევის სიმაღლე,
მყინვარს მოადგა სიცოცხლის ჩრდილი.

2015 წ

ფიქრებს ასხმია

ამქვეყანაზე ყველაფერი წარმავალია,
სიცოცხლე შენი ნუ გგონია, ისიც ვალია.

დღეს რაც გახარებს, გულს რომ ნანატრ სითბოდ ედება,
ხვალ ფერს შეიცვლის, ცივ ყინულად დაგებდება.

თუ ბედისწერა წითელ ვარდის სურნელს გთავაზობს,
სურნელს მალევე ქარს გაატანს, ეკალს დაგასობს.

მღელვარე სული მოელვარე ფიქრებს ასხმია,
ელვარე ფიქრი მარადიულ სულის აზრია.

აღმართზე შემდგარს ბატკნებიც და მგლებიც გელიან,
სწორედ ესაა შემოქმედის დიდი გენია.

2016 წ

გათენდა

წვიმა არ წყდება, სევდიანი ნისლი ავდება,
ქარი ავბედით შემოსეულ ნისლებს დანებდა,
მზესაც თვალეხი დაუხუჭავს, ბინდთან მარცხდება,
გული ბობოქარ ზღვის ტალღებად ფიქრებს ასკდება.
ჭექა-ქუხილის, წვიმის, სეტყვის გმინვა, ვაება,
მზით მოქარგული, ცისარტყელას ყულფში გაება.
ისმის მედგარი და საბრძოლო შეძახილები,
მზის მწველი მზერით სულს ლაფავენ ღამის ხილვები.
ლალი ღიმილით მიწისფერი ნისლი ნათდება,
გულის თვალეხსაც სიხარულის ცრემლი ადგება.
ფიქრი, ცაზე რომ სიბნელედ და ნისლად ათევდა,
უფლის განგებით, ულამაზეს დილად გათენდა.

2016 წ

ორაგულივით რომ შეენიროს

ფიქრი მესტუმრა გრძელი და ნელი,
ცხელ გულს შეასკდა თერგად და ზარად,
მითიბ-მოთიბა ვარდის ბუჩქნარი
და გულის კარი შეაზანზარა.

გული დამწუხრდა და ფიქრს მიეცა,
სჯერა და სწამს, რომ გამოიდარებს
და გვირგვინოსან მიწას და ზეცას
ველარ აცილებს მომღიმარ თვალებს.

ავდრად მოსული, მზემ შეიფარა
და მზის ღიმილად გამოიდარა,
შველივით ნაზს და მასავით ლამაზს
ტკბილ ოცნებებში სათუთად მალავს.

და მომღიმარი თვალების ღელვით
ცეცხლის მორევში სურს ჩაიძიროს,
თავგანწირვისა და უფლის ნებით
ორაგულივით რომ შეენიროს...

ბოლოს იპოვა თავშესაფარი,
გადაიფარა მიწის საბანი...
აქვე დასრულდა გულის ამბავიც,
როგორც ლამაზი, ტკბილი ზღაპარი.

2015 წ

გიორგის

გიორგი, შვილო,
არ დაივიწყო
შენი სამშობლოს
წარსული, აწმყო.

არ დაივიწყო
არც მომავალი,
სიცოცხლისა და
ღირსების ვალი.

მოსახელე ხარ
გიორგი წმინდის,
ბევრი ბრძოლები
და შრომა გიცდის.

ცოდვის ცდუნება
თუ გადაძალე,
რწმენის სანთელი
მოგმადლის ძალებს.

რომ არ იგემო
სირცხვილი, მარცხი,
გადაივიწყე
სიტყვა – ზარმაცია.

სინანულის ცრემლს
თუკი ინატრებ,
გულს გაგინათებს
უფლის სინათლე.

სხვისი დარდები
გულს დაედება,
მარადისობა
დაგებედება.

არ დაივინყო
მშობლის ამაგი,
შენც დაგენევა
მათი ასაკი.

კაცის სახელით
ის შეიცნობა,
ვისაც ამშვენებს
გული და ძმობა.

ნუ შეგაშინებს
ბილიკი ვინრო,
უფალს უყვარხარ,
გამოცდას გინცობს.

მუდამ უყურე
რიდით და შიშით,
არ დაიფაროს
მტვრითა და ქვიშით,

რაც მაცხოვარმა
სისხლით შეკირა
და რითაც შენი
სული შექმნილა.

2016 წ

ვერ დაენევი

როგორ ნაზად და ლამაზად თენდება,
ცაში მზე და გულში ცეცხლი ენთება.

ქარი ფოთლებს „იავნანას“ უმღერის,
უაღერსებს გარდენიას სურნელით.

არაგვის ქვებს ხავსი ველარ ედება,
სიყვარულზე ფიქრიც აღარ მბეზრდება.

დავიღალე მარადიულ ფიქრებით,
გულის ცეცხლის ნაწილი თუ ვიქნები?!

იქნებ სულის ჯვარი, ანდა ვენახი,
რომ მიყურებს, მიღიმის და მეძახის?!

უფლის თვალების მირონის ნყურვილი,
ანდა იქნებ ამაღლების სურვილი?!

ამაღლების თავმდაბლობის თვისებას,
როგორც ამაყ და ფერუცვლელ ღირსებას

უნდა ენდო, შეიყვარო, ენამო,
თუ გინდა, რომ შეიგრძნო და ინამო.

უზნეობის უბნელესი მენყერი,
ნათელ ფიქრებს ვერასდროს დაენევა.

რომც ეცადოს, მაინც ვერ დაენევა,
სინანულის კიბეზე დაეცემა.

სინანული სევდანარევი ცრემლით
სულის გადამრჩენიკაა და მხსნელიც.

2015 წ

ცივმა ზამთარმა

ცივმა ზამთარმა ისევ დამთოვა,
ჩემს მწველ ფიქრებთან მარტო დამტოვა,
მინდა, რომ გავცდე ოცნების საზღვრებს,
იქ, სადაც გული გამოიზამთრებს.

გამოიზამთრებს, როგორც ფუტკარი,
შეიმოსება ზაფხულის ფერად,
ჩამოუქროლებს ყვავილებს ქარად,
თბილ ნიავივით მოეფერება.

ყვავილი იგრძნობს, რასაცა ვფიქრობ,
თუ რატომ მცივა და გულს რა მიპობს...
და რომ არ მინდა ისეთი სითბო,
თუკი ნაზამთრალ სულს ვერ გამითბობს.

2016 წ

წვიმა

მტვრისგან რეცხავს ზედაზნის ტყეს წვიმა,
გადაღლილი ფოთლებს აემძივა.

გრილი სიო ტოტებს ნაზად არხევს,
ცოცხალია, რაც გუშინ დავმარხე.

ოცნების ზღვა გადაცურა მთვარემ,
ბედნიერი სახით ვხუჭავ თვალებს.

ცისარტყელა ჩაეხუტა ჩანჩქერს,
ღვთიურ ნახატს ფერთა თრთოლვას ვამჩნევ.

ჩანჩქერის ხმამ აამლერა მთები,
ფიქრებით და ოცნებებით ვთვრები.

ზედაზნის ტყე ჩამორეცხა ნვიმამ,
მონასტრის კარს ბზის რტო აემძივა.

2015 წ

სიყვარულის თვალები

შეესივნენ ედემის ბალს დამშეული გველები,
მტრედის ფერად შეფერილნი, თითქოს სულის მცველები.

მძაფრ სურვილმა ცდუნებების ეშმაკიც კი დაჩრდილა,
შეატოვა ბნელი ღამე მზის გულივით თბილ დილას.

სული კივის, სიბნელემ გააღალა ცივი ღამე...
უკუნეთის ჩრდილები სინათლის სისხლს ხარბად სვამენ.

მწუხარეა ბაღში ყველა, დუმს ხე, მინა, ყვავილი,
ბულბულის გალობის ნაცვლად, ისმის ყვავთა ჩხავილი.

უცებ ატყდა ჟრიამული და იღება კარები,
შემოიჭრა მზის სხივივით სიყვარულის თვალები.

დამწუხრებულ რწმენის ხატთან წამოენთო სანთელი,
ღვთიურ ფერად მოიხატა კარს მომდგარი ზამთარი.

სულის ცეცხლმა გააღვივა ვარსკვლავეთის ხანძარი
და შემორჩა გადახნულ გულს მზიან ფიქრთა მარცვალი.

2015 წ

ცას გაედო ხიდი

ღრუბლებიდან ილიმება იდუმალი სახე,
თითქოს მთვარე იღვიძებსო, მზიან თვალებს ახელს,
ქარიშხალი მზეს და ფიქრებს სევდას ველარ ათოვს,
გადამწვარი კერპის ფერფლი დედამინას ათბობს.
გაზაფხულმა გული იგრძო, იქ დაიდო ბინა,
ფრთაშესხმული ოცნებები ვარსკვლავივით ბრწყინავს,
სევდიანი მესმის ხმები, საამო და მშვიდი,
უიმედობის უფსკრულზე ცას გაედო ხიდი.

2016 წ

მინას ვერ ავცდი

როგორ მიყვარდა თეთრი და თოვლი,
ბოლოს თოვლივით მინას ვერ ავცდი,
მთებს დამათოვა და იქ დამტოვა,
მიმატოვა და მიმზერს ხელგანწვდილს.

როგორც ქრებიან ცაზე ღრუბლები,
იყო და უცებ წავიდა, გაქრა...
დარჩა ღრმულები, სევდა ულევია,
მიტოვებული ოცნების კართან.

მაგრამ მე ვიცი, მჯერა და კვლავ ვცდი,
ხვალის ლოდინში მხოლოდ ერთს ვნატრობ,
ვიბრძოლო ბოლო ამოსუნთქვამდე,
გავიმარჯვო ან სიცოცხლე დავთმო.

ვნატრობ და ველი, ვდნები და ვინვი,
დრო კი არ ჩქარობს და მიდის ნელა,
ასეთი ყოფა წამლეკავს, ვიცი...
მაგრამ ძნელია მისი მოთმენა.

2016 წ

ცას და მინას ერთი საფიქრალი აქვს

ცას და მინას ერთი საფიქრალი აქვს, –
ცის წისქვილში მინის მადლი დაიფქვას.

დუმილია, სიცოცხლის ხმა მეძახის,
მარტო არ ვარ, აქვე არის ვენახი.

ვაზის კვირტი შემპარავად და ნელა
წამოუნთო, როგორც ციციანათელა.

ღვთიურ სულმა რომ დაათრო ფუტკარი,
გამოიხსნა საოცნებო ცისკარი.

გადმოფრინდნენ შარშანდელი მერცხლები,
ვაზის კვირტად ვცოცხლდები და ვფეთქდები.

ცის წისქვილში მინის მადლი დაიფქვა,
ცას და მინას ერთი საფიქრალი აქვს.

2015 წ

ბნელეთში ვარ და აჩრდილებს ვეძებ

თითქოს ზეციდან გადმოიღვარე...
და ბნელ სამყაროს თოვლად ედები,
გვირილა ბოლო ფთილას იმეტებს,
გვირგვინად მიწნავს ხვალის იმედებს.

თითქოს გიპოვე და შეგიყვარე...
ვენდე ბზით მორთულ ცხოვრების წესებს,
მომტვრეულ ფრთებით ცაში ველარ ვძლებ,
მინისკენ სავალ ბილიკებს ვეძებ.

2016 წ

კვლავაც მებრძვიან ფიქრები ღამის

მე აღარ ვიცი, რა არის გული,
რა არის სუსტი, ანდა ძლიერი,
უგრძნობ სხეულზე შეყვარებული,
მეჩვენება, რომ ვარ ბედნიერი.

გადამწვანებულ ტყის ბინადარი
ვეაღერსები გადამხმარ ფოთლებს,
რადგანაც დღეს მე მათსავით მკვდარი,
ვეღარ ვანსხვავებ აზრსა და ბოდვებს.

როგორც მიწაში ჟანგით ძლეული,
დადუმებული, ეღვარე ხმალი,
უიმედობით გულამღვრეული
ძილს მისცემია იმედი ხვალის.

კვლავაც მებრძვიან ფიქრები ღამის,
ყინულად ქცეულ თვალების მზერა,
ჯერ კიდევ სუსტ და დაჩოქილ ყანას,
სიკვდილის ცელით მცელავს და მსერავს.

სიცოცხლეს ვებრძვი და იმედი მაქვს
გადალესილი სიტყვებით დაჭრილს,
ურჩი ფიქრი და თეთრი მტრედი კი
დასტრიალებენ ჩემს ხსოვნის აჩრდილს.

ცაში ნაფრენი ჩემი ოცნება,
როგორც კატისგან დამფრთხალი მტრედი,
ძლივს სწყდება მიწას ტანჯვა-წვალებით...
კოცონიც ქრება... ბნელა... ნავედი.

2016 6

მთვარის ჩრდილში მზის ამოსვლას ველი

ზღვის ტალღები გამაცილებს ნავამდე,
თუკი რწმენით გადავითვლი სამამდე.

მოგონებებს ნაეყართ მტვერი,
მთვარის ჩრდილში მზის ამოსვლას ველი.

ის დროც მოდის, მომადგება მალე,
სევდის ღრუბელს თავს დააღწევს მთვარე.

ბნელ ქაობში ჩაიხრჩობა ღამე,
რწმენის თესლი გულში გაიხარებს.

უდაბნოს ქვიშა იქცევა ნამად,
ფიქრები – ვარსკვლავად და მორალად.

განწირული გადავითვლი სამამდე,
ზღვის ტალღები მიმაცილებს ნავამდე.

2015 წ

სამყაროს სულში შეღწევას ვბედავ

სიკვდილის დამლა სიცოცხლეს აზის,
ამას ვერავინ ვერასდროს შეცვლის,
წარმავალია ფიქრიც და აზრიც...
ასეთი არის სამყაროს წესი.

სიკვდილსაც აზის სიცოცხლის დამლა,
დალდასმულ სიკვდილს სიცოცხლე ელის,
სანთლის ალივით თუ იწვეს მაღლა
და უკან რჩება მტვერი და ბნელი.

და თუკი იცავ დადგენილ წესებს,
ფიქრობ და ფიქრის გარეშე ვერ ძლებ,
რადგანაც იბრძვი, განიცდი, ეძებ,
უკვე შენშია და პოვნას შეძლებ...

ანყვეტილ ფიქრებს ბნელში მივყავარ,
სახეს მისერავს სიცივე წვიმის
მეჩვენება, რომ თითქოს მიწა ვარ
და ცაში მფანტავს ნიავი ცივი.

ფიქრების მდევარს, მდინარის პირას
წამომეპარა მთვლემარე ბინდი,
ფიქრი კი მიჰქრის, ვერ აგნებს ბინას,
ბნელიდან უფრო ბნელისკენ მიდის.

რომ დავამარცხო ამპარტავანი
და „ქედმაღალი მათხოვრის“ ნება,
როგორც საღვინე, მწიფე მტევანი,
მარადიულში შელწევას ვბედავ...

სამყაროს სულში შელწევას ვბედავ,
სამყარო დუმს და თავის წესს მაჩვენებს,
რასაც შევიგრძნობ და რასაც ვხედავ,
მაშინვე ვკარგავ და ველარ ვამჩნევ...

და როცა ვხედავ, ვილაცა თითქოს
სულში ჩამძახის, რომ აღარ დავთმო...
ჩემში სახლდება, ჩემსავით ფიქრობს,
მგლის ტყავში მახვევს და მიშვებს სამტროდ.

ცხვრად შერჩენილი, ხროვასთან მარტო,
ცეცხლის გულში რომ შელწევას ვნატრობ...
და განწირული... რადგანაც არ ვთმო...
დუმს კვლავ პასუხი კითხვაზე: – რატომ?..

მხოლოდ დრო არის ის, რაც არ მტოვებს,
ჩემთან არის და მამდიდრებს ნლებით,
მეაღერსება დათვის ტორებით
და მეც ვეჩვევი და ვძლიერდები.

და ძლიერდება ჩემივე ჩრდილიც,
ჩემი აჩრდილი ჩემსავით ღელავს,
ამაყი, მშვიდი და გამოცდილი,
მიჰქრის, მიფრინავს, ქუხს, თანაც ელავს.

კვლავ ბრძოლა ელის, ისიც თავს იცავს,
როგორც ბადეში გაბმული თევზი,
რადგან ოლიმპოს დანისლულ ცაზე
საკუთარ მორალს უნესებს ზევსი...

თავგანწირული მიიწევს მედგრად,
როგორც შეშენის გაბედულ მხედარს,
ეკლის გვირგვინით ცის საზღვარს კვეთავს
და იქვე ტოვებს საკუთარ ცხედარს...

ვერ გამიგია, კარგს თუ ავს ველი,
სამყაროს რჩევებს ვენდო თუ ვემტრო,
გადავანგრიო კედელი ბნელი,
თუ ამ სიბნელეს მეც შევეკედლო?!

2016 წ

სწორედ ასეთი სიცოცხლე მინდა

ზაფხულიც მიყვარს და შენც მიყვარხარ,
ღვთიურ ოცნებად სულში გინახავ
და ეს სიცოცხლე რად მინდა მაშინ,
თუ შენში მხოლოდ ქალს დავინახავ.

ზამთარიც მიყვარს და თოვლიც მიყვარს,
უთეთრეს ფიფქად გულში გინახავ
და არც ისეთი სიცოცხლე მინდა,
თუ თოვლში მხოლოდ თოვლს დავინახავ.

2015 წ

აგეფარები ფარად

მალლა ავყვები შავ კლდეს
თეთრი ფიქრების ფარად,
შეგიმსხვრევ ციხის კარებს,
აგეფარები ფარად.

დაგიბლიკებ აღმართს,
გაფრენ ღრუბლებზე მალლა,
შემოგასკდები ტალღად,
გადაგავიწყებ დალლას.

შემოგეხვევი მიძვად,
წამოგენევი წვიმად,
შემოგათბები ცეცხლად,
მოგიფრინდები მერცხლად.

დაგენურები მტევნად,
შემოგაშრები ცრემლად,
დაგიდუღდები ღვინოდ,
გამოგიდნები რკინად.

ჩამოგიქროლებ ქარად,
თეთრ ნაბადმოსხმულ ზამთრად,
არაგვის თეთრი ქვებით
დაგაშენდები საყდრად.

შეგენირები ბატკნად,
წამოგენტები სანთლად,
მოგეპარები ფიქრად
და შემოგრჩები სიზმრად.

შეგიმსხვრევ ციხის კარებს,
აგეფარები ფარად
და აფუყვები შავ კლდეს
თეთრი ფიქრების ფარად.

2015 წ

მზის გულში ვზივარ და ვეძებ სითბოს

თითქოს მკვდარი ვარ და მაინც ვფიქრობ,
ცეცხლად ვგიზგიზებ და ხანძარს ვითხოვ,
სამოთხეში ვარ და იქაც ვერ ვძლებ
და რასაც ვხედავ, იმასვე ვეძებ.

მზის გულში ვზივარ, დავეძებ სითბოს
და მსურს, რომ ტვირთად ტკივილი ვზიდო...
ჭაობში მითრევს მაშველის ხელი,
არ ჩანს იმედი და მაინც ველი.

შემოსტირიან ყვავები სარკმელს...
მინდა და მაინც ვერ ვამბობ სათქმელს...
ცაში ვარსკვლავად ვბრწყინავდი დღემდე...
დღემდე... რადგან დღეს შენს სიტყვას ვენდე...

2016 წ

არ მავიწყდება

ის დღე არასდროს დამავიწყდება,
როცა პირველად შევეხე შენს ტანს...
მარადიული თავდავიწყება
შეუცნობელმა დატოვა ჩემთან.

ნებას მოსწყინდა ტვირთის ტარება,
მძაფრი სურვილის ყულფში გაება,
თვალთ დამიბნელდა, ენა დამება...
არ მიწერია გამოდარება.

ელავს, გიზგიზებს, სურვილის ცეცხლი,
ლამის ჩრდილებსაც კვლავ ებრძვის მთვარე
და მიწიერი მას ვეღარ შეცვლის,
რადგან ჩემშია და არა გარეთ.

2016 წ

და მიხაროდე, ვით გაზაფხული

დაფრთხა ბელურა, აფრინდა ხიდან,
რატომ?... არ იცის... წვიმდა საშინლად...
მიყვებები ფიქრთა ბილიკებს მშვიდად,
იქუხა... მაგრამ ვერ შემაშინა.

წამოეპარა ფიქრებს სინათლე,
ხოლო ოცნებებს – თეთრი ფერია,
როგორც ურწმუნოს რწმენის სანთელი,
სულის მხსნელად რომ წამონთებია.

მოვდივარ, მომაქვს გვირგვინი დაფნის
და არ მოვდივარ ბოლმით და სამტროდ,
მინდა, რომ შენით დავტკბე და გავთბე
და შენს სხეულში გამოვიზამთრო.

მინდა, რომ შენით ავივსო თვალი,
მინდა, რომ შენით დავფლითო გული,
ცეცხლად მომედოს ელვარე ალი
და მიხაროდე, ვით გაზაფხული...

2015 წ

მინდა გაჩუქო

მზე ცივი ზამთრის ნაკვალევს ნაშლის,
დათბება, მოვა კვლავ გაზაფხული,
სიცვივითა და ყინვით გათოშილს
ნანატრ სითბოსკენ გამიწვეს გული.

ეს ბნელი ღამეც კვლავ გათენდება,
მალე ტკივილიც გამოიდარებს,
რასაც ჯანლი და ნისლი არ თმობდა,
დათმობს და გადაულოცავს მთვარეს.

მოიხატება ცა ვარსკვლავებით,
თითქოს ჩემივე გულით ნახატი,
მინდა გაჩუქო ერთი მათგანი,
ცხელი ფიქრების და სულის ხატი.

ნახატთან ერთად გაჩუქო მინდა
გრილი და მშვიდი მაისის წვიმა,
ცელქი ვარსკვლავი, სუფთა და წმიდა,
ბედს რომ გვიგზავნის ბნელ და ცივ ციდან.

მინდა გაჩუქო ის, რაც ჩემია,
ჩემს ფიქრებს ასე რომ ჩაფრენია,
რაც ნათელი და თეთრი ფერია,
შენი თვალებით რომ მიცქერიან.

მინდა გაჩუქო წითელი ვარდი
და სიყვარულის მზის სადღეგრძელო,
რათა შენს გულშიც ცეცხლად დავანთო
ის, რასაც მე ვგრძნობ და შენ კი ვერ გრძნობ.

მინდა გაჩუქო ატმის ყვავილი,
ია, ენძელა და გარდენია,
ძილში სიზმრიდან შემოძახილი,
გულს ელვად, ხანძრად რომ შერჩენია.

მინდა გაჩუქო თეთრი აპრილი,
მთვარის ღიმილი, ზღაპრული დილა,
რომ ზღაპარშივე ჩარჩეს ურემი,
თან უვნებელი ერბოც და ქილაც.

მინდა გაჩუქო მწვანე ზაფხული,
თეთრი ზამთარი, მზე, შემოდგომა,
ფოთოლცვენნიდან და ყინულიდან
სიცოცხლის კვირტებად წამოდგომა.

მინდა გაჩუქო ვაზი და ღვინო,
ღვინითვე სავსე ლამაზი თასი,
რათა დალიო და გაიღიმო,
შეიგრძნო სითბო, სიცოცხლის ფასი.

მინდა გაჩუქო ჩემი სიზმრები,
ჩემი ფიქრები, ჩემი წუხილი,
რათა ხანდახან შენც დაგესიზმროს
მონმენდილ ცაზე ჭექა-ქუხილი.

2015 წ

ნამუსი

თუ გადაგიხმა ნამუსის მუხა,
თუ „ჭირის ჩხირი“ უკვე სხვისია,
ყვირილის ნაცვლად, როდესაც დუმხარ,
ეს დასასრულის დასაწყისია.

პალმის რტოს კვირტთა სკდომის ნაზ ხმებში
თუ იზადება შენი მისია,
უდაბნოშიც კი არ გადახმები,
რაც გადარჩენის დასაწყისია.

ნამუსს არა აქვს დრო და სეზონი,
მისი თვალეები ცაში ელავენ,
თავისი თავის არის ცენზორი,
წყალნაღებული სულის მენავე.

2016 წ

მდევარი

დღესაც წვიმია, დღესაც ქარია,
დღესაც სიბნელე აწვება სარკმელს,
დღესაც ყვავები შემომჩხავიან,
დღესაც ვერ ვამბობ გუშინდელ სათქმელს.

ვერ ეგუება მინიერ ზეიმს
სულის სიმშვიდის ურჩი მდევარი,
გადაყინული თვალეებით მღერის
გულს დასობილი, ვით სატევარი.

2016 წ

ფიქრებს მაინც ვერ დაემალები

როცა ფიფქები ყინულად გათოვს,
თოვლის სითეთრეც კი ველარ გათბობს,
მინდა თბილ ფიფქად წამოგეპარო,
უთეთრეს ზღაპრად გადაგეფარო.

როდესაც ფიქრებს გინენავს ქარი,
მსურს მოვწყდე მინას, შენთვის ვიქარო,
როდესაც შფოთავ და სადღაც მიჰქერი,
ამ ფიქრებში მსურს გადავიკარგო.

როცა აგვისტოს მზე სითბოს აფრქვევს
და შენს თვალეში ვარდად მზიანობს,
მინდა, რომ მისი ნაწილი გავხდე
და თბილ ალერსში ჩავეზიარო.

როცა ოცნება დამდევს ზღაპრული,
ზღაპრულ ფიქრზე ვარ მძივად ასხმული,
თუნდაც ჩარაზო ყველა კარები,
ფიქრებს მაინც ვერ დაემალები.

2015 წ

დრო

ბნელს შეჩვეული, ვემალები საკუთარ თვალებს,
მაგრამ მჯერა, რომ გაბრწყინდება, გამოიდარებს,
ძალიან მინდა, ვწვალობ, მაგრამ ვერ ვამბობ სათქმელს,
უთქმელ სიტყვას კი სახელს უკვე თავად დრო არქმევს.

მშვენიერია... რომ დაიწყო, იქვე დასრულდა,
ცივი აკლდამა გადაიხსნა და გაზაფხულდა,
ბედნიერი ვარ, რადგან მიყვარს, რაც გუშინ მძულდა...
და აღარ არის, იძმო მტვერმა გარდასულ წელთა.

2016 წ

მზის ჩანჩქერად

ფიქრებს გაუშინაურდა და ეწვია სტუმრად ზევსი,
გულს კი ჯვარცმულს და გატანჯულს, მოენატრა მზის ალერსი.

მოენატრა უღრუბლო ცა და ვარსკვლავთა ელვარება,
ხილვა იმის, სევდა ღიმილს თუ როგორ დაემალება.

და გაისმა ხმა ქუხილის, მას შემოჰყვა მწველი მზერა,
ბინდი და მტანჯველი ფიქრი მზის თვალებმა გადასერა.

ჯერ სითბოთი გამაბრუა, შემდეგ სიოდ დაუბერა,
მოფრენილმა სულის მსსნელად, შემატოვა გულის ძგერა.

ისე ნაზად, ისე თეთრად, როგორც მორცხვმა პატარძალმა,
როგორც ლამაზმა ზღაპარმა, ლურჯმა ცამ და ფოთოლცვენამ.

როგორც ოცნების ზღაპარმა, მომღიმარმა თბილმა დილამ,
გადათელა ნისლი მწუხრის და მაშველად მომეველინა...

და წყურვილმა მონატრების წყაროს წყალს შემახო ოდნავ,
სიცოცხლის ლალი ფერებით მზის ჩანჩქერად გადამფოთლა.

2015 წ

ზეცის წისქვილში

კლდეს მოსწყდა, შთანთქა უფსკრულმა
დახავსებული შავი ქვა
და სულის საზრდო – იმედი,
ზეცის წისქვილში დაიფქვა.

ოცნებამ ფრთები შეისხა,
ცას ჩაეხუტა და ენდო
და სიყვარულის სანთელი
გულის საყდარში დაენთო.

ცით მოვლენილმა ფიქრებმა
განკურნა ყველა იარა
და ბედნიერმა წუთებმა
ლექსებად ამაბრიალა.

2015 წ

მზემ მიბოძა გვირგვინი

გვირილებით მოწნული
მზემ მიბოძა გვირგვინი...
და დაიძრა მენყერი,
ანყვეტილი გრიგალი.

მიანგრია, მილენა
გულის რკინის კარები
და მსუნაგი თაგვივით
მზის ხაფანგში გავები.

უკუნეთის ქარცეცხლში
თეთრ ფიქრებში გამხვია,
ლამაზ ლექსად ნანერი,
არ დამინდო, დამხია.

სულის კართან მისულმა
გაზაფხული დათოვა,
გადამიხმო გვირილა
და სიზმარში ჩამტოვა...

ჩანჩქერებად დაღვრილი
გულის ცრემლის ნაგრილი
და სიზმარი დაღლილი
ყეფდა ავი ძალღვივით...

2016 წ

იას სციოდა

მზე აღარ ჩანდა... წვიმდა... ბნელოდა...
იას სციოდა, ვერ ინძრეოდა,
ნაღვლიან სახით ცას შესცქეროდა,
წუხდა, დარდობდა და მზეს ელოდა,
საკუთარ ფიქრებს ეფერებოდა...
მზე კეკლუცობდა, ღრუბელს ეტრფოდა,
ღრუბლის მკლავებში ნაზად წვებოდა,
ცაში მიწიერს ემალებოდა...
ია ზეციურს ვერ ელეოდა...
და ამიტომაც ასე ბნელოდა...

2016 წ

მაინც ქვაა

არაგვზე ვარ, ოცნებებით ვთვრები,
მომერია სურვილი ძლიერი,
მოვეფერო არაგვის ლამაზ ქვეს
და ამ სურვილს ვერაფრით ვერ ვძლიე.

მომენონა პატარა და თეთრი ქვა,
არაგვს ვკითხე:
– ხომ არ შევიყვარო?
– ლამაზია, მაგრამ მაინც ქვაა
და სჯობია, გულს არ მიაკარო.

2015 წ

საით მიდიხარ

საით მიდიხარ! იქ უფსკრულია...
ემმაკი გიხმობს ჩანჩქერის ხმებით,
იქ სულს დაკარგავ, ნუთუ ვერ ხვდები,
პანდემონიუმს გადაეყრები.

საით მიდიხარ! სად მიგაქროლებს
შენი დამფრთხალი სულის მერანი...
გულიდან ბოლმა გადაიყარე,
რომ სიყვარულის გახდე მძევალი.

2016 წ

შენი ნახვა მინდოდა

დამწუხრებული სამყარო ჩემს დიდ საფიქრალს ფიქრობდა,
მზე თითქოს ხანძარს უღმობელს ჩემი ცრემლებით იქრობდა.

მინა, შავად შემოსილი, განწირული ხმით კიოდა,
ზეცას ღრუბლიან თვალიდან მდუღარე ცრემლი სდიოდა.

გადაფლეთილი გულიდან ტირილის ხმები ისმოდა,
დემონი მტრედის თვალებით, გამარჯვებას ზეიმობდა.

დუმილის მშვიდ მონასტერში სევდის ზარები რეკავდნენ
და წვიმის ცელქი წვეთები გამხმარ ფოთლებზე ცეკვავდნენ.

ციოდა, მაგრად ციოდა, გულიდან სისხლი მდიოდა,
ტანჯული სული კიოდა და შენი ნახვა მინდოდა.

2015 წ

თუ გინდა

თუ გინდა რომ ამაღლდე,
მკვდრეთით მიწიდან აღდგე,
გაილოს ზეცის კარი,
ვით ლამაზი სიზმარი,
რომ გაახილო თვალი,
დაინახო უფალი,
გულში მზე ჩაიფინო
და ღრუბლებში იფრინო,
საუკუნედ ინამო
გაელვებული წამი,
გაბრწყინებულ თვალებით
და სულის მოკრძალებით,
თუ გინდა რომ ივარდო,
მაშინ უნდა გიყვარდეს.

2015 წ

ნისლი დაეშვა არხოტზე

ნისლი დაეშვა არხოტზე,
გვირგვინად თავზე მეხვევა,
მივფერებოდი მინდოდა,
მაგრამ ვერ შევძელ შეხება.

დიდხანს მიყურა მდუმარემ,
უთეთრეს ფიქრად შემღება,
მაინც ვერ შევძელ შეხება...
მაინც ვერ შედგა შეხვედრა...

ფიქრში ჩამტოვა, წავიდა
იქ, საიდანაც მოვიდა –
მარადიული წამიდან,
მზენაფერები თოვლიდან.

ანყვეტილ ქართან და მზესთან
ბევრი იბრძოლა, ინვალა,
ხეობას ჩაჰყვა მდუმარედ
და იქვე გარდაიცვალა.

2016 წ

სანამ ვარსკვლავი ბედს დაეცემა

სანამ ვარსკვლავი ბედს დაეცემა,
მსურს ოცნებებით გული გავითბო,
ვისაც არ უნდა, არც მიეცემა,
მინდა და სწორედ ამიტომ ვითხოვ.

ლამეს დღე ებრძვის, დღეს ბნელი ღამე,
ხან მზეს შევხარი და ხანაც მთვარეს,
სევდიან ნისლში რომ ვხუჭავ თვალებს,
ველი, თუ როდის გამოიღარებს.

უკვე მომბეზრდა ასე ცხოვრება,
ვიტანჯები და ველარ ვისვენებ,
ალარც სინათლე, ალარც ოცნება,
გულში გვალვაა, თვალში – სისველე.

მინდა გავექცე მინასაც, ცასაც,
გავიჯახუნო ხმაურით კარი,
რათა სიტყვამაც, უთქმელმა აზრმაც
იპოვოს სულის თავშესაფარი.

ვისაც არ უნდა, არც მიეცემა,
მინდა და სწორედ ამიტომ ვითხოვ,
სანამ ვარსკვლავი ბედს დაეცემა,
შევეხო, ვიგრძნო, გული გავითბო.

2015 წ

უფალთან დგახარ ახლოს

მყინვარო, რამ ჩაგაფიქრა,
რამ გაგიქვავა გული,
შენს მხრებზე ნათოვლ-ნაფიფქარს
მოადგა გაზაფხული.

ნუ შეგამინებს მწველი მზე
და ნურც კამკამა წყარო,
კეთილშობილი მისი ზნე
ყველა მიწიერს სწყალობს.

ზეცაში გიდგას ფესვები,
სურნელეზა გაქვს მიწის,
რომ გიყვარს და ვერ ელევო,
გაზაფხულმა ეს იცის.

ჩამონისლული ცის თაღზე
მარადიულად სახლობ,
გულს ჩაყინული დუმილით
უფალთან დგახარ ახლოს...

დინჯი და ამაყი მზერა
გულს იმედებით ავსებს,
მუხლმოდრეკილი ვდგავარ და
დიდხანს დავრჩები ასე.

2016 წ

ვემსგავსები ხილვას

ხეებს ფერი წასვლიათ,
მალე ძლიერ მოთოვს,
ქარიშხალი ასწლიან
მუხას აცლის ფოთოლს.

და მეც ქარს აყოლილი
სულს მიხუთავს ყინვა,
სიცივისგან დაღლილი
ვემსგავსები ხილვას.

ცივი ხელი მაშველის
მიძლიერებს ტკივილს
და ყინულის ნამსხვრევი
გულში მწარედ კივის.

მინას ვუმზერ, მოველი
იმედსა და სითბოს,
ის კი როგორც ცხოველი,
ჩემს გულის სისხლს ითხოვს.

ცის იმედად მზეს ველი,
ისიც სითბოს მაღავს
და გაყინულ თვალებად
გულში მასობს დანას.

მათი მზერით გაძარცვულს
მესმის რეკვა ზარის...
– ცას და მინას არ ძალუძს
შეგიფაროს მგზავრი...

უპატრონო ძალლივით
თავშესაფარს ვეძებ,
ხმა მეწვევა დალლილი:
– არ დანებდე... შეძლებ...

ავდრის დასამარცხებლად,
ვიდმობილებ არაყს
და ცის მორწყულ მინაზე,
ფეხით მოვზელ ტალახს.

2016 წ

ჟუჟუნა წვიმა მქვიაო

გახსოვს, რომ მითხარ, ლამაზო,
ჟუჟუნა წვიმა მქვიაო...
ნიაღვარივით წამლეკე,
მომტაცე გულის ბინაო.

შემომიტიე ნისლებად,
ფიქრებში ჩამეძინაო,
გამომელვიდა, ავცრემლდი,
როგორც აპრილის წვიმაო.

შემოგყურებდი დამფრთხალი,
როგორც ვარდს, როგორც იადონს,
შენ კი დამაცხრი ქარიშხლად,
გული სწუხს, ველარ მზიანობს.

ჭიუხებს მოსწყდა არწივი,
ღრუბელს დაიდო ბინაო,
„ლილეოდ“ შემოძახილი
ქუხილად მომეველინაო.

ქარიშხალში და ყინვაში
მოვექრი, არ დავაგვიანო...
რად მომატყუე, მყინვარო,
ჟუჟუნა წვიმა მქვიაო.

2015 წ

მინდა გაგანდო

რაც არ მასვენებს, მინდა გაგანდო,
რომ იდუმალი გახდეს ხილული,
რომ მწველ ფიქრების ცეცხლმა გაააღოს
შენი თვალების ლურჯი ყინული.

რომ გამიღიმოს კვლავაც გვირილამ,
გადაიფეროს დილის ცის ნამით,
დადუმებულმა სულის კვილმა
გადამიგრილოს ცხელი სიზმარი.

ნუ გაერთობი ცეცხლთან თამაშით,
ცეცხლით იწყება დიდი ხანძარი
და შეუძლია თუნდაც ერთ წამში
შემოგაყაროს თვალში ნაცარი.

თუ თვალს ნაცარიც გამოერია,
ველარ გააღნო სითბომ ყინული,
მაშინ გაზაფხულს ნულარ მოელი,
ცივი ზამთრისთვის ხარ განწირული.

2015 წ

რწმენამ მიკუროთხა ფიცი

რწმენამ მიკუროთხა ფიცი,
მტანჯავს სიმძიმე მინის,
რადგან ტარება მიჭირს,
„წყალში ვდგავარ და ვინვი“.

რადგან თოვდა და წვიმდა,
გამობრწყინდება სითბო,
რადგან ცის სული მინდა,
გულის ცეცხლს მინას ვუთმობ.

ჩამოიქროლებს ელვა
ბნელ და სევდიან ცაზე,
სული დაინყებს ღელვას,
ვით ღვინით სავსე თასი.

ვით შობის ღამის თოვლის
ღამაზ ფიქრებად ბარდნა
და დაკარგულის პოვნის
დაუვინწყარი განცდა.

როდესაც ცივი მთვარე
გზას დაულოცავს მზის სხივს,
სიზმრები მოელვარე
შემოათბება ცივ სისხლს.

მიძინებული სული
და ნაზამთრალი სითბო
ნანატრი გაზაფხულის
მძლავრ აფეთქებას იგრძნობს.

ცით მოვლენილი ავდრად,
ცივ და ულმობელ ზამთრად,
წამოენთება სანთლად
და აფეთქდება ვარდად.

გაბრწყინებული სიტბოდ
შემეგებება დილა,
გულიც გაზაფხულს იგრძნობს
და იქ დაიდებს ბინას.

2016 წ

და რაც არ ვიცი, ის მწამს

მზემ გაიხურა ზეცის კარები,
წამოიზღაზნა მთის წვერზე მთვარე,
გულანთებული ცის ვარსკვლავები
სადღეგრძელოებს თასებით სვამენ.

ქარმა მძინარე ზღვას ჩაუქროლა,
ააქარიშხლა ტალღები ფიქრთა,
მზერა შეავლო მინას ქორივით
და დემონივით ზედ დააფრინდა.

ის თითქოს სულის სიჩუმეს ებრძვის,
გაფიქრებს, რომ არ დაგტოვოს მარტო,
მე კი ფიქრიდან გაქცევა მიმძიმს
და რაც არ ვიცი, ის მწამს და ვნატრობ.

საოცარია არსება ყოფის,
ბნელს ნათელი ცვლის, ნათელს კი ბნელი,
სახლად მინა გვაქვს, მაგრამ არ გვეყოფნის
და სასწაულებს ზეციდან ველით.

2016 წ

ყველა ქალი ერთია

ყველა ქალი ერთია,
თითქოს ერთი სახე,
დღეც და ღამეც ანთია,
მუდამ გიგებს მახეს.

მზე და სითბო – სახით,
სიტყვით – სიყვარული,
გულით, თვალით, ზრახვით –
ეკალდაფარული.

ქუხს და ელვას მისდევს,
დუმს და თანაც ყვირის,
ერთ სახეზე ირგებს
ლიმილსა და ტირილს.

პირქუშ სახეს ითბობს
ჯანლითა და ნისლით,
შემოგხედავს, თითქოს
ვალი გქონდეს მისი.

თუ მიეცი შანსი,
გადაგხატავს ირმად,
გაქცევს დინჯად, მშვიდად,
ზოოპარკის მკვიდრად.

შეგიტყუებს ფიქრში,
ჩაგიკეტავს კარებს,
დაგისველებს ცრემლით
მეოცნებე თვალებს.

ოცნებების იქით,
გაუკვალავ გზაზე,
დაგალამებს ფიქრით,
სანამ მოხვალ აზრზე.

შემდეგ დაიწყება
წუხილი და გვემა,
ქარი, ნიაღვარი,
ოცნებების მსხვრევა.

თეთრი ღამეები,
შავი ბედისწერა,
გადამხმარი ყანები,
უფსკრულისკენ ცქერა.

თავის ტკივილები
და მაღალი წნევა,
ქალის დანახვაზე,
პირფვრის გადაწერა.

ყველა ქალი – შარი,
თითქოს ერთი სახე,
სიზმარშიც და ცხადშიც
ყველგან გიგებს მახეს.

2015 წ

და მაინც ბრწყინავს

ფიქრთა ქარებმა გაფანტეს ბნელი
და მეც მთვარეზე და მზეზე ვწერდი,
მომანვა სევდა ნელი და მწველი,
აქ კი ღირსებავ, შენ გამახსენდი.

ქარმა წაიღო, ჩარეცხა წვიმამ,
რასაც ვნატრობდი და გულით მსურდა,
შეაშრო ცხელ ლექსს გულის ნაწვიმი
და დამიტოვა ფურცელი სუფთა.

სუფთა და თეთრი, როგორიც თოვლი,
თან უხილავი, როგორიც ყინვა,
ციდან მოწყვეტილ ვარსკვლავის ტოლი,
რომ მიფრინავს და მაინც რომ ბრწყინავს.

მე ჩემს გაზაფხულს ახლაც მოველი,
გულში კი თვალებს ზამთარი ახელს,
მინას გაჰკვრია მაძღარ გველივით
და ურცხვად მალავს მომღიმარ სახეს.

იქნებ გაიხსნას ის ბნელი ყუთი,
წამოენთოს და აფეთქდეს ხანძრად,
ახდეს, ასრულდეს ოცნების წუთი
„კონკიას ქოშის“ ბედნიერ ზღაპრად.

ცაში კი არა, აქვე, ჩვენს გვერდით,
მოხდეს გარჩევა ტყუილ-მართალის,
რომ გაიღვიძოს მშვიერმა მგელმა
და ჩაიხუტოს გულში ბატკანი.

2015 წ

მოგონებები

თავს რომ მახსენებს, ტკბილი წლებია,
მოგონებები ნისლად წვებიან.

და აშრილდნენ კვლავაც ვერხვები,
მოგონებების ნისლში ვეხვევი.

ეჭვი თან მდევდა, რომ ვერ შევძლებდი,
მაგრამ ვიპოვე, რასაც ვეძებდი.

თეთრი ვარდი და მთის იები,
რაც კი ოდესმე დამიკრეფია.

მე დღესაც მახსოვს მათი ფერები,
ჩემი სიცოცხლით რომ ვეფერები.

მე დღესაც მახსოვს მათი თვალები,
მათ ხომ ვერასდროს დავემალევი.

მოგონებების ცეცხლში ვინვები...
და კვლავ ვინყები... თავდავინყებით.

2016 წ

გმადლობ, უფალო

მონმენდილ ცაზე
ჭეჯა-ქუხილს მოჰყვა სისველე,
გმადლობ, უფალო,
რომ ძილშიც კი ველარ ვისვენებ.

ოცნება მიჰქრის,
მალლა ცაში შეკრა კამარა,
გმადლობ, უფალო,
რომ არ მტოვებ ბედის ამარა.

შეჩერდა, დუმს და
ალარ ბრუნავს ბედის ბორბალი,
გმადლობ, უფალო,
ცოდვები რომ ცრემლით მომბანე.

სული მზეს ეძებს,
გული ბნელში დაიარება,
გმადლობ, უფალო,
რომ სიცოცხლე არ მეზარება.

ემმაკის ბილიკს
მყრალ ჭაობში დინჯად მივყავარ,
გმადლობ, უფალო,
რომ ჩემთან ხარ და რომ გიყვარვარ.

2016 წ

სადმე, ტყის პირას

შორიდან მესმის ყმუილი ძაღლის
და ნათლად ვხედავ, როგორ მიმტრო დრომ,
საშინლად მანვიმს, ვფიქრობ და ვნატრობ,
იქნებ ხვალ მაინც გამოიღაროს.

როგორ მინდოდა, გადამეფრინა
ცხრა ზღაპრის კარი და თუნდაც ცხრა მთა,
სადმე, ტყის პირას დამედო ბინა
და იქ გვეცხოვრა მე და ჩემს განცდას.

როგორ მინდოდა, რომ შენთვის მეტეკვა,
რასაც ვგრძნობდი და რასაც ვფიქრობდი,
რომ მოგესმინა ცხელ გულის ფეთქვა
და დასდებოდა ზღვარი მოლოდინს.

მაგრამ არ უჩანს ბოლო მოლოდინს,
გულს კვლავ მიმძიმებს პირქუში ლოდი,
ჩემი ოცნება მწვერვალზე დადის
და განწირული საკუთარ თავს ცდის.

2015 წ

სინანულის ჯვარი

ზეცა სამარის ფერი,
სიცოცხლე სიკვდილს ნატრობს,
მოყვრის თვალეში მტერი,
ძალი ველარ ცნობს პატრონს.

მცდის ოცდაათი ვერცხლი,
მიგზავნის მაცდურ სალამს,
ჯოჯოხეთური ცეცხლი
სულს მიხუთავს და მზარავს.

სევდამ, სულში რომ მდევდა,
გზა ჩამიხერგა ღმერთთან...
ჩაქრა, მინელდა ალი
მარად ელვარე სანთლის...

სულთან სხეულის ზავი...
შეჩერებული ზვაფი...
ბნელში ნათელის კვალი...
და სინანულის ჯვარი.

2016 წ

ცივი თვალეზი

ცივი თვალეზის უღმობელ ქარმა
შემომიმსხვრია კარები გულის,
იქ დაიბუდა, როგორც მერცხალმა
და გადამფოთლა, ვით გაზაფხული.

მალე ზაფხული მიქცია ზამთრად
და შემომახმო მწვანე ფოთოლი,
სითბონაფერებ ვარდისფერ განცდას
საჩუქრად უძღვნა ყინვა და თოვლი.

გულს საძირკველი შემოაცალა,
გრძნობებს, ღირსებას ცელით შეეხო,
ველოდი ცეცხლში ცოცხლად დანვასაც...
სულმოკლეობა ალბათ არ ეყო.

2015 წ

ვიცი, უფალი მცდის

ველარ ვიშუშებ ნყლულს,
ვერას ვუხერხებ გულს,
მინაზე ხობვა მძულს,
ზეცაში ფრენა მსურს...
დღესაც ისევე წვიმს,
როგორც ერთი წლის წინ,
რისხვა დამატყდა ცის,
სულში ნალველი ცრის,
ღიმილს მოველი მზის,
ციდან ვეშვები ძირს...
ვიცი, უფალი მცდის...

2016 წ

როგორც სანთელი და გარდენია

შეახმა ნორჩ ხეს მწვანე ფოთოლი,
თოვს, ბარდნის, ცივა, ბნელი ღამეა,
ირგვლივ დუმილი გამეფებულა,
ფიქრებში ჩავრჩი და მიხარია.

ნისლისფერია ხსოვნის აჩრდილი,
ნისლმა მოხატა თეთრი ფერია,
სიზმრად ნახული, გულით განცდილი,
ლამაზ ოცნებად ფიქრს შერჩენია.

ფიქრი კი ისე ნაზი, წმინდაა,
როგორც სანთელი და გარდენია,
მისი სურნელი სულის სუნთქვაა,
სუნთქვა და განცდა, რომ ის ჩემია.

რაც ჩემია და ფიქრს შერჩენია
მარადიული, თეთრი ფერია,
თოვს... ცივა... ვხატავ... ბნელი ღამეა,
სიბნელეს ვამსხვრევ და მიხარია.

2015 წ

მოლოდინი

ხან ყინვა ხარ, ხანაც სითბო,
ხან ქარივით კივი,
მოლოდინი შველას ითხოვს,
ველარ უძლებს ტკივილს.

გული დარდით განიგმირა,
ვერ გიგულა ფარად,
მე კი ისევ იგივე ვარ,
ქარებს სითბოს ვპარავ.

2016 წ

ჩემს სარკმელთან ზამთარია

ტახტს და გვირგვინს ვერ ველირსე,
ვერ ვიგრძენი აღმაფრენა,
ჩემს სარკმელთან ზამთარია
და მერცხლების გადაფრენა.

დროის რბოლა არ ჩერდება,
ხან თენდება, ხან ღამდება,
ჩემთვის მუდამ სიბნელეა,
ველი, როდის დამთავრდება.

რას მერჩოდი, რა გინდოდა,
ჩამიხერგე გზები მზემდე,
მე ხომ ჩემი გული განდე,
უქრობ ცეცხლად ნამოგენტე.

როცა ფიქრებს ვერ ვერევი
და მზის სხივი ბინდში ქრება,
ოცნებებსაც ვერ ველევი
და ცხელ გულში ბზარი ჩნდება.

როცა ველი ნანატრ სიზმარს,
ვებრძვი წარღვნას და ნიაღვარს,
ვერა ვხვდები სად ვარ, ვინ ვარ,
ცრემლად ვიღვრები და მიყვარს.

როცა გულში იწვის მთები,
თან შენს აჩრდილს ეფერება...
შორსა ხარ და ვერა ხვდები,
რა ძნელია შეჩერება...

ვერ ვიხილე გაზაფხული,
მზე ჩაინვა, ცივა, ბნელა,
ჩემს სარკმელთან ზამთარია
და მერცხლების გადაფრენა.

2015 წ

მელანქოლია

რაც მზისკენ იწევეს, ის მზის ტოლია
და რაც მზეს უფრთხის – მელანქოლია.
სადღაც შორს მზეა, აქ კი თოვლია,
მზისკენ მიფრინავს თეთრი თოლია...
ქარი, ყინვა და ცეცხლის ალია,
გულის ღიმილი ცრემლში არია,
მზესთან მეზრძოლი შემოდგომა და
მინას გართხმული ფოთოლთ კვდომაა,
შემდეგ მიწიდან წამოდგომაა,
საკუთარ თავზე გადახტომაა...
ასე ვფიქრობ და ასე მგონია,
გულს რომ კლდესავით ზედ დასწოლია,
მხოლოდ მირაჟი, თეთრი თოვლია...
კვლავაც ნისლი და თოვლის სუნია,
მზეს რომ შეჰყურებს, ჩემი სულია...
აჰა, გამოჩნდა ლურჯთვალა ია,
ეს ხომ ნანატრი გაზაფხულია,
გულში ნაფრენი და მოფუთფუთე
ამღერებული მერცხლების ბუდედ...
აქ მზეც არის და თეთრი თოლიაც,
შორს გაფრენილა მელანქოლია.

2016 წ

სხვის ფიქრებში გაიხარებ

არ ინება ბედისწერამ, რომ ერთმანეთს შევეყარეთ,
მაღე გამოიზამთრებს და სხვის სიზმრებში გაიხარებ.

ცეცხლის აღმა, ნასიზმრალმა და დროსავით წარმავალმა,
როგორც თვალეზე მომსკდარმა აცრემლებულმა ზღაპარმა.

ვერ გაუძლო ბედისწერის უღმობელ და გამჭოლ მზერას
და დასიცხულ ბალახივით გადახმა და მოიცელა.

ველურ ფიქრებად მიტია, მატირა და თან მაცინა
და მიქცია ცხელი გული ცივი ყინულის ნაწილად.

გულმა თითქოს ზნე იცვალა, აღარ მტრედობს, არცა ქორობს,
მის ახირებულ საქციელს ველარ ვუგებ თავს და ბოლოს.

უცებ რალაც გაახსენდა, ჩამოაბა კლიტე კარებს,
შენც ფიქრიდან გამეპარე და ფიქრშივე ჩამეკარგე.

ველარ გხედავ, თითქოს გაჰქერი, როგორც ხელისგულზე თოვლი,
აღარ ჩანხარ და მივხვდი, რომ ვერასოდეს ვერ გიპოვი.

აყვავილდა გაზაფხული... სხვის ფიქრებში გაიხარებ,
არ ინება ბედისწერამ, რომ ერთმანეთს შევეყარეთ.

2015 წ

მამლის ყვილი

სინანულის წმიდა ცრემლი
ოდესღაც რომ ვინამე,
ფარისეველთ ღიმილსა ჰგვრით
ცოდვილთ დედამინაზე.

ცრემლმა როცა გული იხმო,
მძლავრ დელგმაში ჩაძირა,
სინანულის მძიმე ტვირთი
მასთან გაინაწილა.

მასში ჩარჩა, შეასრულა
საიდუმლო მისია,
რაც უღრმესი ჭაობიდან
დახსნის დასაწყისია.

ფარისევლის უნდო მზერა
ვერ დამალა ღიმილმა,
მე კი უმალ გამაღვიძა
სოფლის მამლის ყვილმა...

აცრემლებულ გულის ძალა
საიმედო ხიდია,
სადაც სამოთხის კარების
გასაღები ჰკიდია.

2016 წ

სულის ფესვები

ღრუბელი დაძრწის შავი და ბნელი,
ცა ჩამოიქცა, აღარა ჩანხარ,
ერთ სახედ იქცა მოძმე და მტერი,
ღამის წყვდიადი მზეს აუჯანყდა.

გულს შემოემსხვრა შენი ნაწილი,
ველარ გაატანს ალბათ დილამდე
და დარჩა ძალზედ მცირე მანძილი
სიყვარულიდან სიძულვილამდე.

ცეცხლი მინელდა, ქართან დამარცხდა,
თვალი მილულა ბნელეთში მორცხვად,
ვარსკვლავი ცრემლად ბედობს, არ ცხრება,
სულის ფესვები რწმენით მომირწყა.

რწმენით, იმედით, რომ ცოცხალია,
რომ ღამე მზიან დღით გათენდება,
სუფთა გულის და წმიდა ცეცხლიდან
უნმინდეს სანთლად წამოენთება.

ცეცხლით, უკვდავი სულის სინათლით,
ბნელს მზიანეთი დააშენდება,
დაუძლეველი ძალით სიმართლის
ზეცის სარკმლიდან გამოზრწყინდება.

როდესაც ზეცას ვარსკვლავი სწყდება,
კვერი ობლისა ზღაპარში ცხვება,
ინყება დიდი თავდავინყება
და ბედისწერა შენთან ჩერდება.

2015 წ

არც არაფერს...

ქარი ქრის, არა წყნარდება, ნალვლიან ფოთლად ბარდნის,
სულიც ამიფორიაქდა და მომადგა სატანა,
დრო გარბის და არ მიჯერებს, ჩემს ჭკუაზე არ დადის
და სულის ნაზი თაბორი ქარიშხალს გაატანა.

ფიქრს არ ტოვებს, მიაქროლებს სევდა და ცივი წვიმა
და იმედის ნათელ სხივმა ჩემთვის ვერ მოიცალა,
მზეც ღრუბლებში მიიმალა, მიწვა და ჩაეძინა,
სიზმარმაც ვერ გაიღვიძა, ძილში გარდაიცვალა...

ნუ გგონია, მზე ჩავიდა და დღეც ასე დამთავრდა,
ცდები... ქუხს და ელავს... გაზაფხული იწყება ახლა,
თუმც ვარდი დაჭკნა და ჩაცხრა... და მე ვიქეცი დარდად...
რას ვფიქრობ შენზე? – არც არაფერს... წვიმს... გრილა... მიყვარხარ!

2015 წ

ვნებათა ლელვა

კვლავ მოფრინდა გაზაფხული, რათა გული გაერთოს,
გაერთო და გულში უმალ ვნების ცეცხლი დაენთო.
ვნება ელავს, ვნება ლელავს, ველარ ვითმენ, შემინდეთ
და აწყვეტილ ვნების ტალღას კალაპოტი ვერ იტევს.
გაყინული, ცეცხლის სითბომ გააცოცხლა იარა,
მოსწყდა გულს და მთელს სხეულზე ჟრჟოლად გადაიარა.
მსურს რომ კვლავაც გადავცურო ცეცხლოვანი მდინარე,
დალლილ სულის ნარჩენები აფროდიტეს მივანდე.
მივცურავ და ნაპირამდე რჩება მცირე მანძილი,
მძლავრ დინებამ შემატოვა ფიქრი ვნებად განცდილი.
გულით განცდილს და გარდაცვლილს კვლავაც ამკობს გვირგვინი,
მიმხმარ ეკალ-ფთილიანი, მაგრამ მაინც გვირილის.

2016 წ

ჩამორეკეს ზარებმა

ნანატრი ტკბილი სიზმარი
თეთრი მტრედით მოფრინდა
და ამ სიზმრით ნაისრალი
მძინარე გული დაფლითა.

სულმა გამწირა, ვერ გახდა
თავის ნაფიქრის უფალი,
მე კი გულს ვერ გავექეცი,
აღარ ვარ თავისუფალი.

მონად ვიქეცი აჩრდილის,
თეთრ ფერიას რომ ჰგავდა
და მიმიყვანა დაღლილი,
ბნელი უფსკრულის კართან.

ეს აჩრდილი ხომ შენა ხარ,
თვით ჯოჯოხეთზე მწველი,
ქარიშხლად ფიქრის ფრენა ხარ,
ჩემი მტერიც და მხსნელიც.

ჩემში ოცნებად ჩარჩები,
ჩემივე გული არ დაგთმობს,
ზამთრის სუსხიან ღამეში
შენზე ფიქრები გამათბობს.

გული კვლავ შენსკენ მოიწვეს,
სული კი მთხოვს აღსარებას,
დრო ნელა მიიზღაზნება...
და ჩამორეკეს ზარებმა...

2015 წ

სინათლე

შენზე ფიქრი ბობოქარ ტალღად მისდევს მდინარეს,
ჩაფრენილი კლდის ქიმზე მძლავრ მორევში ტრიალებს.
მივინყებულ გულივით ღრუბელს ცრემლი სდიოდა,
მაგრამ დელგმის აღსასრულს მოველოდი სითბოდან.
ანთებული სანთელით დავექებდი მზიანეთს,
რადგან თავს ვერ ვაღწევდი ამ ცხოვრების სიავეს.
ცეცხლი წყალში იცნობა და ეს კარგად ვიცოდი,
მზიანეთი არ ჩანდა და სანთელიც ინვოდა.
ინვოდა და დნებოდა, როგორც გედის სიმღერა...
ბედისწერის დინებას მწვერვალისკენ მივყავარ...
სევდანარევ ღიმილის მარადიულ ბალადად,
გულზე მიმწვარ სანთელმა სულში გამოანათა.

2016 წ

სარკე

სიცოცხლე სულის სარკეა,
სიკვდილი – მისი ხატება,
არასდროს გტოვებს... აქვეა...
მარადიული ნათებით
ულმობელ ქარშიც არ ქრება,
იდუმალეზად სანთლდება
და სულის ამპარტავნება
მისი მახვილით აღდება...
სული სიცოცხლით ხატდება,
სარკედ, რომელიც არ ტყდება.

2015 წ

შიში

სული ტანჯულ სხეულს ებრძვის,
განშორების დროა,
ველარ ათბობს მიწას ძვლები,
მაღე თოვლიც მოვა.

უდაბნოს თეთრ მოსასხამში
იშვა ბნელი შიში
და მეც იქვე დავიბადე,
მტვერში, მტვერით ვიშვი.

ფერთა უკვდავ სიმფონიას
დასდებია მტვერი,
მტვრად ქცეულა სულის ყანა,
ცა, მიწა და ტვერი.

სულს, ჭაობში ფესვებგადგმულს,
ცოდვის სუნი ასდის,
სულს, უკვდავს და გვირგვინოსანს,
სურნელი აქვს ვარდის.

არა მჯერა, მაგრამ ველი,
მოლოდინი მართობს,
ზამთარია, ღამე მეფობს,
ძალდი ვერ ცნობს პატრონს.

ღამე წითლად შეიფერა,
წამოანთო მთვარემ,
გათენდა და მეც და მთვარეც
გავეპარეთ ღამეს.

სინანულის თბილი სიო
აცრემლებულ სანთლის,
მარადიულ სამყოფლიდან
ხვეტავს ცოდვის ნამქერს.

2016 წ

დაჩოქილი ვედრება

ქარიშხალი მზის სითბოს აწყვეტილი მისდევდა,
რომ ჩაეკლა მისი ზნე, დასწოდა მის ნებას.

განსაცდელმა ცის თაღზე ბნელი აზრი დაბადა,
ვერ დაიცვა მზის სითბო დასეტყვილმა ნაბადმა.

თეთრი ფიფქი ლურჯ ყინულს შეატოვეს ქარებმა
და გვირილის გვირგვინი მაყვლის ბუჩქში გაება.

მუხის ტოტზე მთვლემარე ჭოტი უთვლის ყინულს წლებს
და მომაკვდავ სხეულში სიცოცხლის ნვეთს დაეძებს.

სულის სუნთქვა ყინულმა გვირილებად მოქარგა,
მინიერი სიკვდილით, მიხვდა, სულსაც რომ კარგავს.

ცის და მიწის საზღვარზე დაჩოქილი ვედრება
თავს არ ინდობს, ჟამს ებრძვის, თავსაც ებრძვის... ვერ დგება.

უიმედო ფიქრებმა დაამწუხრეს ქარვის ქვა
და გადამსკდარ ქვის გულში ხავსმა ფესვი გაიდგა.

როცა სული დაღალა მივიწყებულ ქარის ხმამ,
ბროწეულის გულიდან სიმღერის ხმა გაისმა.

მინამ მიწის მიილო, ზეცამ კი ის, რაც სურდა
და სიკვდილის თარეში უკვდავებით დასრულდა.

2016 წ

ფიქრთა მეფე

სულში მძლავრი ქარი დაჰქერის,
გული ზღვასავით აღელდა,
სტუმრად მიდის ლამაზ ფიქრთან
სევდა, გედი და სიმღერა.

მეც მივქრი და მელანდება
პირსისხლიანი უფსკრული,
სულს კი მხსნელად ევლინება
მფარველ ანგელოზის სული.

გაიღვიდა ფიქრთა მეფემ,
გამიკვლია გზები მზემდე,
მომეხვია, მომეფერა,
გამომითბო გული მზერით.

ლამაზ ფიქრად დამენია,
ჩაიმუხლა ჩემ წინ, ჩემთან
და კუთხეში მიიმწყვდია
მწუხრით შემოსილი სევდა.

სითბოს ფენამ, გულის ძგერამ
ვაზს სურნელი გადაჰფინა
და კვირტების ნაზ სიმღერას
შეაგება გულთა ბანი.

2015 წ

გადასარჩენად გვეძახის

ზეცაში ფესვებგადგმული,
გადაკვირტული ვენახი,
მაცდურ ჭაობში ჩარჩენილთ,
გადასარჩენად გვეძახის.

ლურჯ ზეცას შავი ღრუბელი
მისდევს და კართან ეწევა,
დაეწევა და მისი ზნე
შავ მიწას გადაეცემა.

არაგვის მღვრიე ტალღები
ლოდების ქაფში გმინავდნენ,
მასავით ურჩი ფიქრები
ტალღებს დილამდე მივანდე.

პირქუში, შავი ღრუბელი
იმედის წვიმად განვიმდა
და მიწისა და ცის მადლით
ჩამოირეცხა მთანმინდა.

გმირული დროის მითებმა
კვლავ გაატანეს ქარს წვიმა
და გარდასული დიდება
ცაში ყურებამ გასწირა...

ცის კაბადონის მღვიმეში
აყვავებული ვენახი,
მაცდურ ჭაობში ჩარჩენილთ,
კვლავაც გვიხმობს და გვეძახის.

2016 წ

სულის სუნთქვა

მზე ამოვიდა და აღარ ბნელა,
სამყარო ლაღობს მილიონ ფერად,
ჭრელი პეპელა მოფრინავს ნელა,
გული კი მღერის, ლელავს და ელავს.

როგორც დასიცხულს აგვისტოს წვიმა,
ძილს სიზმარივით წამოეპარა
და ოცნებების ზღაპარში მძინარს...
გამაღვიძა და ცას შემაფარა.

შავი ღრუბელი მზეში ჩაინვა,
გაუვალ ტევრში სინათლე აღწევს,
ცამ ცისარტყელას კაბა ჩაიცვა
და სულის სუნთქვა დაფნის ტოტს არწევს.

2015 წ

გაზაფხულდა

ზამთარია, ცივა, ყინავს, სევდა მომანვა ფარული,
თვალეები მაქვს ამინდით დაბინდული, დანისლული.

სევდიანმა, დარდიანმა, ტირილიც კი დავაპირე,
თვალეები კი გასაშრობად ლამაზ მკერდზე გადავფინე.

მკერდმა თვალი შემიმშრალა და სიმღერაც მომანდომა,
ღრუბლად ცაზე გადამფინა, ვარსკვლავებთან მიმატოვა.

გამთლიანდა დღე და ღამე, ზამთრის სუსხი გაზაფხულდა,
გაზაფხულდა... არ დასრულდა, რადგან მსურდა... მასაც სურდა.

2015 წ

ვერ გამიგია

გულს მოენატრა მზიანი დარი,
დამიმეგობრა ქარმა და ყინვამ,
გულით ცოცხალი და სულით მკვდარი,
ვერ გამიგია, რა ვარ, ან ვინ ვარ –

ბნელი ნაცარი თუ ცეცხლის ალი,
შმაგი არაგვი თუ დინჯი მტკვარი,
მგელი უნდობი თუ ბრიყვი ცხვარი,
უღრუბლო ზეცა, ან იქნებ ქარი?

სულის ნაწილებს, როგორც მეგობრებს,
თავდახრით მდგომებს მონასტრის კართან,
ვით ხე, დრო-ჟამით გატანჯულ ფოთლებს,
სითბოში ვიძენ და ქარში ვკარგავ.

მსურს რომ მივენდო ქარისვე ნუხილს,
ქროლვას და თრთოლვას, შეუპოვრობას,
რათა ქუხილით შევასკდე დუმილს,
გადავუფრინო მარადისობას.

ვიქარო ბოლო ამოსუნთქვამდე,
რისთვისაც ერთხელ უკვე ვენამე,
ვიფიქრო ქარის ურჩი ფიქრებით,
მნამდეს, რაც ერთხელ უკვე ვინამე.

გავიგო, ფიქრებს სადა აქვთ ბოლო,
სადა მთავრდება, ან სად იწყება,
არის ჩამქრალი კოცონის ბოლი
თუ მოგიზგიზე თავდავინწყება.

მარადიული ცაა თუ მიწა,
უკვე რაც დავგმე თუ რაც ვინამე,
მწირავს მომლიმარ სახით თუ მიცავს,
ცაში ელავს თუ ხობავს მიწაზე.

ქარი კი მიჰქრის, მიჰქრის და მკარგავს,
ბნელით, ზოგჯერ კი სინათლით მმართავს
და მიმაქროლებს ოცნების კართან,
ნიკალას სულის ფერუცვლელ ვარდად.

2015 წ

როცა ბინდი ცაზე წვება

როცა ბინდი ცაზე წვება
და ბნელი მეფობას ბედავს,
ნამუსის ძაფი იწვინება
და ზნეობის თვალი ხედავს.

მის მზერას თუ გაუძელი,
დაგესევა ცის სურნელი,
გულს წამოენთება ძეგლი
ამაყი და შეურყვნელი.

სიბნელე ვერ შეგაშინებს,
სიკვდილს თვალეშში ჩახედავ,
ურჩი კვიცივით გაგხედნის,
თუ მიენდე იმის ნებას.

ზნეობით გადამწვანდები,
უზნეობით გადამხმარი
და ცაში აგიზგიზდები,
ვით უქრობი ცეცხლის ალი.

როგორც გულის ნაზი სევდა,
ვით ღვთიური სინანული
და ზეცაზე უფრო ზევით
აფრენილი სიყვარული.

2015 წ

გახდა ხილული

მივდევ თეთრ მერანს, თითქმის ვენევი,
დევნით დაღლილი იქვე ვეცემი.

დევნაში ვიქეც ჩრდილების ლანდად,
შორით რომ ქუხდა და რომ ელავდა.

გადავეყარე ბინდსა და წყვიდადს,
გულმა კი სითბოში მომიმწყვდია.

ნისლმა დაფარა გულის ტირილი
და წამომინთო თვალთა ღიმილი.

მიღიმის ვნება ირმის ბლავილით,
გადამიფურჩქნა თეთრი ყვავილი.

გადაამსხვრია ცივი ყინული,
გაზაფხულდა და გახდა ხილული...

ცით მოვლენილი, ვით სასნაული,
ფერნაცვალია და საცნაური.

2015 წ

იდუმალი

დღესაც შემოვრჩი ფიქრებთან მარტო,
ქუხს, თან ელავს, წვიმაა და თქეში,
იდუმალმა სიზმრად წამომანთო
და სიტყვები ამიცრემლდნენ ლექსში.

გაარღვია მზემ ღრუბლების ფარდა,
მტრედმა გული შეარხია ფრთებით,
ზეცის სულში სითბო მოიფანტა,
აბულბულდნენ ზეციური ხმები.

იდუმალმა, როგორც პირამიდამ
შეუფოთლა ზეცას თეთრი გზები,
ცეცხლოვანი რაშით მოსწყდა მიწას
და ღრუბლებში ჩააქარგა ზვრები.

გული მღერის და მიიწევს ცისკენ,
რა ხანია გულს არ უმღერია,
ბნელ წარსულის ჩრდილი მიჰქრის მისკენ,
თანაც უკვირს: – რატომ გიხარია?

ჩააფიქრა ამ მარტივმა კითხვამ,
პასუხს ეძებს, იცის, რომ იპოვის,
შავი... თეთრი... და მართალი სიტყვა...
გზაა რთული, დამლელი და შორი.

იდუმალმა სიზმრად წამომანთო
და სიტყვები ამიცრემლდნენ ლექსში,
შემატოვა ცხელ ფიქრებთან წვიმად,
ქუხს და ელავს, ქარია და თქეში.

2015 წ

ხანძარი

ცივა, დაქრიან ქარები,
გადამალულა მთვარე,
სევდაშეპარულ თვალებით
ფიქრებს ამოვეფარე.

სჯობს, რომ დავანთო კოცონი
და ცეცხლის ალით გავთბე,
თორემ მოჰქრის კუბიდონი
და ხანძრად წამომანთებს.

2015 წ

იმედის ნავი

ფიქრებს დაანვა დიდი,
ზღვასავით მიძიმე ტვირთი,
მზემ წამოსწია თავი,
შეუშრო სევდას თვალი,
მორწყა უდაბნო ნამით,
დადგა ნანატრი წამი,
დაიდო ზღვასთან ზავი.
მზიანი მზერით ხვალის,
რწმენით საკუთარ თავის,
თბილ ოცნებების ზღვაში
მივქრი იმედის ნავით.
მივფანტ-მოვფანტე ბინდი,
ვნებიან ტალღებს მშვიდად
ცეცხლივით ჩავაფრინდი,
ღელვას შეასკდა ფიქრი,
ღელვაში ჩარჩა ტვირთი...
და შეიმოსა ფითრით.

2015 წ

უშიშარი

ვერ შემაშინებს ზამთარი,
ვერც ყინვა და ვერც ქარი,
ვერც ზოლიანი აფთარი,
ვერც დინოზავრის კვალი,
ვერც მწველი ცეცხლის ალი,
ვერც ავდრიანი ქალი,
რადგან ცამდე ვარ მართალი,
თან გაგლეჯილი მთვრალი.

2015 წ

ავად მყოფი

ბოროტი, დაუნდობელი მზერით
დასტრიალებს მივიწყებულ კოცონს,
ცოდვის ჭაობში იტაცებს ბნელი
და ზეციურ ამალლებას ვერ გრძნობს.

ავად ყოფნა არის მისი ხვედრი,
ცოდვა უყვარს, მის გარეშე ვერ ძლებს,
ავად მყოფი სანოლშია მისახედი,
სანამ ფეხზე წამოდგომას შეძლებს.

2015 წ

ოცნების მწვერვალს შემორჩა ქიმზე

ფიქრთა ნისლიდან ნაზი სურვილი
ბედის ვარსკვლავის თვალებით მიმზერს,
მარადიული ფრენის წყურვილი
ოცნების მწვერვალს შემორჩა ქიმზე.

გადაიფერა, როგორც აპრილი,
ავდრის და მტანჯველ ფიქრების მხსნელად,
შემოეგება თეთრი მანდილით
სევდანარევი თვალების მზერას.

გულის სითბოსკენ მიიწევს ვნებით,
ყინვაშეპარულ ფიქრთა ნამქერად
და შემომასკდა ცეცხლოვან ელვით
ცისარტყელებით ნახატ ჩანჩქერად.

2015 წ

სულის ჩანჩქერი

დალამდა ღამე, გათენდა დილა,
აღარც ქარია და აღარც წვიმა,
გულში გვირილამ დაიდო ბინა
და შემომეწნა ღამაზ გვირგვინად.

რაც გუშინ ვიყავ, დღეს ის აღარ ვარ,
გადავიარე ვნების ნამქერი,
გულმა ზაფხულის მოსვლა მახარა
და ამიმღერა სულის ჩანჩქერი.

2015 წ

ოქროყანის დილა

სადაც „პატარა ძაღლები კვლავ უყეფენ მთვარეს“
და უსველებს ტიცციანს დედის ცრემლი თვალებს,
ბნელი ღამის მდუმარებას წამოადგა დილა
და დაბინდულ ოცნებას ნათელი მოჰფინა.
გახშირებულ სუნთქვის მსგავსად, მოვარდნილმა ქარმა,
შრიალით და სიმღერებით ყანა გაახარა,
კოჯრის ნიავს მეგობრულად თავი დაუხარა,
ოქროყანას თბილ ღიმილად ზედ გადაედვარა,
როგორც ფერადი ოცნება ვარსკვლავებად ნახატი,
ფიჭვის, ცაცხვის სურნელი, ვით გულის ანდამატი,
მოელვარე ღამის ფიქრი ფაფარწამოშლილი,
სიცოცხლის და სილამაზის კვირტად გადაშლილი,
მინის მადლად შევერცხლილი ზეციური ნამი,
მოულოდნელ სიხარულის საოცარი ნამი,
ვნების ცეცხლით ნახანძრალი სიყვარულის ალი,
მარადიულ ელვარების წაუმლელი კვალი,
როგორც მთვარის ღიმილი და მზიანი სიზმარი...
როგორც ბავშვობის ოცნების დღეები მზიანი...

2015 წ

მძევალი

მზე დაეშვა და აეშვა მთვარე,
გაბრწყინდება, გათენდება მალე.

მძიმე ტვირთად ამეკიდა ღამე,
ბნელ ღამესთან ბრძოლით დავიღალე.

მივდეგ ფიქრებს, გზაა მძიმე, შორი,
ბინდს ვებრძვი და გზას მივიკვლევ ბრძოლით.

ჩამობნელდა და ფიქრების მცელავი,
უმალ იქცა იმავ ფიქრთა მძევალი.

ცივ ლუსკუმში ნათლის სვეტი აინთო,
ფიქრს ვენევი და სამყარო გაბრწყინდა.

2015 წ

საფეხურებად დააშენდება

სულის სინათლით გაკვალულ ბილიკს
სითბო და ყინვა არ მოჰკლებია
და ბედისწერის უხმო ტირილი
თითქოს ჩემივე გულის ხმებია.

ძალას და რწმენას მმატებს ტკივილი,
გაყინულ სხეულს ცეცხლად ედება
და ზეცის გულთან სავალ ბილიკებს
საფეხურებად დააშენდება.

2015 წ

ბელურა

ციოდა,
კოკისპირულად წვიმდა,
ქუხილის ხმები
ისმოდა ციდან.

დამძიმებული დარდით,
სიცვივითა და სისველით,
მუხის ფოთლები
მინაზე ეყარა.

მუხის ფოთლებში
შემალულიყო პატარა
და ფოთოლივით უმწეო,
სველი ბელურა.

იმედად, მხსნელად
და გადამრჩენად,
მასავით პატარა
მუხის ფოთოლი
ქუდად ეხურა.

2015 წ

ქეთევან დოლიძეს

შესვი ღვინო, დახუჭე თვალები, აშაღე აფრები,
ხომ ხედავ, როგორ მიიმალნენ ბნელი აზრები.

სევდა განაგდე, მედგრად დასჭექე სიცოცხლის ქნარი
და ამ ცხოვრებას მოარიდე ფხიზელი თვალი.

გულს ჩაიფინე მწვანე ბალახი, ორმხრივი სითბო და ორი ჩიტი,
ხელს ნუ შეუშლი, ერთად იფრინონ, ჩუმად იყავი, ნურაფერს იტყვი.

ეს ხომ განძია, მარადიულად და ფერუცვლელად გულში ჩაზრდილი,
ეს ის არაა, „ანგელოზებს რომ ჩამოვარდათ ციდან გრაგნილი“.

ანგელოზების ჩანაფიქრის ბოლომდე წაკითხვასაც ნუ შეეცდები,
არ დაივინყო ორი ჩიტი... და ცის ფერებით ცისარტყელას
შეუერთდები.

2014 წ

ლამის ფიქრები

ჩაუკეტა მზეს ღრუბელმა კარი,
მოსწყდა ზეცას სისხლისფერი წვიმა,
გაქრა ფიქრიც და ნაფიქრის კვალიც,
გულზე მანვიმს მოქუფრული ციდან.

მომდევს მძიმე, სამარეზე ბნელი,
სურს, რომ ბინდით ჩამიხერგოს გზები,
მომამტვრიოს უნაზესი ფრთები,
რომ მომტაცოს, რასაც გულით ვეტრფი.

გამომტაცა ოცნება და გული,
დამითოვლა სულის გაზაფხული,
ლამის ფიქრი დამიმძიმა ძლიერ
და სიმძიმეს ველარაფრით ვძლიერ.

დაკარგულს კი მაინც არა ვთმობდი,
გულანთებული მივდევედი სიზმარს,
დიდხანს ვდავობდი საკუთარ თავთან
და მჯეროდა, მივალწევდი მიზანს.

შორით მქროლმა ციურმა სიმღერამ
ფრთაშესხმული ამაფრინა ლაღად,
მოელვარე უნაზესი მზერა
ვირნმუნე... და ველარ დავინახე.

გავექეცი თავს, სეტყვას, ქარიშხალს,
ცისარტყელამ ცაზე გადამფინა,
შემეგება უთეთრესი მერცხალი
და დაიდო ჩემს ფიქრებში ბინა.

2015 წ

კვლავ მევენახე სხლავს

დუმილს, მშვიდსა და მწუხარეს,
ჩაესმა სიცოცხლის ხმა,
ჩაძინებული მდუმარე
ფიქრთა ცეცხლს ეახლა.

ბედნიერ წამთა დინება
ზეცისკენ მიედინება,
თავდავინყებას მინებდა
და შემოასკდა ვნებად.

ცად აფრენილმა არწივმა
ფართედ გავშალე ფრთები,
თვალთა სიცივის აჩრდილი,
ცეცხლოვან ვნებით ვთბები.

მზეს შემოადნა ყინული,
სიტყვამ დაიდო ფასი,
ამხედრდა გული მძინარე,
ღვინით შეივსო თასი.

მდინარეს ფაფარნამოშლილს,
ველარ ამშვიდებს ზღვა,
ვენახს, მზის მადლით შემოსილს,
კვლავ მევენახე სხლავს.

2015 წ

მარტოობის დილა

შფოთავს, ბორგავს, ვერ წყნარდება მარტოობის დილა,
ფიქრთა ელვამ, იდუმალმა, მზერა გადათელა.

მივქერი, რომ შევასკდე ზეცას... მზესთან ჩამეძინა...
შეშლილი ქარიშხალივით ველარ ვაგნებ ბინას.

მზე უცნაურად მილიმის, მეფერება თითქოს,
შემოდგომის ცივ ფერებში შეფუთნილა სითბოდ.

სურნელების უკვდავ კვირტში ელოდება ცის ნამს
და თან ულამაზეს ფიქრად ეპარება სიზმარს.

სინყნარეა, სიმშვიდეა, შიშველ ხეებს სცივათ,
ოცნებებიც მილიმიან, ისე როგორც წინათ.

ოქრო-ვერცხლად აშრიალდა მარტოობის დილა,
სული ელავს, სინათლეა, გულშიც მზეა, თბილა.

2015 წ

ახმაურდი და დადუმდი

ურჩი ფიქრით მძიმე და მწველი
მომდევ, დამენიე, ახმაურდი,
კარისკენ მოძრავი, თითქოს ხუნდი,
მზეს რომ ეძებს უთვალავი წელი.

ახმაურდი და დადუმდი დიდხანს,
როგორც მზეზე შემომხმარი თიხა,
როგორც სიტყვა, მოვარდნილი მებად,
ფესვმაგარი ხე რომ გადატეხა.

2015 წ

გულის თვალით ნაკითხული წიგნი

გულის თვალით ნაკითხული წიგნით
მომერია ფრთაშესხმული ფიქრი,
ვარსკვლავების აჩრდილებზე დიდი,
სევდიანი ღიმილივით მშვიდი.

ფიქრი, ფიქრი და მეც სადღაც მივქრი,
ვით გულიდან მონყვეტილი ქარი,
სასურველი, მაგრამ მძიმე ტვირთი,
ყველა მთაზე და მწვერვალზე დიდი.

უკან მრჩება, ვერ მენევა წვიმა,
ვერც ტალახში ამოსვრილი ცოდვა
და თვალეზმა, ღრუბლიანმა, ცივმა,
მზიან მზერას ხელი გაუნოდა.

2015 წ

ვმარცხდები

ცის სითეთრემ ამამღერა უნაზესი განცდებით,
აშრიალდა ვნების ქარი და ვგრძნობ, როგორ ვმარცხდები.

ქარმა განცდა გადაფერა რუხი ბარიკადებით,
გააშიშვლა მისი ფესვი, ჩამოგლიჯა ფარდები.

მზემ, ქარივით ვნებიანმა, გააღვივა ხანძარი
და ჩაახმო მინის გულში ზეციური მარცვალი.

2015 წ

დაღლილი მთვარე

მთვარე სიბნელით განანამები
იტანჯება და დაეძებს მფარველს,
ძლივს მიაღწია დაღლილმა ცამდე,
იქ კი ღრუბლები გადაეფარნენ.

ბოლოს გაექცა ღამის ტყვეობას,
ცის მწვერვალებზე უხმოდ გადადის,
მოსწყდა ფიქრების მღვრიე ხეობას,
გულს სასტიკად რომ ღრღნიდა აქამდის.

ღამაში ზღაპრის კარებთან მისულს
კვლავ გაახსენდა, მოსწყურდა ძლიერ,
წყაროს წყალს პემვით აწვდის იმედი,
დაენაფა და წყურვილსაც სძლია.

2015 წ

ვინვი

ვფიქრობ, ვმალდები, ვიცი,
იქ, მაღლა, ვილაც მიცდის,
დაბლა – სიცილი მინის.
ციდან დავყურებ მინას,
არ მჯერა მისი ფიცის,
დიდი ხანია ვიცი,
იქ აღარავინ მიცდის,
ცეცხლი მედება, ვინვი
სიცივით, განა სიცხით.

2014 წ

ვარსკვლავეთი

გაიკვირტა ოცნების ხე მორცხვად,
ვით ზღაპრული, საოცნებო მხარე,
სურვილები გაამწვანა ფოთლად
და ფოთლებში ჩააძინა მთვარე.

მოეფერა სიზმრებით და ფიქრით
ნაოცნებარ სურვილებით სავსე
და კლდოვანი ბილიკების იქით
ჩაამუხლა ვარდმოფენილ გზაზე.

დავემგზავრე მიძინებულ მთვარეს,
ფრთაშესხმული იმედებით სავსე,
ვნების ბინდში ნაზად ვხუჭავ თვალებს
და ვარსკვლავად წამოვენთე ცაზე.

ვარსკვლავებმა მხატვს და დამხატვს
ვარსკვლავეთის საოცნებო წიგნად,
საკუთარი თავიც წამაკითხეს
და გადაშლილ წიგნად ჩამეძინა.

2015 წ

ვერ ვინამე

ცას ღრუბლები დაემალნენ,
აეცრემლა თვალი მთვარეს,
მქროლავ ქარებს დავემგზავრე,
ცის ბილიკი მოვიარე.

გზამ ფიქრებად დამალამა,
თან უკვდავებად მომხატა
და ვით მობიბინე ყანა
მიმატოვა სულის ხატთან.

ლურჯი ზეცის ფერებაში
მზის ღიმილი დავინახე,
ზეცის მოხატულ ფერებად
წუთისოფელს კვლავ ვეახლე.

წუთისოფლის ვერ ვინამე...
აქ კაენი ადგენს წესებს,
ყვავი თეთრობს და არწივობს
და თან მელას უაღერსებს.

არაგვი ხავსს დაუფარავს,
ჩანჩქერებიც გატრუნულან...
ვერ ვიცხოვრებ იმ სოფელში,
სადაც ირემს უღრენს ტურა.

როგორც გუშინ, დღეს, ანდა ხვალ...
შემოვისხამ წელზე ფარ-ხმალს,
ვნახავ... და ცოდვად შევრაცხავ
კეთილ ტყუილს, ბოროტ მართალს.

2015 წ

სანთელი

ბობოქარ დღეთა შორით ძახილი
ნამოეპარა ქარსა და ყინვას,
როგორც ელვარე დრო და მანძილი
ბედნიერების მზედ გამობრწყინდა.

ჭექა-ქუხილი ნაზ გაელვებით
ზეცის სიმშვიდეს შვებით მინებდა,
გამოიკვირტა ოცნების ხეზე
ელჭექად განცდილ მშვენიერებად.

ბნელი და მიტოვებული ჭიდან
ვნებიან სიზმრად აენტო დილა
და აბრიალდა კვლავაც სანთელი
მივიწყებული ოცნების ჩრდილთან.

სანთელი ფიქრობს, იწვის, თან მიმზერს,
მწველი ფიქრები მეც მომეძალა,
იწვის, დნება და მიფრინავს ცისკენ
ზეციურ ფიქრთა სიმშვიდის ნამლად.

2015 წ

ჩრდილი

შემოიპარა სიბნელე ღამის
და მიაძინა ბიბინა ყანა,
გამოელვია მთვლემარე მთვარეს
და მთის ჩრდილები ტყეს შეაფარა.

ჩამიარა და ქვაზე ჩამოჯდა,
მინას ემთხვია, თან დაილოცა,
ღამეა... ბნელში ჩრდილი გამოჩნდა...
ეს უკვე ნიშნავს რაღაც საოცარს.

2015 წ

თეთრი ტაძარი

როცა თვალი ბნელეთში
ღამაზ ფერებს ეძებდა,
გული ფიქრების ნისლში
სევდიან ლექსებს წერდა.

დაბნეულს და გადამთვრალს
სევდა შემომეპარა...
იქვე ღამაზი ფერი
ფარად გადამეფარა.

ფერი, მარადიული
სულის თეთრი ტაძარი,
ზღაპრად გაელვებული
ზეციური ღამპარი,

წამოენთო ავ ფიქრებს
ცეცხლისმფრქვეველ მახვილად...
და აფეთქდა ცის კვირტში
მარადიულ ყვავილად.

2015 წ

გზააბნეული ტივი

გადამერია ფიქრი,
დუმს, სისხლის სუნი ასდის,
ყველა გრძნობა ცისკენ მიჰქრის,
ამოსუნთქვას არ მაცდის.

ერთმანეთს არ იკარებენ
რეალობა და ჩრდილი,
მტკვარს აღმა მივექანები
გზააბნეული ტივი.

სად მიიმალა ხილვა,
ან რატომ წამოვენტე?
ვერ გამიგია, ვინ ვარ,
ან გრძნობებს რატომ ვენდე?

დროა გავექცე ბნელეთს,
მოვწყდე ბილიკებს ქვიანს
და მივალწიო მზემდე,
თორემ იქნება გვიან.

2015 წ

ნანგრევებში

სულის გამყიდველებო, ეკლიანო ველებო,
უბნელესო დღეებო, ჩამოგენგრათ გოლგოთა,
ცრემლიანი თვალები, მოლოდინის ზარებით,
სიყვარულის ალებით, ნანგრევებთან მოგროვდა.

ძლიერ ქარით ნატეხო, ბრძოლის ჟინის მარშებო,
მოგუგუნე ზვავებო, დაიბადა მზე,
სევდიანო თვალებო, უცოდველო კრავებო,
ანგელოზი მზის თვალებით დაენია ბნელს.

მზის სხივებით ნანთებო, გაკვირტულო ვარდებო,
სიყვარულის სარდლებო, შემეგებეთ სურნელით,
ულმობელო კითხვებო, ზღაპრულ ღამის სიზმრებო,
უთეთრესო ფიქრებო, მენატრებით და გელით.

ცხელ გულს თავდავინყება არასდროს ავინყდება
და თუ კვლავ დაინყება, ბედნიერი ვიქნები,
რადგან ღამაზ ფერებად, როგორც შემეფერება,
ჩემს გულს მოეფერება ვნებიანი ფიქრები.

როცა იწვი და გიყვარს, რადგან გჯერა და გითქვამს,
მიტომ ვუძღვნი ამ სიტყვას ღვინით სავსე ფიალას,
რადგან მისმა თვალებმა, სულში შემომძვრალებმა,
სიყვარულით მთვრალებმა, ცეცხლი ააბრიალა.

სააქაო ბერდება, საიქიოს ნებდება,
ბედისწერას ბეზრდება და უნდა რომ ატირდეს,
ზეციურო ძალებო, ბედნიერო წამებო,
საიმედო ფარებო, ეხლა მაინც დაინდეთ.

გაბრწყინებულ თვალებით, ზურგის მძლავრი ქარებით,
მოზიმიე ზარებით ზეცის კართან მივედი,
მოცეკვავე ქარებო, მთის და ბარის ჩანგებზე
ნაჟღერებო ჰანგებო, მომაქვს მზე და იმედი.

2015 6

ანგელოზების ხმები

ლამის ფიქრები მაპობს და არ მთმობს,
ქარი მაქრობს და ღრუბლად ვნაგარდობ,
სული ძლიერი რწმენით ამაყობს,
გული კი შფოთავს, იბრძვის, არაგვობს.

დაეშვა ფარდა, მზემ ცა დაფარა,
მზის სხივებში მფენს ბზის რტო და დაფნა,
ფიქრს ველარ იტევს დაბალი ტაბლა
და მთვარის ტახტი დაეშვა დაბლა.

მხსნელად მომადგა ჩემივე მტერი,
დაფნის ტოტია დღეს ჩემი ხელი,
მეც გულით ვმღერი და სულით ვთბები,
ანგელოზების ჩამესმის ხმები.

2015 წ

იელი

მზის გულის სითბომ – გამჭოლმა მზერამ,
მთვარის სინაზემ – ელვარე ვნებამ,
ზეცის საზღვარი – მთა გადასერა
და მთის ფერდობებს მიმოეფერა.

ნაზმა იელმა მზის მოფერება,
მთვარის ალერსი ძლივს შეიფერა,
ზედ გაზაფხული გადაიფარა
და სითბოს ფერად გადაიფერა.

გალაღებულმა სითბომ – იელმა,
პირმომღიმარმა და ბედნიერმა,
მდულარე სისხლი და გულის ძგერა
მყინვარის ცეცხლად ააჩანჩქერა.

2015 წ

გამოიავდრა

ძნელია ფიქრად შეაშრე ცრემლებს
და მოთოკო ცეცხლოვანი ვნება,
ააბრიალო ნაცრიდან ცეცხლი
და თან შეძლო ფიქრთა შეჩერება.

თითქოს ვიღაცა შენს სხეულს მართავს,
გწვავს და გტანჯავს, სხვისი ფიქრით ფიქრობ...
სულის ფსკერზე მოელვარე სანთელს
შენი გულის ქარიშხლითვე იქრობ.

მშფოთვარე სულის ძახილს და წუხილს
ვერ ამჩნევენ ზეცის მწვერვალები,
წვიმად მომსკდარ ელვასა და ქუხილს
ნაზ, სევდიან ფიქრში ემალები.

ქარიშხალმაც ცივ, ნაავდრალ ფიქრებს
გზა უჩვენა უფსკრულეთის ქიმზე,
ჩაფიქრებული ფიქრი კი ქროლვით
ცაში აფრენილ თეთრ ყვავილს უმზერს...

და აფეთქდა ადონისის კვირტად,
როგორც მწუხრისას ცისკრის ნათება,
უყურებს და ვარსკვლავად ენთება,
მძლავრ ქარიშხალსაც არა ნებდება.

ქარიშხალი დემონური ძალით
ებრძვის ყინვას, თოვლს, ქარსა და წვიმას,
ვერ წყნარდება, იბრძვის და იწვის...
და ადონისთან ჩამოედინა.

ნაზ, სურნელოვან ყვავილთა ჩრდილში
ქარი წყნარდება, სურნელში ქრება...
და მარადიულ სულთან ჭიდილში
გამოიავდრა ლამის ფიქრებად.

2015 წ

სტუმარი

სულში სიცივე და ტალახია,
სითბოს დასდევენ ცივი ქარები,
ქარმა ნისლებში გადაახვია
იმედისა და რწმენის თვალები.

სცივა მზის თვალებს, ყინულს კი სცხელა,
სტუმარი იქცა თითქოს მასპინძლად,
გამოიდარა სიზმართა ცრემლმა
და მწვერვალს გულზე ჩამოებინდა.

შემდეგ განვიმდა აპრილის წვიმად,
ჩამოეძინა ცხელ გულში ფიფქად,
წამომენია ფოთლების ცვენად
და შეიმოსა სიცოცხლის ფერად.

მოავლო ფიქრებს ამაყი მზერა,
და შეატოვა ცხელი ღიმილი
და როგორც ცეცხლმა, ისე დასერა
უიმედობის ცივი ყინული.

2015 წ

ქარი

დასრულდა ტკბილი სიზმარი,
დაბლა დაეშვა ფარდა,
ჩამოიღრუბლა მზიანი
და ნისლში გადაბარგდა.

სევდანარევი ღიმილით
გალვიძებულმა ქარმა
ნიავი ნაზი და თბილი
წარსულში გადაკარგა.

და დამწუხრებულ ოცნებას
მოსწყა ნაგლეჯი დიდი,
ზეციურ სურნელებასაც
გადაეფარა ბინდი.

მაგრამ ქარი ხომ ქარია,
ხან ავი, ხანაც მშვიდი,
მისი ბუნების ბრალია
სინათლაცა და ბინდიც.

მიმოფანტული ჩრდილებად,
მწუხრის ნაშობი ტვირთი,
ქარებით ფაფარამლილი,
ქარითვე გახდა მშვიდი.

ამხედრებული მარხილზე
ქარი ნელ-ნელა მინელდა
და ირმის შემოძახილზე
გამოიღვიძა იმედმა.

2015 წ

ცის გალობად ცხადდება

სამრეკლოდან აფრენილი თეთრი მტრედის ნამღერი,
ხან ღრუბლებში ჩამალული, ხანაც მზეზე ნაფენი,
სიბნელეს გამოპარული, მთვარის მკრთალი ნათელით,
აბრიალდა ცისარტყელად სულის ფუნჯით ნაფერი.

მზის სითბოთი გაკვირტული ჰყვავის და აღარ ჭკნება,
სურნელებაც არ უქრება, მწიფდება და მაჭრდება,
დასასრული, აღსასრული უკვდავებით მარცხდება,
ცაში ნაფრენი ოცნება ცის გალობად ცხადდება.

2015 წ

აისი

ავფორიაქდი, შევცქერი მთვარეს,
სადღაც შორს ნაზი ხმები გაისმის,
შეშფოთდა გული, აღარ ახარებს
ლამაზი, მაგრამ მაინც დაისი.

და შემოიჭრა გულში აისი,
ვნებისმომგვრელი, იაზე ნაზი...
და შენც გამოჩნდი, როგორც მაისი,
მომტანი სითბოს და სილამაზის.

ცეცხლად ნაფეთქი ფიქრთა ხანძარი,
გალვივებული მიმქრალ ნაცარში,
გადაკვირტული ოცნების ძალით,
ზღაპრულ გმირივით აიჭრა ცაში.

2015 წ

გულის ზღვაში ირწევა

უშენობის დღეებმა
ლამის ბინდში ამრია,
გულში თეთრი ყვავილი
უკვე გადამხმარია.

მას ნყვდიადმა დასცინა,
ქარმა სუსხი დარია,
ბნელ ჭაობში ჩაძირა
და იქ სული დალია.

გრძნობებს ნულარ მომკითხავ,
ის დიდი ხნის მკვდარია,
მისი შესანდობარი
თვით ეროსმა დალია.

მაგრამ მზე ისევ მზეობს,
ინვის და არ ინვება,
ოცნებების სერობაც
გულის ზღვაში ირწევა.

2015 წ

უქრობ ცეცხლად

მთვარემ ზღვიდან ამოყვინთა,
ვით მზით ნაფერებმა ვარდმა,
ვარსკვლავმაც გამოიღვიძა,
ცის თვალებად აელვარდა.

ააღდა და ამოვარდა
ვნებასავით თბილი ქარი,
ტანის რხევით და ნარნარით
მომღევს, როგორც ცეცხლის ალი.

როგორც ზეცის კარის სული,
ზოგჯერ ქარი, ზოგჯერ წვიმა,
ცეცხლივით მარადიული
უკვდავებად დაიცრემლა.

სანატრელი სიზმარივით
ოცნებებით ფრთებგაშლილი
დამენაფა, ვით წყაროს წყალს,
მგლებისგან ნადევნი შველი.

ატირდა და ამატირა,
იცინა და მეც მაცინა,
მთვარის გულზე შემატოვა
ლამაზი სიზმრების მიძივად.

მთვარის გულივით ელვარემ
და ნანვიმმა წმინდა ცრემლად,
წამომანთო ცის მწვერვალზე
სიყვარულის უქრობ ცეცხლად.

2015 წ

ვარსკვლავეთის სურათი

ტევრის დუმისს შეესია აფთარივით ქარი,
აშრიალდა ბრძოლის ჟინით ფოთოლთა ლაშქარი.

ქარი ტირის, ქარი წივის, აბრიალებს თვალებს,
იცის, მზე რომ დაუბნელდა, რომ გამოიდარებს.

მზე და ფიქრი გაიფოთლა, სევდიანი წვიმა
შავი ღრუბლის ბნელ აჩრდილებს ცხარე ცრემლად სცვივათ.

სევდანარევი ღიმილით სისხლნაფერებ მინას
ზეცის გულის თვალებიდან სიყვარული იცავს.

გულის სევდიანმა ფიქრმა გამოათბო ყინვა,
სულის თბილი გაზაფხული ქვესკნელამდე მივა.

მივა და გაბრწყინდება... მზის ელვარე სინათლით
ბინდი მოიხატება ვარსკვლავეთის სურათად.

2015 წ

მიცვალებულის სამოსით შემკული უკვდავება

ნაფიქრს მზიანი დღეების ბინდი წამოეპარა,
სანთლის ელვარე სინათლე პირქუშმა ცამ შეიფარა.

მზის ცეცხლი და მიწის მტვერი ერთმანეთს გადაება,
როგორც ელჭექის დუმილი და მწუხრის ნეტარება.

ჩამწვარ ცეცხლმა წამოანთო სიბნელე და ნაცარი,
გულის ყანას შეატოვა გადამხმარი მარცვალი.

ცივი ქვესკნელის სიბნელით გაბრწყინდა მწუხარება –
მიცვალებულის სამოსით შემკული უკვდავება.

2015 წ

რასაც გული ვერ სწვდება

ზამთრის ცივი ქარივით
გაყინულმა თვალებმა,
ეკლიანმა ვარდებმა
დაამწუხრეს ზმანება.

მზემ წაიღო მზის წილი,
მთვარეს მიაქვს მთვარისა
და ნაზ სიოდ განცდილი
ცივმა ქარმა დანისლა.

მწუხარე ღამეების
სევდა და მღელვარება
მზის ნახატი დღეების
ელვარებით მთავრდება.

აშრილდნენ ფიქრები
მოელვარე ღამისა,
შფოთიანმა სიზმრებმა
გული გამიხალისა.

გაუვალი გზები რომ
იმედებით კვლავ ვთელო,
მსურს რომ გადავიფრინო
თეთრი მთები და მდელი.

ცას შევყურებ ელვარეს,
მინას სწყდება ოცნება...
მზის იქით გადავმალე,
რასაც გული ვერ სწვდება.

2015 წ

უფლის ფუტკარი

ცეცხლი მინელდა და ნუხს მახვილი,
დუმს ბრძოლის ჟინის შემოძახილი,
ლამის თეთრ ლანდად მიჰქერის მარხილი...
მინამ შეიშრო სისხლი დაღვრილი.

მინას გაეკრა ციური სული
და აელვარდა მაცდური ვერცხლი,
სისხლმა დაიდო ჭაობის სუნი,
ფერი დაკარგა ელვარე ცეცხლის.

ქარი აწყდება ზეციურ ფესვებს,
სული მდუმარე მოიკრებს ძალებს,
გადაეფარა დაკირულ ფრესკებს
და ქვის ცივ მზერას უსწორებს თვალებს.

თეთრ მწვერვალიდან მოწყვეტილ ზვავით
გადაიკეტა უფსკრულის კარი
და ბნელ ქვესკნელში ელვარე ყვავილს
გადაეფარა უფლის ფუტკარი.

2015 წ

სიყვარული და სითბო ვინატრე

ბევრი ვიფრინე, ბევრი ვიარე,
ყინულის მთებიც გადავიარე,
მზე დამემალა... დავაგვიანე...
სევდიან ნისლებს ავემზიანე.

ლურჯ ცას შავ ღრუბლად ჩავეზიარე,
ღრუბლიდან წვიმად გადმოვიღვარე,
გაშიშვლებულმა, ქვაზე მიძინარემ,
მთვარის სინათლე გადავიფარე.

ბრძოლის ქარცეცხლი გამოვიარე,
გულის იარა ვანდე მზიანეთს,
გავცურე ვნების მღვრიე მდინარე,
სიყვარული და სითბო ვინატრე.

2015 წ

მოდის

დღემ იელვა ცეცხლის ფერად,
ქარმა ნაზად დაუბერა,
გადაღლილი ცელქი წვიმა
შავ ღრუბელში ჩაიძირა.
ბნელა, ცივა, ველარ ვთბები,
დროზე მოდი, გელოდები,
მოდის, თორემ ჩამოვდნები
და ცეცხლივით ჩავინვები.
გული დაჭკნა და გადახმა,
სალი კლდესავით გაქვავდა,
მდუმარემ თავი დახარა,
დაიჯერა, რომ დამარცხდა,
თეთრი დროშაც კი აღმართა...

და ძალლივით ვუყეფ მთვარეს,
ცეცხლად წამოვანთებ ღამეს,
სიზმრებს ჩავუკეტავ კარებს,
ფიქრებს მივატოვებ გარეთ,
შენს ჩრდილს გავაყოლებ ქარებს,
მოდის, ძლიერ დავილაღე,
თორემ მზეს მოვტაცებ თვალებს.

2015 წ

ლამაზია

ლამაზია, რაც ცეცხლით
და მახვილით ვინამე,
ლამაზია სიცოცხლე
„მიცვალებულ“ მინაზე.

ლამაზია ვარსკვლავთა
ვარსკვლავური იერი...
ოცნება რომ მენადა,
გული დავიფრთიანე.

ლამაზია მყინვარი –
დედის თეთრი ჭაღარა,
ცხოვრებით გაყინული,
როცა გათბობს თაკარა.

ლამაზია ის გოგოც,
გულმა რომ არ დაინდო,
მოიყოლეს ქარებმა
და ქარცეცხლის ფაეტონს

რომ ისევე გაჰყვება,
როგორც ტკბილი სიზმარი,
როგორც იყო, რაც იყო,
მე ხომ მაინც ვინამე.

მთავარია, ხომ იყო,
მთავარია, რაც იყო...
დაბნეული მადლობით
უფლის ჯილდო ავიღო.

2015 წ

აბუდელაურის ტბებთან

მივყვები ფიქრებს – ქვიან ბილიკებს
იქ, სადაც გული თეთრი ფერია,
ამაყად მდგარი, მიუწვდომელი,
ჩემი ოცნების მწვერვალებია.

სადაც სხვა ფერებს მზეც კი ვერ ქარგავს,
მზის სიძლიერეს ზღაპრად ყვებიან,
სადაც დუმილით მეგობრებს იძენ
და ისინი სულ თან დაგყვებიან.

მწვერვალი, დეკა, უღრუბლო ზეცა
შენი თვალებით შემომცქერიან,
სურთ გამაგრილონ უკვდავ ფერებით
და სიამაყით თავს მევლებიან.

რწმენის, სიცოცხლის, სიყვარულის სულს
დასტრიალებენ შავი მერცხლები,
უიმედობის შავ და ბასრ ლოდებს
კლდის ჩანჩქერივით ზედ ვეხეთქები.

თავზე დამყურებს თეთრი მწვერვალი,
ქვებში ცოცხლდება ვაჟას ლექსები
და ამ ოცნების ულამაზეს ქვებს
როშკის ნყალივით ვეაღერებ.

ვეაღერებ კლდოვან ბილიკებს
და გული მიხმობს მაღლა, სულ მაღლა,
ვიცი, მივალწევ მე ცის სიმაღლეს,
გულმა არ იცის მარცხი და დაღლა.

სულშიც ამაყი მწვერვალი ბორგავს,
თეთრი მტრედი ჩანს გულის სარკმლიდან,
აფრთხილდა და აფრინდა ცაში,
გულის სამრეკლოს სულის თალიდან...

მწვერვალს დახედა მზის ნაზმა სხივმა
და გამოუღო მას ზეცის კარი,
განრისხებულმა გაშალა მხრები
და გადაჩეხა უფსკრულში ზვავი.

არ ცხრება ზვავი, ბორგავს და იბრძვის,
თეთრ ფერსა კარგავს მისი სხეული,
სხვა სამყაროში შეუდგამს ფეხი,
გადაღურჯებულ ზვირთად ქცეული.

მიიკლაკნება თითქოს გველივით
და მწვანე ბალახს სიგრილით ავსებს,
ზვირთი ფიქრს მისდევს...
ფიქრი ზვირთს ასწრებს...

მინიერ შიმშილსაც ეღვიძება,
მგელივით მომდევს უცოდველ ბატკანს,
სურს, რომ ზეციდან მიწაზე დამსვას,
იქ კი ლუდი და არაყი მასვას.

და ეს სამყაროც, როგორც სიზმარი,
აუხდენელი, ახდენილივით მშვენიერია,
„კუსერბო“, თუნდაც ბატკნის ხინკალი,
მაგ ტუჩებივით წვნიანი და გემრიელია.

როშკის ზვირთები კვლავ არ ცხრებიან,
იბრძვიან... სიცოცხლეს უმღერიან,
დეკა, იელი, როგორც მერცხლები,
რწმენით, იმედით მაისს ელიან.

მეც ლურჯი ზეცის თეთრი ღრუბლიდან
მწვანე დეკები მანვიმს,
ვაჟას მწვერვალი... ფერადი ოცნება...
რა დამავინწყებს განცდილს.

2014 წ

არ დაიჯერო

არ დაიჯერო, არ დაიჯერო,
არარსებობა მარადიული სიყვარულისა,
იგი არსებობს...
მას არ ატყვია კვალი ასაკის
და არც ბზარი აქვს თეთრი ყინვისა.
მას არ ატყვია შავბნელი კვალი
ავად მომზირალ გარდასულ დღეთა
და თუ არ გჯერა ჩემი სიტყვების,
სხვას ჰკითხე მაშინ...
ამის მონმეა ბებერი მცხეთა.
ის მოგიყვება ტკბილ ისტორიას,
დალოცვილს, სვეტიცხოვლის და ჯვრისა,
სიყვარულს არაგვისა და მტკვრისა,
შეხვედრის ადგილს კი მიგანიშნებს
ანტიოქია – მონმე ამისა.
სადაც არაგვი მტკვარს ელოდება

და მტკვარიც მასთან შეხვედრას ჩქარობს,
არ ეპუება დროს და ჟამთასვლას,
თავის სატრფოსთან სიყვარულს ნატრობს.
მტკვარი ბობოქრობს, მტკვარი არ ცხრება,
გულს უხსნის ხან ლოდს და ხანაც სალ კლდეს,
ყველა შეხვედრით ბედნიერია
და სიყვარულიც იწყება იმ დღეს.
მღვრიე ტალღების ქაფიან ვნებას
ლამაზ ოცნების სამოსად ირგებს,
სიცოცხლეს მატებს ყველა შეხვედრა,
ყველა შეხვედრით ახალ დღეს იწყებს...
და ამ ყველაფერს როცა შეიგრძნობ,
გიყვარს, გნამს და გულს უხარია
და გჯერა, გჯერა, რომ სიყვარულიც
მარადიული, მუხასავით ფესვმაგარია.
კავკასიონის მწვერვალებისგან ნასაზრდოები
უბერებელი, უკვდავი და ამაყი სული,
ჯავახეთის და ქართლის – ბარის უღალატო გული,
პალმის რტოს გვირგვინი, ზეცით გადმოსული...
მას არა აქვს არც დასაწყისი
და არც დასასრული,
ეს ყველაფერი ჩვენ გვერდითაა,
უკვდავი, მარადიული სიყვარული.
ამ დიდ სიყვარულს მეჯვარეცა ჰყავს,
განმანათლებლის ნაკურთხი ჯვარი,
იგი ზეციდან ისე მფარველობს,
ვით მეგობარი, ფოლადის ფარი.
ამ ისტორიას სიყვარულისას
მარადიული სურნელი ასდის,
მას დასრულება არ უნერია
და არაგვი მტკვარს წითელ ვარდს აწვდის,
ეს შეხვედრები დღესაც გრძელდება
და ჩვენ ყველანი მოწმე ვართ ამის.

2013 წ

ბედის ვარსკვლავი

სანამ ბახუსი ჯერ კიდევ მეფობს
და სანამ ღვინო დაკარგავს მფარველს,
ბედის ბორბალი სვლას შეაჩერებს
და ქარი მთებზე ნისლად გადამფენს.

ნაზი ნიავი ცაში გამფანტავს
და უდაბნოში შესცივათ ქარებს,
მინა მიმიღებს თავის ნაწილად,
ხოლო ვარდები დახრიან თავებს.

გამახსენდები... ძალას მოვიკრებ,
ავედევნები ზეციურ ჰანგებს,
ცაში ვარსკვლავებს ჩავეხუტები
და ვაზიარებ ჩემს გულისნადებს.

ზეცას მოსწყდება ბედის ვარსკვლავი,
ვერც ერთი ძალა ვერ შეაკავებს,
მას თან მოჰყვება ვარსკვლავ-ბიჭუნა
და დაგიკოცნის მაგ ლამაზ თვალებს.

2014 წ

ბედისწერამ შენი თავი მაჩუქა

ბედისწერამ შენი თავი მაჩუქა,
შენ კი ჩემზე საერთოდ არ ფიქრობ,
ოცნებები რეალობას ითხოვენ,
შენ კი კარგო, ოცნებებსაც მიფრთხო.

ბევრი რამე მე ვისწავლე შენგან,
სიყვარული და უღვინოდ თრობაც,
სიზმარშიც კი შენ დაგეძებ მუდამ,
ისიც ვიცი, რომ ჭრილობებს მომბან.

გადამთელა ღამეების რემამ,
მზის ნამზერით გამინათე ბნელი...
დამატარებ ლაგამამოდებულს,
გზა კი არის უჩვეულოდ გრძელი.

მაღალ გრძნობებს აცდენილი ბავშვი,
სიყვარულში შენ გამხადე ბრძენი,
სახურავი გადახადე გულს და
ლონემიხდილს დაანვიმე ცრემლი.

ჩემი გული შენ დაგეძებს მუდამ,
სითბოში ვარ, ყინვაში თუ ქარში,
ასეთ ყოფას ვერ გავუძლებ დიდხანს,
მაღე სული აფრინდება ცაში.

შენს თვალებში თუ მანახებ სითბოს,
აღარ ვჩივი შემდეგ ცივ სამარეს,
ჩემი გული შენგან შეველას ითხოვს,
მხოლოდ შენთან ყოფნა გაახარებს.

შენმა ერთმა შემოხედვამ
გულს გაუჩინა ხანძარი,
მას უკვე ველარ ჩააქრობ
და ეს საჭირო არც არი.

ძლიერ მიყვარს გაზაფხულზე
იის ლურჯად ზმანება,
მიყვარს ჩემი გაზაფხულის
ცეცხლად გულში ტარება.

სანამ ცეცხლი სულ გადამწვავს
და რუხ ნაცრად მაქცევს,
მოდი, მაგრად ჩამიხუტე,
ამით გადამარჩენ.

მზის ღიმილი,
მყინვარზე რომ ჰყვავის,
შენ გეკუთვნის,
მე კი ფიქრებს ვუთევ...

ნითელ ღვინოდ
შემომესვა წლები,
შენ მოგიძღვნი
დღეებს, წამებს, წუთებს...

2013 წ

და ყველა ფიქრი ნაფიქრალია

ირგვლივ დუმილი გამეფებულა,
მომწყინდა ფიქრი, ცდა და ლოდინი,
მტანჯველ ფიქრებსაც გამოვეპარე,
გულზე რომ მენვა მძიმე ლოდევით.

მესმის ქუხილი განვლილი წლების,
არ მტოვებენ და ჩემთან არიან,
ბედნიერი ვარ, აღარ ვეცემი,
არა მრცხვენია, გულს უხარია.

დამწიფებულა ჩემი ვენახი,
აღარც ცივა და აღარც ქარია,
ყველა სიზმარი უკვე ნანახი
და ყველა ფიქრი ნაფიქრალია.

2015 წ

ბედნიერი ხარ

ბედნიერი ხარ მაშინ,
თუ მხარზე მტრედი გაზის,
მეორე მხარს კი გიმაგრებს
მადლი ჯვრისა და ვაზის.

ბედნიერი ხარ თუ არ გაძინებს
შენი სამშობლოს დარდი,
ჩოხას ჩააცმევ შენს შვილს,
ერეკლედ, დავითად გაზრდი...

თუ არ გაშინებს ქარი და სეტყვა,
მზე ცეცხლისფერად გმოსავს,
არ გავინყდება „გმირთა ვარამი“,
ქართული სიტყვა გლოცავს.

ბედნიერი ხარ თუ შენი ყოფნით
მომავლის იმედს თესავ
და სიყვარულით ანთებულ თვალებს
ლექსის რითმიდან ხედავ.

ბედნიერი ხარ, როდესაც გიყვარს,
არ ცხრები, სანთლად იწვი,
გაიმედებს და გულსაც გიმაგრებს
აზრთა ნათელი მწკრივი.

ბედნიერი ხარ, როდესაც ციდან
ფიფქები თეთრად გათოვს,
არა გრცხვენია და ქუდის მოხდას
შენი ნამუსი არ გთხოვს.

ბედნიერი ხარ, როდესაც იბრძვი,
რწმენა არასდროს გტოვებს,
როცა ამ რწმენის მჭრელი მახვილით
ამარცხებ თავს და ცოდვებს.

ჩაფიქრებულა ქრელი სამყარო,
შენ დრო არა გაქვს ფიქრის,
თერგივით ბორგავ, შფოთავ და იბრძვი,
შენი მერანი მიჰქრის.

ბედნიერი ხარ, როცა არ განვიმს,
არა ნატრულობ სითბოს,
ობოლი ბავშვი ხელს გამოგიშვერს,
თვალეებში ცრემლებს იგრძნობ.

ბედნიერი ხარ, თუმცა გეშინია
ვერაგ ცხოვრების ტვირთის,
ახლოს იმედი ჩამოგიქროლებს,
ტვირთის სიმძიმეს გიხსნის.

ბედნიერი ხარ, შენი ნაბიჯი
როცა შენს ნაფიქრს ელის
და როცა მოძმის გულისტკივილი
შენს გულს გვერდს ველარ უვლის...

ბედნიერი ხარ ვიდრე,
მადლი გაცოცხლებს მიწის,
მას გაფრთხილება უნდა,
ზურგის შექცევა იცის.

2014 წ

ბელურის სიზმარი

გადაიკარგნენ მზე და მერცხლები,
მზიან დღეების იმედის მაცნე...
და ჩაძინებულს, ხეზე ბელურას,
სიზმრებმა ავი ზრახვები ამცნეს.

გაშიშვლებული სინდის-ნამუსით
ეშმაკმა ვნების ცეცხლი დაანთო,
ცეცხლს შემოუსხდნენ სულგაყიდულნი,
დიდი სურვილით, ეშმამ გაათბოს.

გადამწვარია სიბრძნის ტყეები
და ის სიბრიყვემ, მტრობამ დაფარა,
მთის სიამაყე, უდრეკი სული
კლდის ჩანჩქერმაც კი უმალ დაკარგა.

გაუტანლობა და სიძულვილი
ცხოვრებისეულ წესად ქცეულა
და მყინვარწვერის ნაშობი წვეთი
სისხლიან ტბებად გადაქცეულა.

თავმდაბლობა კი ფიროსმანივით,
ასე რომ ამკობს ზნეობას, მხატვარს,
ღვთისმშობლის ფუნჯით და უფლის სისხლით
ხის კიდობანში ჩვენს აჩრდილს ხატავს.

დადგა დრო, სიტყვამ კაცი იპოვოს,
ორივემ იხმოს ზნეობა ფარად,
თორემ ეშმაკი მაცდურ ღიმილით
ბელურის სიზმარს აგვიხდენს ცხადად.

2014 წ

გადავირჩინოთ სულები

გადმოგვყურებენ ზეციდან
მზისაგან გარუჯულები,
ამკარა ავი განზრახვით
ცას ჩაჭიდული ღრუბლები.

ქარმა შემოჰკრა მათრახი,
ამოუცნობი მიზნებით,
თქეში და ჭექა-ქუხილი,
ამოუცნობი ზრახვებით.

და ასეთივე აზრები,
ფართოდ გახსნილი ჭიშკარი,
ჭიშკარი ჯოჯოხეთისა,
ოცდაათი ვერცხლის დარი.

და ასე გადის წამები,
და ასე გადის წუთები,
ქარიშხალია საჭირო,
უზნეობით ვიხუთები.

და ქარიშხალიც ბობოქრობს,
მოაქვს სიცრუის სუნი,
უფალი კვლავ გვევედრება,
– ჩამოირეცხეთ გული.

ლამემ დღეს გზა დაულოცა
თავს მბებრებენ ფიქრები,
ქარიშხალიც არა ცხრება,
თვალეbs ნაბავენ სიზმრები.

მზემ სიზმარი გააღვიძა,
ბალახს ცვარი ადნება,
სიო ნაზად მიაღერსებს,
– ეგ სიზმარი ახდება.

გულში ია აყვავდება,
ჭორი მიზანს აცდება,
მზე კი ყურში ჩამჩურჩულებს:
– ეგ სიზმარი ახდება.

რაგინდ ღამე შავი იყოს,
მაინც მზით განათდება,
ნამუსს ზნეს თუ არ შევუცვლით,
მისი ძაფი არ წყდება.

რწმენა კი ჯერ ცოცხალია,
იმედის სხივიც ჩნდება,
გადავირჩინოთ სულები,
ნანატრიც აგვიხდება.

2014 წ

არ მიყვარს ორშაბათი...

ბრწყინვალე აღდგომის შემდეგ

გადალესილი ცელებით გაურკვევლობის მეკვლე
მოდის და არა ჩერდება, მოდის შენსკენ და ჩემსკენ.
ნამოიშალნენ ღრუბლები, გზები ჩახერგეს მზემდე...
დამწუხრებულა მიხაკი... ცრემლი... ოდითგან დღემდე.
მტრად მოსული არ დავინდე, არ დავინდე და ვემტრე
და აყვავილდნენ იები, ულმობელ ზამთრის შემდეგ.
ის კი კვლავ ჩემსკენ მოიწვეს, იგი უჩემოდ ვერ ძლებს...
ყინვამაც ჩამოაღწია მარიამობის თვემდე.
არ მიყვარს ორშაბათი... ბრწყინვალე აღდგომის შემდეგ.
ვიცი, რომ იგი მოვა... ვიცი... და უფალს ვენდე.

2014 წ

გაზაფხულია

ირგვლივ ხმაური გამეფებულა,
სიჩუმეს არღვევს კვირტების სკდომა,
ტყეში ირემი ირემს ეძახის,
წყალმა წაიღო ოხვრა და გლოვა.

შავი მერცხალი დაბლა დაფრინავს,
მან მოიხადა ბუნების ვალი,
მზე მას ბუდეში სითბოს უგზავნის,
თეთრად მგვალდება იქ მომავალი.

იმედის მარცვალს ფესვი გაუთბა,
იამ ისროლა თოვლის საბანი,
ყინული გლოვობს, ახრჩობს ცრემლები
და გზა მოკლდება მტკვრამდე სავალი.

მოხუცს ხელებზე ძარღვი ასკდება,
გენიც ბრონეულის ფერს იღებს,
იგი უკვდავია, ძლიერი, ამაყი
და სხეული მთელ სამყაროს იტევს.

ჭარმაგ ძარღვების უძლევი ძალა
მოსჩქეფს ღელეებს, არა ჩერდება,
მისი თვალეები მომავალს უმზერს
და ყინულიდან იად თენდება.

ღელეები კი მწვანე ფერს ისხლეტს,
ვინრო კალაპოტს შხეფებს არ აცდენს,
მოაქვს იმედი, რწმენა და სითბო,
მშფოთავ არაგვსაც სიცოცხლით ავსებს.

კავკასიონზე ჯიხვი ჯიხვს ეძებს,
რქებს მოსწოლია სისხლი ძლიერი,
იქვე მელასაც გაღვიძებია,
აზრიც ცოცხლდება, მაგრამ ცბიერი.

არაგვი ძალას იკრებს და ბორგავს,
ეალერსება ლოდებსა და ქვებს,
მგელივით მისდევს ცხვრებისფერ ტალღებს,
ხელისგულებზე აცეკვებს ფოთლებს.

ჩვენც გვიხარია, გვნამს და მოველით,
არ გაგვიტაცებს ცოდვის მორევი,
გულს კი გვიხარებს აზრი, რომელიც
ჩვენი ფიქრების არის მომრევი.

ჩვენი რწმენით და უფლისა ძალით
არ მუქდებიან ჩვენი ფიქრები,
მფარველობენ და აკვანს ურწევენ
თვით ყოვლისშემძლე სერაფიტები.

და ჩვენი ლურჯი, ლამაზი სახლიც
არ გადალლილა კვლავ ჩვენზე ზრუნვით,
იმედი ახლოსაა და ისიც მოდის,
„Royal Flash“-ის ნითელი გულით.

2014 წ

გაზაფხულის ფერები

ტყის სიმფონია სრულდება,
მოცარტმა შემოჰკრა ტაში,
მიძინებული გრძნობები
კვლავ აფრინდება ცაში.

მზემ შეიყვარა თოვლი,
აუხსნა სიყვარულის ანბანი,
თოვლმა კი ღელეს უამბო
ამ სიყვარულის ამბავი.

არწივმა მზერა დაძაბა,
ბრწყინავს ორივე ბროლი,
ბალახი ჯერ პატარაა,
ვერსად ნაუვა გნოლი.

ია ღრმად ჩაფიქრებულა,
გულს მოსწოლია დარდი,
მას გაახსენდა ქალი,
კარს მომდგარი რვა მარტი.

კესანეც მთლად გადალურჯდა,
თვალზე შეაშრა ცვარი,
არ იცის, სად დაიმალოს,
მისკენ მიიწევს ცხვარი.

მარცხენა სანაპიროზე
ჭადრები აფრქვევს სურნელს,
ქალი ჩრდილს შეფარებია,
თვალს უკრავს ყველა მსურველს.

ბუს თვალეზი დაუხუჭავს,
ის ხომ ვერ არჩევს ფერებს,
ხის ტოტზე შემომჯდარია
და კვლავაც გვითვლის დღეებს.

მალე ზაფხულიც მოვა,
ქალს მოკლე კაბას ჩააცმევს,
ავთო უფრო გაშტერდება,
მანქანას ხეს ვერ ააცდენს.

2014 წ

როგორც ელვარე მარადისობა

როგორც ელვარე მარადისობა,
ქარმა ცეცხლად რომ გადმოისროლა,
მინიერ მზერით რომ ვერ იცნობა
და ისარივით გულში ისობა,
რომ ბრწყინავს, ელავს, ცაში მზიანობს
და მარადიულს სურს მაზიაროს,
ლამაზ ფიქრებად დამთოვა უკვე,
გულის შეძახილს სასახლეს უგებს
და როგორც ფიქრთა იდუმალემა,
გაცხადდა, ველარ დაიმალება...
ის იყო დიდი, თითქმის მზის ტოლა...
და გულში ფიფქად ჩამოითოვლა.

2015 წ

გამიტაცებენ ქარები

ეკალ-ბარდიან აღმართს
ჩამოაბნელებს ბინდი
და გაუნათებს ბილიკს
ღრმად ჩაფიქრებულ სინდისს.

მზე დამანურავს ღიმილს,
აცეკვდებიან ვარდები,
დამესიზმრება სურნელი
და სანთელივით დავდნები.

გამოიღვიძებს ბუხარი,
წამოინთება ცეცხლი,
აგიზგიზებულ გულზე
დაეწვეთება ცრემლი.

დამესევთან ფიქრები,
ამღერდებიან ზარები
და ფერფლადქცეულ სანთელს
გამიტაცებენ ქარები.

2014 წ

გაუფრინდათ მზერა თვალებს

ჩამიქროლა, როგორც ქარმა,
სურნელება ჰქონდა ვარდის,
ამ ქარმა და ამ სურნელმა
დამიტოვა გულის დარდი.

აელვარდა, როგორც ცეცხლი
და მილიმის, როგორც მთვარე,
გაუფრინდათ მზერა თვალებს
და გრძნობები გადავთვალე.

2014 წ

გამიცანი

„ეს ფიქრი წავა ოცნების იქით
და შენ გაჩნდები, როგორც მისანი,
მე დღესაც ვნანობ, რომ ვერ გამიგე,
რომ შენ ამდენ ხანს ვერ გამიცანი“.

ტერენტი გრანელი

ვარ ავდრიან-დარდიანი,
ამავე დროს ბედნიერი,
ერთ ადგილას ვერ ვჩერდები,
ბედით, ტყვიას ანაცდენი.

მეც შენსავით მესხმის ფრთები,
ფრინველი ვარ გადამფრენი,
ხან ჩამავალ მზის სხივი ვარ,
ხან ანთებული სანთელი.
ნაცარი ვარ, ბნელზე ბნელი,
ჩაფერფლილი გულის მტვერი,
ხშირად ცეცხლი, მწველზე მწველი.
მიყვარს ვაჟა და ილია,
რა თქმა უნდა, რუსთაველი,
აკაკი, გალაკტიონი,
გულსევდიანი ჩოხელი.
ვერიდები შარს და ავდარს,
მაგრამ მომწონს შარლ ბოდლერი...
ხან ია ვარ თავმომწონე,
ხანაც ვარდი ვარ წითელი.
მიყვარს თაფლისფერთვალემა,
ლამაზი და მშვენიერი,
სხვა ფერებსაც კარგად ვარჩევ,
ამითაც ვარ ბედნიერი.
მომამშველეთ არყის ჭიქა,
ღვინო თეთრი, გინდ წითელი,
თუნდაც ჭიქა კონიაკი,
სევდისაგან გამომხსნელი.
ვერა ვგუობ მშვიდ ცხოვრებას,
დამანახეთ ბრძოლის ველი.
ღვთისმშობლის გამობრწყინებას
მეც მოუთმენლად მოველი,
ის ხომ ჩვენი იმედია,
ცოდვილ სულთა გამომხსნელი
და ამ რწმენით ფრთაშესხმული
ვარ ბედნიერი ქართველი,
ხან ჭკუიდან გადასული,
ხან სულელი,
ხანაც ბრძენი...
ვარ მომლხენი,

სიზმარი ვარ
სანატრელი,
ვარ ყურძენი
და ვარ რთველი,
ვერ მიცანი?
გამიცანი, –
ვარ
იაგო მაჩხანელი!

2014 წ

გამოინათებს

ყინავს, სიცივე ძვლებამდის აღწევს,
უკუნეთ ბნელში ჩარჩა ცისკარი,
ბინდმა დაფარა ირგვლივ ყოველი,
ყინულად იქცა სითბო, სიზმარი.

დღე დღეს, ღამე კი ღამეს მიება
და ეს ქაოსი გულმა ინება,
ვიცი, მომინევს ადრე თუ გვიან
ამ ქაოსების მონანიება.

მალე ზაფხულიც გამოიზამთრებს,
ცაში გაიდგამს ფესვებს სინათლე,
გამოიდარებს სევდა და დარდი
ბედის ვარსკვლავიც გამოინათებს.

გამოინათებს, აბა, სად წავა,
ღამესიზმრები თოვლის ფანტელად,
ჩამომიქროლებ ქარიშხალივით
და ყინვა სითბოდ მოიფანტება.

2014 წ

ქვიშით სასახლე ვერ აშენდება

ფერად ოცნებად მიწას მოსწყდა და
ღრუბლად შემორჩა ცას თეთრი ნამი,
ზეცას გაუხსნა გულის კარები,
რათა შეიგრძნოს ნანატრი ნამი.

იქაც მობეზრდა ოცნებად ყოფნა,
ვერ დაეძალა დარდსა და ნალველს,
მზეს გაუმხილა მნუხრი გულისა
და გადაევიდა ზღვის ძლიერ ტალღებს.

მთებმა შემოჰკრეს არნივის ფრთები,
ქარში ფანტავენ ღრუბლების ფარდას,
მზემ ჩაიღიმა, მიწის ფესვები
კვლავ დაუბრუნა მიწიერ განცდას.

ქვიშა მოხატა ცხელმა აგვისტომ
მზით გარუჯული ოცნების ქალით,
ბინდშეფარული მზის სიყვარულით
და ზღვის ტალღებით ნაფერებ ტანით.

შენზე ფიქრებიც ურჩ ბედისწერას
ქვიშის ნახატად დააშენდება,
ხოლო ოცნება ქვიშად შერჩება,
რაზეც სასახლე ვერ აშენდება.

2014 წ

გახდა ხილული

მზემ მიმოფანტა შავბნელი ბინდი
და გაელვია მთვლემარე სინდისს.
ცას აუმღერდა სულმოსყიდული,
ბნელს ნამოენთო გულგაყინული,
საკუთარ ნებით ბნელში წასული,
მარადიულად ეკურთხა სული,
უზნეო ხელით გადახატულმა
ერთგულების ზნით განბანა გული,
კუპრში და ცეცხლში გადაკიდული,
ნანატრი სიტყვით ცად გახიდულით,
თვით სიბნელისთვის გახდა ხილული.

2014 წ

გაშრიალდა, როგორც ქარი

შემეფეთა მზის ფერებად,
ამიყვავა სულის ყანა,
იქვე თავთავს მოეფერა,
მასაც სითბო წაატანა.

დამიტოვა სამი სიტყვა,
გაშრიალდა, როგორც ქარი,
დამანვიმა, თან დამსეტყვა,
ფიქრებს მისცა გასაქანი.

როგორც ქირისუფალს სევდა,
ნაფიქრს აადევნა ფიქრი,
მთელი ცხოვრება რომ მდევდა
ცხრა მთისა და ცხრა ზღვის იქით.

რა გრძნობაა ამორძალი,
სიხარულს რომ ასდევს ცრემლად,
თუნდაც ერთი წვეთის ძალით
გული რომ ქუხს და რომ ელავს.

ბნელს რომ გაგინათებს ელვით,
რომ მიფრინავ, მაგრამ არსად...
ქუხილსა და სეტყვას ელი,
უპატრონო ძაღლის მსგავსად.

სულ მაღლა და მაღლა მიჰქერი,
თვალცრემლიან ფიქრთა წყება...
სურნელების თბილ დინებით
ნაოცნებარ მთვარეს სწვდება.

2014 წ

გზააბნეული

ჩემი გულიდან ამოიმღერე,
წამოიყოლე ლექსთა კრებული,
ასეა, ის შენ ველარ დაგიტევს,
ახლა სხვა არის მისი რჩეული.

მწარე ღიმილით გამოგაცილა,
იქვე ჩარაზა რკინის კარები,
ვარდის სურნელით თავგზააბნეულს
სხვისკენ გაურბის მწველი თვალები.

გულს რა ამღერებს, ვერ გამიგია,
რა ძალა იგრძნო, მადლით გრძნეული,
მასპინძლობა მას აღარ ახარებს,
სტუმრად სიარულს არ არს ჩვეული.

სარკმლიდან მზის სხივს ეთამაშება,
დანათოვლ ფიფქებს ზედ არ იჩერებს,
უცრემლო ტირილს გადაჩვეული,
შაშვის გალობას თავად იჩემებს.

კლდეებს აწყდება გზააბნეული,
ცაში ვარსკვლავებს ეთამაშება,
ნაზი სიმღერაც მოსძალებია
და სურს იხილოს კვლავაც ნათება.

ჭადრის ტოტიდან ბელურის მზერამ
აუგიზგიზა უფლის სანთელი
და მწვერვალებსაც დალაშქვრავს ისევ,
ვით მუხლძლიერი, შმაგი ქართველი.

2013 6

გზად მეკარება

როგორც ყოველთვის, არ მეკარება,
გაბუტულია, ხმას არ მცემს ძილი,
ლამის ფიქრებიც არ მოკლდებიან
და ძლივს მოძრაობს კვლავაც მარხილი.

და მიაბიჯებს, როგორც მთამსვლელი,
რადგან სავალი არის ხანგძლივი,
გზას და შენზე ფიქრს არა აქვს ზღვარი,
უფრო გრძელდება თითქოს მანძილი.

როდესაც ბოლოს გელის გვირგვინი,
იმედი გაძლევს რწმენას და ძალას
და ამ იმედით გამთბარი გული
გასავლელ ბილიკს იებით ცვარავს.

ეს გზა კი არის ძალზედ დამღლელი,
გზად მეკარგება ჯერ არგანცდილი,
იშლება ქვიშით გამოძერწილი
ოცნება – სულის, ხორცის მტანჯველი.

2014 წ

გულთა სინათლე

ცად ქროლვაში თეთრი ნიავექარი
ახმიანდა ფოთოლცვენის ფერად,
უნაზესი ზეციური ფრთებით
საოცნებო სიზმრად მომეფერა.

მომეფერა, სულის სიმებამდე
ააცრემლა მთვლემარე იარა,
მწვერვალეზე არწივების ქროლვით
მზის სინათლე გულს აუფრიალა.

2014 წ

გული იბრძვის და არა ნებდება

იმ გულში, სადაც მე ვპოვე ბინა,
ყვავის ია და ვარდი,
ცამდე ასულა სასწორის პინა,
დამძიმებული დარდით.

თვალს დავხუჭავ და ეს ჩემი გული
შენს გულში ყოფნას ითხოვს,
ყინულადქცეულ, უნმინდეს ცრემლსაც
ცეცხლოვან გულით ითბობს.

გული ბორგავს და ვერა წყნარდება,
მას აემძივა გოდება სულის
და განაჩენსაც ის გამოუტანს,
ვისაც დანათის მზე სიყვარულის.

და მოციმციმე ბედის ვარსკვლავსაც
ჩასჭიდებია მზერით არნივის,
ხან მდუმარეა მისი თვალები,
ხან სცივა, ხანაც სიცხისგან იწვის.

ვნებიან დროის მძლავრი დინება
მას კვლავ მორევში ითრევს,
ის ამ დინებას ამარცხებს,
დაფნის გვირგვინსაც ირგებს.

ის ველარ უძლებს სიცივეს,
სევდის ტარებაც უჭირს,
შიშველი ხელით ეკალ-ბარდს კაფავს,
გულს სავალ ბილიკს უჭრის.

გული იბრძვის და არა ნებდება,
შენი სიცოცხლით ცოცხლობს,
მისი მშველელი და გადამრჩენი
შენი გულია მხოლოდ.

2014 წ

გულის სიმღერა

ჩემმა განვლილმა ცხოვრების წლებმა
იმ დღეს იცვალეს ფერი და ძალა,
როცა შენ გნახე, შენ გაგიცანი,
როდესაც ბალახს ვესტუმრე ცვარად.

იმ დღეს დავინყე დღეების ათვლა,
იმ დღეს დაინყო ეს საუკუნე,
იმ დღეს შემინდეს ყველა ცოდვა და
იმავე დღიდან მე განვიკურნე.

იმ დღეს შევიგრძენ ცხოვრების აზრი
და გადავეშვი სევდის მორევში,
ღამენათევი ჩემი ფიქრებიც
გადაეხვივნენ ყვითელ ფოთლებში.

პინსონზე ფიქრიც აღარ მასვენებს,
თითქოს რუხ ფერფლად ვიქეც ადელი,
მომდევს, მანვალებს, აღარ მეშვება
ფიქრი მტანჯველი, ცივი და ბნელი.

შენ, ჩემო თვალო, არ მილაღატო,
შავი ლურჯ ფერად რომ დამანახო,
რომ მისი ცქერით კვლავაც დამატკბო
და სანთლის კვალი კვლავაც მანახო.

2014 წ

გულით ხილულით

ამხიარულდნენ, აცეკვდნენ და გამობრწყინდნენ ცის ვარსკვლავები,
გაყინულ სხეულს ცეცხლს უნთებენ ციციანათელას წყვილი თვალები.

სულში ბელურა შემოფრინდა აჩრდილივით, გულით ხილულით,
თან მოიყოლა გრიგალი, თქეში, წვიმა კოკისპირული.

აფრთხილდება მდულარე გულში ცისარტყელას ლამაზ ფერებად
და ფოთოლცვენა ვარსკვლავების ლამაზ ზღაპრად მომეჩვენება.

გული გამიხსნა, დამანახა დიდი ნაპრალი, სიბნელე და სევდა ძლიერი,
იქვე კეკლუცობს წითელი ვარდი, თავანეული, ამაყი, პირამშვენიერი.

მზეს დაჩრდილავს, ყინულს დაადნობს და ცეცხლად აქცევს
თავდავინწყება,
ვარდი მილიმის, ლამაზ ყვავილად ვიფურჩქნები და გაზაფხული
ჩემით იწყება.

დიადი ოცნება ცეცხლად ანთია, არა ცივდება, არა ნელდება და
არცა კვდება,
ლამაზი ზღაპრის დასასრულივით, სიძულვილი სიყვარულთან
კვლავაც მარცხდება.

მე კი ვარსკვლავებს გულის ხურჯინით უფლის საჩუქრად ავეკიდები
და ამამღერებს ცის სიმაღლე, სულის სიღრმე და ამაყი პირამიდები.

ვერ ხედავ? ზეცას მოსწყდა, მომიაღერსა და გულში ჩარჩა
კაშკაშა სხივი,
რატომ ხარ ჩუმიად... მითხარი რამე, ნუ გაქვს თვალები ასეთი ცივი.

2014 წ

გულის ლამაზი ოცნება

ზოგი ბედს ნატრობს, ზოგი ქონებას,
გულს კი ლამაზი ოცნება უნდა,
რომ ღრუბელივით ქარმა წაიღოს
და დაახუროს მწვერვალებს ქუდად.

შემდეგ მზემ სითბოდ გადააქციოს,
ჰიპნოსმა ცაში ღრმად ჩააძინოს,
როგორც მაისის წვიმის ნამცვრევი,
ზევსმა იების ცრემლებს აწვიმოს.

კვლავ დააბრუნოს ზეცის ფიქრებად
და ცისარტყელას ლამაზ ფერებად,
შესწევდეს ძალა, ბოლომდე შეძლოს
ცეცხლის ვარსკვლავთა მიმოფერება.

2014 წ

ვაზის ყვავილი

სანამ ათენა ზეთისხილის ხეს
გვირგვინად ღრუბელს ჩააწნავს,
დადლილი ბედი თავის თავს,
ან ვარსკვლავს არ დაკარგავს,
სანამ იმედის მწვერვალზე
ყინული სულ არ დადნა,
მოდი, მომხედე, ვაზის ყვავილო,
გადამაფარე სურნელი საბნად,
ნუ მიმატოვებ, სანამ სურნელი
არ დაღვინდება განცდად,
ხეზე მიბმული ცხვარი კი
არ გამეცნობა არჩვად.

2014 წ

დაბადებულა იქ სიყვარული

სადღაც შორს, სხვაგან, სხვა სამყაროში,
ტყეში, ბროწეულში ან მდინარის პირას,
უკუნეთ ღამეს თუ ადრიან დილას,
ორშაბათს, შაბათს ან ზეციურ კვირას.

იქ, სადაც დამარცხდა სიძულვილი,
დაბადებულა გრძნობათა მეფე – სიყვარული,
სითბო, სინაზით ცამდე ასული,
ამაღლებული, ღვთიური სული.

სიცოცხლისა და მომავლის იმედს
დაეპატრონა სევდა ფარული,
მოხეზრდა ალბათ ბნელეთში ყოფნა
და მოეძალა გრძნობა მალული.

ოცნების ფრთებით მრავალი წელი
გადაიფრინა მან რთულზე რთული,
ბოლოს მიადგა სანატრელ ნაპირს,
გულში ჩამიკრა და განუტევა სული.

2014 წ

ვარდების ფრთები

თითქოს შორიდან ვილაცა მოდის,
მოაქვს ხმა ამაღლების და ცოდვის.

ნაოცნებარი თეთრი ვარდებით
ზეციდან გულის სიღრმემდე ვთბები.

ეშმაკის ხმა კი მსგავსი ტირილის,
ღრმად ჩაიკარგა ბნელში, ვით ჩრდილი...

და შემოდგომის ფერების წყებით
მიმოხატული ოცნების წლებით.

ნაოცნებარი ვარდების ფრთებით
ცივი, ბნელ და პირქუშ ლამეებს ვწყდები.

2014 წ

დაიხავსება მწვანედ გოდოლი

წლებმა, დღეებმა ფერი იცვალეს,
დაყვავილებულ სურნელს რომ ახლავს,
მას ლურჯი იის სურნელი ამკობს,
ნაზამთრალი მგლის სურვილებს არ ჰგავს.

და ქარიშხალიც ფრთებგადაღლილი
მაყვლის ეკლიან ოცნებებს კარგავს,
მეხგადატანილ, დასეტყვილ გულში
ფესვმაგარ იმედს გვირილად ქარგავს.

კვლავაც გააპობს ყინულს მერცხალი,
გადაეღება ირემი კლდეებს,
დაიხავსება მწვანედ გოდოლი,
გუგულიც გვამცნობს უთეთრეს დღეებს.

დამფრთხალი შველი აახმიანებს
ღრმად ჩაფიქრებულ, დათოვლილ ტყეებს,
მზე ამოვიდა, გული გულს ნატრობს,
მთვარეც დაგვნათის, თვალი თვალს ეძებს.

2014 წ

დიდხანს ნუ ფიქრობ

- ვინა ხარ!
- ძალიან მიყვარხარ.
- რა გინდა!
- შენი ნახვა მინდა.
- რას ნატრობ!
- არ დამტოვო მარტო.
- სად ხარ!
- ჯერ კიდევ აქ ვარ.
- საით მიდიხარ!
- ძალიან მინდიხარ.
- რას შვრები!
- კვლავაც მენატრები.
- შენ კიდევ მანდ ხარ?
- აღარა ჩანხარ!
- მე აბა, რა ვქნა?
- ვნებები ჩაცხრა,
- სურვილი გაქრა!
- ხომ არ მაცეკვებ?
- თავს ნუ მაბეზრებ!

2014 წ

დილის სურათი

სანამ ჯერ კიდევ ვაზს უმლერის მნიფე მტევანი,
ცელქი ბავშვივით ღობეზეა სურო ამძვრალი,
სანამ ბორგავს და არ დუმდება სიცოცხლის ქნარი
და სანამ გულში არ ეტევა ტრფობის ხანძარი.

ვიდრე ბალახზე ნებიერობს ფეხი და ცვარი,
მთის ფერდობებს კი ალამაზებს დეკა და ცხვარი,
ხოლო გული კი კვლავაც რჩება ვნების მძევალი –
გაშალე ფრთები, დაამსხვრიე ყველა საზღვარი.

ვნებიან ცეცხლად აელვარდი გულის ბუხარში
და წამოენთე, რომ გათბე და სხვაც რომ გაათბო,
სისხლით და ოფლით მონაპოვარს ქარს ნუ გაატან,
გაუფრთხილდი და უბრძოლველად არასდროს დათმო...

და იღუმალმა, როგორც ჩრდილმა... სურვილის ტყეში...
ვნების გასათელ ბილიკებსაც გულით უნათე
და ალიონზე მზის სხივებით გამთბარი სულით
ოცნების ფერად გადახატე დილის სურათი.

2014 წ

დუმილს გადალენს თვალები

ლექსად მოწვიმს ჩემი გული
და თეთრ ქალღმერთს ენვეთება,
თქეშს და სეტყვას თვალი იტევს
და მტკვარს სევდად ეცრემლება.

ცას გააპობს აზრი, გონი
იმედების ვარსკვლავებით,
ცეცხლს დამინთებს გაზაფხული
მეოცნებე წამწამებით.

ჩამიქროლებს სიდიადე
და მარწმუნებს, რომც არ მწამდეს,
თეთრ მწვერვალებს მაზიარებს,
ამიტაცებს მიწით ცამდე.

გაისმება მწუხრის ზარიც,
მთებს ქარი ვერ გადარეკავს,
ცეცხლო, ქარს კი დაემალე,
მაგრამ თვალებმა წაგლეკა.

ულრანი ტყის ქარიშხლებით
ცით მოვლენილი ნათელით,
ჩრდილით მიმალულ სახიდან
წყვილად იელვებს სანთელი.

მშფოთვარე გულში ჩარჩება
სითბო-სიცივის გზამკვლევი,
უკიდებანო სივრცეებს
შეჭიდებული მთამსვლელი.

დუმილით გადაღურჯდება
ქარის ნოტიო ჰანგები,
ზავს დადებს ზღვა და დუმილი,
დუმილს დასეტყვავს თვალები.

დაუცხრომელი აფრები,
ყველაფრის მთქმელი თვალებით
გადალენავენ სიჩუმეს,
ყოვლად ნათელი აზრებით.

2014 წ

ეკუთვნის ერთ ქალს

არასდროს მხიბლავდა, სუნთქვას მიჩქარებდა
წყნარად და მშვიდად დღეების დენა,
საოცნებოა ტალღები, ქარიშხალი,
ღრუბლებზე მაღლა მუდმივი ფრენა.

ტკბილი სიზმრების, ოცნების შემდეგ,
ისეც და ზოგჯერ ასედაც ხდება,
ტივი ნებდება მტკვრის მძლავრ დინებას,
სიცოცხლის აზრი ოცნებად რჩება.

ჩემი სურვილი და ოცნებები სულ ჩემთანაა,
ჩემში არსებობს, ჩემს მკერდში ფეთქავს,
ზოგჯერ ფრთებს ისხამს, სიტყვად იკვირტება,
მიაღერებს და იბადება ლექსად.

ქალბატონებო, თქვენთვის ვარსებობ,
მაგრამ გაზაფხული არ მოჰყავს მერცხალს,
თავს ნუ მახეზრებთ, ნუ მიმღერთ ერთხმად,
ჩემი სიზმრები, ჩემი ლექსები ეკუთვნის ერთ ქალს.

2014 წ

ვაჟას აჩრდილთან

*„ჯოჯოხეთში ვარ, ვინვები,
გაჩენის დღესა ვწყევლია,
ასე ყოფილა მგოსანსა,
თუ მადლი გამოეღია.“*

ვაჟა-ფშაველა

ნისლი დაეშვა ზედაზენს,
სევდით ამევსო გულიო,
ვაჟას ნაფიქრალს ჩავყევი,
მან გამიმხნევა სულიო.

– ნუ გეშინია, ყმანვილო,
დარდს ნუ აჰყევი ავსაო,
თუ მადლი გამოგელია,
მოჰკითხე შენსა თავსაო.

ვიცი, ადვილი არ არის,
სევდის და დარდის მალვაო,
მაგრამ ვაჟკაცის ხვედრია
ხმლის წვერით გულის ფხანაო.

და თუ ცოდვები მოგჭარბდა,
სული აგვესო ბნელითა,
შიოს საფლავთან სტუმრობა
ხომ იცი, როგორც გშველისა.

ერთი რამ მეც კი მაცნობს,
„ვამხელ და გასამხელია“,
ჩემი ლექსებით გაჟღენთილს,
სევდა რად გამოგერია?

ღვთის მადლი ნუ გაგინყრება,
სევდას ნუ ტოვებ ფიქრთანო,
გამჩენს ნუ გაუბრაზდები,
ლოდს ნუ დაიდებ ტვირთადო.

ვიცი, რომ დამიჯერებ და
ხმალს არ ჩააგებ ქარქაშში,
ალუდას ძმად ეფიცები,
ერთად ხართ ჭირს და ვარამში.

„სტუმარ-მასპინძელს“ გახსენებ,
თუ გადაავლებ თვალსაო,
ზვიადურიც მოგხედავს,
ისიც გალესავს ხმალსაო.

ბახტრიონს შეწირულებიც
წითლად შეჰლებენ ფარსაო,
მინდა სხვაც ბევრი მოვიხმო,
შემოგახვიო გარსაო.

მითხარ, დროს რად მაკარგვინებ,
მიხედე შენსა თავსაო...
ბოლოს კი არწივს გახსენებ,
ირემს, შველსა და დათვსაო.

ნისლი დაეცა ზედაზენს,
მერე იცვალა ფერიო,
თავს მახერტყავდა უფლის მადლს,
ალბათ ის, ჩუმი ბერიო.

შემდეგ ეს მადლი გაიცრა,
გადმოეფინა მთებსაო,
წვეთ-წვეთად ყველას გირიგებთ,
მადლი გფარავდეთ თქვენცაო.

2013 წ

ვარდის სინათლე

მზემ გაუღიმა მთვარის ბნელ აჩრდილს,
თან შეაპარა გრილ ნიავს თვალი,
გამოიკვირტა წყვილი შინდის ხე
და დაიბადა ზღაპრის სიზმარი.

მაღე ზამთარიც ისწავლის ხატვას
და დამიხატავს სითბოს თაიგულს,
ლამაზ ფერების უკვდავ სურნელით
გაზაფხულივით დაენთება გულს.

ჩაფიქრებული ფიქრების მუზა
მზით გაბრწყინებულ ცაზე ისანთლებს
და ბნელ ჩრდილებში ჩაკარგულ აჩრდილს
შემეშველება ვარდის სინათლე.

2014 წ

ველარ მოვიკალ შენით წყურვილი

დრო სადღაც გარბის, არა ჩერდება,
გულში ჩაუკრავს წლები – სიზმრები
და ამ წლებშია ღრმად ჩარჩენილი
ჩემი ჩონგურის ნაზი სიმები.

ულმობელ ჟამმა წყაროც დამიშრო,
ველარ მოვიკალ შენით წყურვილი,
ვარდის სურნელის მკრთალ აჩრდილიდან
კვლავ თავს მახსენებს შენი სურვილი.

მთვარიან ღამის ოცნებაც ჩაკლა,
თავზე დამადგა ნისლის გვირგვინი,
ქვესკნელის კართან დამიდო ბინა,
იქ ჩამისახლა ოხვრა, ქვითინი.

გადალურჯებულ ყინულის მზერით
გულში ჩამიხმო იმედის ვარდი,
ფერშეცვლილ ვარდმა იქვე ჩატოვა
სულის სურნელის უკვდავი ჰანგი.

დრომ მიმტრო, მაგრამ გზაც მიმანიშნა
და უკან რჩება სევდა ფარული,
გზის ბოლოს ია და ვარდი ყვავის
და ფესვებს უთბობს მათ სიყვარული.

ჩაფიქრებული, გზამ გამიყოლა,
ბობოქარ ტალღებს ნისლად ხვეული,
ზურგს მითბობს, თანაც თავსაც მახსენებს,
დაღლილი ცეცხლი აღწართმეული.

კვლავ მოეხვევა ალვის ხეს სურო,
კვლავ აამღერებს ჩანჩქერი კლდეებს,
კვლავაც გაფანტავს ქარი შავ ღრუბლებს,
მზეც გამითენებს ბედნიერ დღეებს.

2014 წ

ვნების ქარები

წამოიმღერა მამალმა სხვენზე,
კვლავ ამედევნენ ფიქრები შენზე,
ფიქრები შენზე და არა სხვებზე,
თუნდაც მთვარეზე, ან თუნდაც მზეზე.

მომდევს და მივქრი, როგორც ნიავი,
მწარედ მილიმის ბინდი, წყვდიადი,
თან ზეციური და თან დიადი,
ნაზი, მზიანი და გულზვიადი.

თითქოს მენწევა მიძიმე და ბნელი,
როგორც სამყარო და როგორც ეჭვი,
ეჭვი ვერაგი და სისხლისმსმელი
მაიმედებს და მამხნევეს შეჭმით.

ავ ფიქრებიდან აზრებიც მოდის,
აზრებს არ ტოვებს ღელვა და შფოთი,
გულს კი ცივი და პირქუში ლოდი
და მეკითხება: ვინ, ანდა როდის?

და ამ კითხვაზე პასუხობს გული,
სულის ძაფებით ამოქარგული,
ლამაზ ზღაპრიდან გამოპარული
და სასურველი, ვით გაზაფხული.

როდის და მაშინ, როცა ცივ ღრუბლებს
მიმოფანტავენ ვნების ქარები
და დახავსებულ სიცივის ფერებს
ვერ ჩაიტევენ მისი თვალები.

2014 წ

თეთრი ფიქრები

გულს გვიხარებს ყველას
ზამთრის თეთრი დილა,
არ გვადარდებს სულაც
წლები რომ მიდიან.

მთვრალნი სიყვარულით
გავალიმებთ ავდრებს,
დავურიგებთ დარდებს
ულამაზეს ვარდებს.

სიყვარული თეთრად
გადახატავს ქუჩებს
და გულიან გულებს
გულში დაიგულებს.

სურო გამხმარ მუხას
მწვანეს გადაახვევს,
ემმაკი მიმაღავს
თავის მაცდურ სახეს.

უზნეობის ნისლი
მთებსაც დაალონებს,
ღირსების მწვერვალი
გაათეთრებს ყორნებს.

სვეტიცხოველს თორმეტი
დაენტება სანთელი,
გადარჩება მორწმუნე,
ქრისტიანი ქართველი.

ზამთრის სუსხსაც დასცხება
ღამის თეთრი ფიქრებით,
მეც შენსავით ამ წელსაც
მეოცნებე ვიქნები.

ჩემო ტკბილო ოცნებავ,
ნუ დამტოვებ კენტად,
ზამთრის თეთრი ღამე
გავათენოთ ერთად.

2014 წ

ცრემლამდის მწარე

დიახ, არის გული, დიადი გული...
პატარა, მაგრამ დიდ სითბოს მაღავს,
არის სხვაც... დიდი, უზარმაზარი,
ის გულს ჩრდილებით ვერასდროს ფარავს.

მისი გზა მუდამ დანალმულია...
ვერაფერს აკლებს თავად სიკვდილი,
მუდამ ამაყი და მომლიმარი,
სასტიკ ბრძოლებით ღონემიხდილი.

მისი თვალები არწივის ფრთებით
დაჰქრის ზეცაში ღრუბლებზე მაღლა,
დარდიანდება მოძმის სიბრიყვით,
მაგრამ არ იცის მარცხი და დაღლა.

მისთვის უცხოა ლალატი, შიში,
ველარ აშინებს ყინვა და ქარი,
არ იკეტება, მუდამ ღიაა
მისი სარკმელი, ჭერი და კარი.

მეც გამოვალე გულის სარკმელი,
დიდმა მწუხრმა რომ ათიოს ღამე,
გულში სინათლე მზემ დამიტოვა,
ხოლო ფიქრი კი სევდიან მთვარემ.

ბედისწერა კი ცაში ნახატი,
მაღლა, სულ მაღლა, ღრუბლებში მიჰქრის,
მთების ჩრდილებიც მას მიჰყვებიან
და მიჰქრის მათზე ჯვარცმული ფიქრიც.

ვერ შეაჩერებ ფრთიან ოცნებას,
ვერც უკუნეთში ცას მომწყდარ ვარსკვლავს,
შემოდგომისას ხის ფოთოლცვენას
და შენსკენ დაძრულ ზღვის მეცხრე ტალღას.

ვერ დაენევი, ვერ დაარწმუნებ,
ვერც გააჩერებ გასროლილ ისარს,
მისი მიზანი მხოლოდ გულია
და ის არასდროს არ სცდება მიზანს.

ვერ შეაჩერებ სალი კლდის ჩანჩქერს,
მწუხრისას ნაშობ სევდიან ბინდს,
ვერ შეაჩერებ ვერც ბედისწერას,
ირმის ნაფრენის წამიერ ჩრდილს.

და ეს სიმაღლე ისე მიტაცებს,
როგორც მთის ფუტკარს მინდვრის ყვავილი,
როგორც თეთრ ბუმბულს ძლიერი ქარი
და ცხელ გულს გრძნობა ჯერ არგანცდილი.

გულიც მიჰყვება ბედის ნაკვალევს,
ოცნებას, სითბოს და ნეტარებას
და იცის, როგორც მწყურვალს კლდის წყარო,
აპრილის წვიმა მოენატრება.

შავი ღრუბელი, ცივ სეტყვის მაცნე,
მსხმოიარე ვაზს არ მტოვებს მარტო,
ვერ გამიგია, საით მივდივარ,
ან ამ სიცხეში ყინვა რად მათოვს.

უნმინდეს ღვინოს, გულში ჩანურულს,
ეკლის გვირგვინით რატომ ხვდებიან,
ანდა სიზმრები, სულის მეკვლენი,
ტკბილ ოცნებებით რით ვერ ძღებთან.

რამ შეაყვარა ზღვაში დაკარგულს
და ბედთან მეზრძოლს თეთრი თოლია?
– ვსვამ მე ამ კითხვებს, პასუხსაც ვეძებ,
მაგრამ პასუხი ვერ მიპოვია.

ნატრობ და გიყვარს... დიახაც გიყვარს! –
თავს არ მანებებს მთვლემარე მთვარე...
დროა გაიგო, ნაყოფი არის
ზედმეტად ტკბილის... ცრემლამდის მწარე.

2014 წ

ზეცის ლურჯი კარები

გააგრილებს დასიცხულ აზრს
თრიალეთის ქარები,
გულს ახარებს შემოდგომის
დახუნძლული ვაზები,
არსებობას კვლავ გვითვლიან
წუთები და წამები,
კვლავაც ქუხან სიონის და
სვეტიცხოვლის ზარები,
გაილება, თუკი გინდა,
ზეცის ლურჯი კარები,
ფეთქდებიან და ელავენ
იები და ვარდები
და აფრქვევენ ცეცხლის მზერას
თაფლისფერი თვალები,
გულს კვლავ თავზე დასტრიალებს

სიყვარულის ჰანგები,
ამ ჰანგებში ჩამალული
ულმობელი ზვავები.
გული მღერის, გული ხარობს...
მაგრამ ნაისრალები...
როგორც ყინულს გაზაფხულზე,
ემატება ბზარები.

2014 წ

ზეციურ ზღაპრად

გამოქცეული პირქუშ ღამეებს
მშფოთვარე სულის თეთრი ლანდები,
გულში ნადები, ცეცხლად ნანთები
მოჰქრიან დღეთა გაელვარებით.

გარინდებულმა ფიქრთვასაყარზე
წამოიმღერა მთვლემარე ბინდმა,
თეთრ ფიფქად ფიქრში შემომიფრინდა
და იქ იპოვა ზღაპრული ბინა.

ნაზმა, ლამაზმა, როგორც საღარმა,
სათნოების და სითბოს საღარმა,
ბუმბულზე სუსტმა, მასზე პატარამ
ცის საზღაპრეთი შემომატარა.

ცა გადამიხსნა ნათელ სხივებად
და წამომანთო ელვარე ლამპრად,
შეტოკდა მუხად, კაკლად და აკვნად
და გამაბრწყინა ზეციურ ზღაპრად.

2014 წ

ზღვის მეცხრე ტალღა

უდრეკი სული ქარიშხალს ებრძვის,
მზე ღრუბლებს ცელავს, ჯერ კიდევ ბნელა,
თავს არ მანებებს ფიქრები მწველი,
სადღაც წვიმს, სადღაც უღმერთოდ ცხელა.

სიკვდილთან ბრძოლით ღონემიხდილი
კვლავაც ბობოქრობს ბედობის ჟამი,
ბუნება იბრძვის, იკლავს ბრძოლის ჟინს,
უსასრულობამ დაღალა წამი.

უფსკრულის ქიმზე ჩაჭიდებული,
ჩემს ბედსა ხატავს ზღვის მეცხრე ტალღა,
შავ ღრუბლებს აპობს სიცოცხლის სხივი
და ის მიტაცებს ღრუბლებზე მაღლა.

მთვარემ დამხედა მწარე ღიმილით,
მამცნო დამდგარა ჟამი მწუხრისა,
ღრუბელმა წვიმა ცრემლად მასხურა
და ჩამიფერფლა ცეცხლი გულისა.

ქარი ბობოქრობს, არ ცხრება ქარი,
სურს მაზიაროს მშვენიერ ზღაპარს
და ემსგავსება ჩემი ცხოვრება
უკვდავი მხატვრის სევდიან ამბავს.

2014 წ

შავი ღრუბელი

თავს დამტრიალებს შავი ღრუბელი
ულამაზესი გამჭოლი მზერით,
მეჩურჩულება, თავს არ მანებებს,
მეალერსება ქალური ვნებით.

მის სილამაზეს თვალს ვერ ვაცილებ,
შავი თვალები ვარსკვლავებად გულში ენთება,
იქვე სხვა ძალა უკანა მწვეს და მექაჩება,
სილამაზე კი გულს არ ტოვებს და არა ცხრება.

მისი ნაზი და ტკბილი სიტყვები
უთბილეს გრძნობად სულში მადნება,
ზღაპრულ სიზმარში აზრთა ჭიდილი,
ხვევნა-ალერსი არა მთავრდება.

სული ჩემგან შევლას ითხოვს,
გული არა ნებდება,
გულის სილამაზით ტრფობა
სულს კელაპტრად ენთება.

მეც შევცქერო ვარსკვლავთცვენას,
შორით მზერას დამცინავს
და ვიცი, რომ ნანატრ ნაპირს
რწმენის ნავი გამიყვანს.

მძლავრი შფოთის, ღელვის შემდეგ
ზღვის ტალღებიც წყნარდება,
ეს ხომ ჩემით არ იწყება
და არც ჩემით მთავრდება.

მგლის და ბატკნის ერთად ძოვა
სიზმარში თუ ცხადდება
და ამ ვნებიან ბრძოლაშიც
სიძულვილი მარცხდება.

... და ეშმაკსაც ელიმება,
... და ეშმაკსაც არ სძინავს.

2013 წ

თეთრ ბედისწერად

დღეს რაღაც უცნაურად დამათენდა,
მზეც სხვანაირად ამოდის თითქოს,
დაფნით, გვირილით მორთულა მდელო
და მათი სუნთქვა თავისთან მიხმობს.

მწვანე მდელოზე ნაზად მიფრინავს
ჭრელი პეპელა პირმომცინარი,
ზეცას შეხედა და ათქმევინა:
– ეს ანგელოზი ნეტავ, ვინ არი?

ყველა ფერები მას შეჰხარიან
იდუმალეებით მოცულ სინაზით,
არ ტოვებენ თვალს, არც იმავ მდელოს
ბედის ვარსკვლავის ნაზი მირაჟით.

სულში ჩატოვა კაშკაშა სხივი,
სითბო, სინაზე, რაღაც ღვთიური,
გულს დაანახა მშვენიერება
ფერშეუცვლელი, მარადიული.

ფერთა სიჭრელე ნისლს შეატოვა
და შეიმოსა სიცოცხლის ფერად,
ანთებულ გულის ცეცხლოვან ფრთებით
მე ის გამეცნო თეთრ ბედისწერად.

20146

თოვლმა სულ გადამათეთრა

ყველა დროს თავის ხიბლი აქვს,
ყველა დროს რალაც შვენის,
ზაფხულს სიმწვანე ამშვენებს,
ზამთარს – თოვლისა ფერი.
თოვლი მაგონებს ლამაზ ქალს,
თვალს რომ ვერ აძლობს ცქერით,
მე ის მაგონებს გაზაფხულს,
თეთრი ყვავილის ფერით.
სულში ჩანწული რწმენაა,
გულიდან დარდს რომ დევნის.
გარეთ ვდგავარ და ზედ მათოვს
და მოუთმენლად გელი...
თოვლმა სულ გადამითეთრა
ისედაც თეთრი თმები.
ზაფხულს სიმწვანე ამშვენებს,
ზამთარს თოვლისა ფერი,
ყველა დროს თავის ხიბლი აქვს,
ყველა დროს რალაც შვენის.

2013 წ

თეთრი მერცხლები

მოიხატება ცისკარი მთებად,
გამოცოცხლდება კვლავაც ოცნება,
ამ უკვდავებით ცა გამოთბება
და გაზაფხულად გაიფოთლება.

ბინდს გაფანტავენ თეთრი მერცხლები,
წამოანთებენ ლურჯი ცის სამანს,
ტკბილ ოცნებებით მეც გამოვთვრები
და მარადიულს მივუძღვნი სალამს.

2014 წ

თუ ცხოვრებამ გადაგლალა

თუ ცხოვრებამ გადაგლალა
და ბრძოლაში თავს არა სცდი,
ცუდადაა შენი საქმე,
ესე იგი, უკვე გაცვდი.

დაგიმალა მზემ ღიმილი,
თავზე განვიმს, თანაც გათოვს?!
გაბრწყინდი და გაიღიმე,
ალარა ხარ უკვე მარტო.

აღრიალდა ცივი ქარი
და შეაშრა ბალახს ცვარი?!
მოვა, ვნების ცეცხლს დაგინთებს
მშვენიერი ამორძალი.

ფიქრებმაც კი მიგატოვებს
და ჩაგესმა ხმა ზეციდან?!
არ შეშინდე, სად გარბიხარ,
ეს არ ნიშნავს, რომ განვიმდა.

უფალს და შენც ხომ ეს გინდათ,
მღვრიე წყალი დაინმინდა...
და გულწრფელი შენი სიტყვა
შეისმინა მამანმინდამ.

2014 წ

იებით და ენძელეებით გელის

უთბილესი ოცნებები და დღეები
დამყვებიან დაუძლეველ ტვირთად,
შენი მზერის მზის ნათელით
ამაფეთქე იასამნის კვირტად.

უკვდავმა და სანატრელმა მაესტრომ
ამამღერე ჯერ არნახულ ჰიმნად,
გადამახმე გვალვითა და ცეცხლის ალით,
მომეგლინე მაცოცხლებელ წვიმად.

შავი ბინდი გადაკარგე მთების ჩრდილში,
თეთრ სამრეკლოს უთეთრესი მტრედებით,
გათელილი, გადამხმარი ბილიკები
ამიყვავე იებით და დეკებით.

ამ ბილიკით გზა მაჩვენე ედემისკენ,
ნინ დამიგე მარადმწვანე ველი,
მტრედის ფრთებზე შემომჯდარი ოცნება
იებით და ენძელეებით გელის.

2014 წ

იმედის ხეზე

გადაყვითლებულ იმედის ხეზე
უნაზეს ფოთლით მწვანით,
წყალშეპარული ყინვის
გადათელილი კვალით,
მძლავრი ქარების ქროლვის
უკვდავ დღეების რიცხვით,
შეციებული გრძნობა,
გადაკვირტული სიცხით
გაზაფხულისკენ მიჰქრის...
მიჰქრის და თანაც მიცდის.

2014 წ

ილაპარაკე, თუკი იცი დუმილზე მეტი

ჩამოჰკრა ზარმა, ალაპარაკდა უზარმაზარი,
მიძინებული, თბილი დუმილი.
ალაპარაკდა და შემორჩა აზრს,
როგორც პატარა, ცივი სურვილი...
და წამოენთო წყაროს ცივ წყალთან ჩასაფრებული,
მარადიული ცოდვის წყურვილი...
დადუმდა სიტყვა, ველარ გაბრწყინდა,
ველარ იპოვა გზა იდუმალი.
სიტყვა დადუმდა და ჩამოიმსხვრა...
და ნამსხვრევები იქცა ძეგლად...
ძეგლად დუმილის.

2014 წ

ლურჯ ზღაპრის კართან

როდესაც მთვარის გადაღლილ თვალებს
ჩამოასვენებს ღრუბლების ფარდა,
გადაქანცული მძიმე სხეული
გადაიფარებს სიზმრების საბანს.

შავ გრიგალივით წამლეკი ფიქრით
მზის მწველი მზერა დაიბინდება
და გადამხმარი დუმილის იქით
ნაზი სიმღერა აბიბინდება.

დამესევინა ურჩი ფიქრები,
ამადვენებენ ოცნების ტალღას,
წამომანთებენ ცისკრის ვარსკვლავად...
დამანვიმებენ ლურჯ ზღაპრის კართან.

2014 წ

იმედის ფერი

შავმა ღრუბელმა,
როგორც არნივმა
მოინადირა
კლდე, მთა და
ველი.

მივყვები
ლამით
დასეტყვილ ბილიკს
და ვით პირიმზე,
მზის თვალებს
ველი.

სულს უმღერის და
გულს აიმედებს...
როგორც ვენახი
და ღვინო...
ძველი.

ბელურის გულით
ლომი
ძლიერი,
თვალები...
ცეცხლი...
მზესავით...
მწველი.

აღარ ჩერდება,
ოცნებასავით
თავს დამტრიალებს,
იმედზე
მღერის,
სიცოცხლისა და
იმედის
ფერი.

2014 წ

ის მომივლინე ვარდად

ღმერთო, ვინც ჩემს გულს ახარებს,
ის მომივლინე ვარდად,
სითბოს და წყალს არ მოვაკლებ,
მიფურბენინებ მარდად,
სიცხეს და გვალვას თავს მივცემ,
ზედ ვენვეთები ცვარად,
ყველა ყვავილს დავარწმუნებ,
თავს გვეხვეოდნენ ჯარად,
მზის სხივი თუ შეანუხებს,
ავეფარები ფარდად,
ზაფხულში მთაში ნავიყვან,
ზამთარში ვაცხოვრებ ბარად,
ღამით ნანახ, ტკბილ სიზმარსაც
დღისით ავუხდენ ცხადად,
ღამაზ ფიქრებს და ოცნებებს –
აბიბინებულ ყანად,
მის სურნელებას ვაჩუქებ
მხოლოდ საკუთარ თავს და
ამას ვინც შემეცილება,
დღეს გავუთენებ შავად,
უკვდავებასაც ვაჩუქებ
და სიკვდილს მივგვრი მკვდარად,
მის წინაშე მუხლს მოვიყრი,
დავეყნოსავ შმაგად, ხარბად,
კოცნით სულ გადავალურჯებ,
ალპურ კესანეს დარად,
თავს ისე შევაყვარებდი,
ეკლებს იძრობდეს თავად.

2014 წ

იქ, სადაც მუდამ გაზაფხულია

ეროსის ნასროლი ოქროს ისარი
გულს ნამომენტო პრომეთეს ცეცხლად,
თავზე დამადგა გვირგვინი ეკლის
და სიხარული მიქცია სევდად.

მომიალერსა ზამთრის სიცივიტ,
ოცნების ხეზე შემოახმო მწვანე ფოთლები,
ხავსით დაფარა შავ არაგვის მშფოთვარე ქვეები,
გუგულსაც ველარ დაუთვლია ნანატრი წლები.

შავ ღრუბლებს ქარი თან გაიყოლებს,
მზე აამღერებს ცრემლიან თვალებს,
ცეცხლს გამინელებს, გულს გამიგრილებს
და გამინათებს უკუნეთ ღამეს.

ვარდი აენთება, ოცნება აფრინდება
და მეც მივადგები სანატრელ ნაპირს,
იქ, სადაც მუდამ გაზაფხულია
და სიყვარული ცრემლებად არ წვიმს.

2014 წ

იცი, შენ ვინა ხარ?

ღვთისმშობლის ნაკურთხ
მინაზე გაზრდილი,
ნაზი და სევდიანი ია ხარ,
პატარა ბელურა,
გულში რომ ჩაიკრავ
და უფრთხილდები,
არ მოგტაცოს ნიავემა.
ქუჩაში მოხეტიალე,

ყველასგან მივინყებუი ნიკალას,
ლამაზი, სანატრელი,
ზღაპრული ბინა ხარ.
ფინჯანი ყავის,
წითელი ვარდების მოტრფიალე,
მონმენდილ ცაზე მოხეთქილი
სეტყვა და წვიმა ხარ.
ვაჟას ჩაძინებული
მწყემსი ქალი,
გალაკტიონის მერი და
მოხევე თინა ხარ.
ყველასგან მივინყებუი
კუთხის შვილი,
მასავით ამაყი
და ბრაზიანი,
კავკასიონზე
ამირანის მიმჯაჭველი,
ცეცხლში გამომდნარი
რკინა ხარ.
ფიქრების,
გრძნობების ამშლელი,
საზღაპრეთში გამფრენი,
შემდეგ კი ცოდვილ
მინაზე დამშვები,
ძლიერი, მაგრამ
ტკბილი სილა ხარ.
შენა ხარ თოვლის ფიფქი,
ხელში რომ გადნება,
ჭირვეული ბავშვი,
ხშირად რომ ბრაზდება.
იცვი, შენ ვინა ხარ?
ეკლიანი ვარდი,
ძლიერ სურნელოვანი
და ამავე დროს, მკაცრი.
იცვი, შენ ვინა ხარ?

შვლის ნუკრი პატარა,
სისხლისმსმელ მგლების რომ
არა აქვს ატანა.
იცი, შენ ვინა ხარ?
არაგვი ძლიერი,
მას ხომ ვერ აჩერებს
ჭალები ცბიერი.
იცი, შენ ვინა ხარ?
სევდა და ნაღველი,
გულში რომ ჩარჩი და
დატოვე ნაჭდევი.
ეხლაც ვერ ხვდები,
სადა ხარ, ვინა ხარ?
ერთი რამ გახსოვდეს,
მე ვიცი, ვინცა ხარ!

2013 წ

მითიური მისტერიები

ჩამოიქროლა ქარიშხალმა, გულთამპყრობელმა,
გადამსხვრია დაბინდული, ცივი ნყვდიადი,
შეაზანზარა ნირნამხდარი რუხი ცდუნება
და გაანათა უკუნეთში ჟამი დიადი.

გამოჩნდნენ, როგორც მეკვლეები ხვალინდელი დღის,
იმედის სულით გადაფერილი თოლიები
და ფერიებით გადათოვლილ ცის კამარაზე
ნამოიშალნენ მითიური მისტერიები.

2014 წ

ინვიმებს ალბათ

ლექსის ავტორი კვლავ იგივეა,
ისევ მას დასდევს ნაზი რითმები,
კატად ქცეული ვეფხვის აჩრდილით
ახლაც თავს მესხმის ღამის ფიქრები.
ღამაში ლექსი გრძნობის გზას კვალავს,
იგი იმავ დროს სევდასაც აჩენს,
კაცის ცხელ გულში ნადულარ სევდას
აპრილის წვიმის სიგრილით არჩენს.
ღალის მხატვარსაც რიტმიდან მზერით,
იდუმალ ზრახვებს სურს მაზიაროს,
კარის შეღებით სულის სამყოფში
არნახულ განცდით ამახმიანოს.
მარადიული მხოლოდ ღმერთია,
უნმინდეს გრძნობას – მრავალწერტილი,
რომც გაამაგროს მერცხალმა ბუდე,
ვერ შეჩერდება წამი შეშლილი.
ასცდა ცის კიდეს გამჭოლი მზერა,
ნაზამთრალ სულს კი ბედის მარხილი,
ინვიმებს ალბათ, ცის სილურჯეც დროებითია,
ძლიერ სპილოსაც დააჩოქებს ვნების აჩრდილი,
ერთხელაც კიდეც ცას გააპობს თეთრი არწივი.

2014 წ

კარგ ამბავს მამცნობს ზღაპარი

კარგ ამბავს მამცნობს ზღაპარი,
გაცისკროვნდება მთა-ბარი,
ლოცვად მესმის ცისკრის ზარი,
მიაღერსებს უცხო ქარი.

ვერ წყნარდება, შფოთავს ქარი,
მესტუმრება ამორძალი,
ვარდის სურნელებით მოვა,
მოვა, როგორც ცის ასული.

შემომჯდარი ლამაზ ფრთებზე,
ცაში მფრინავ ხარირემზე,
მას სიზმარი დაენევა
და ფიქრებად ჩაენვნება.

ამძივდება წვეთი წვეთზე,
იმედი – ხვალინდელ დღეზე,
ქედს მიხრის თავდავინწყება,
მშვენიერიც აქ იწყება.

გულს სიმშვიდე თუ ეღირსა,
ვერ შეაკრთო ხმამ მეხისამ,
უკვდავებას ჰპოვებს სული,
მბორგავ განცდით განწირული.

წამოვინთებ მზედ ჩემს თვალებს
და ვუგზავნი ღიმილს მთვარეს,
ქარი ქრის, არა წყნარდება
და ზღაპარიც აქ მთავრდება.

2014 წ

კვლავ გათენდება

კვლავ გათენდება, მზეც ამოვა,
მე კი არ მტოვებს ღამის წყვდიადი,
მზეც აღარ მათბობს, არც ოცნება
და არც სიცოცხლის აზრი დიადი.

სევდანარევი ღიმილით მიმზერს
ნაზი თვალები, ხე ფესვმაგარი და ნოყიერი,
კუდის ქიცინსაც კვლავაც აგრძელებს
ბნელეთის ელჩი – მელა ცბიერი.

რამ შეგაშინა, რამ დაგალამა
შენ თეთრო ფერო,
ანდა შენ, ღვინოვ, ვინ შეგიგინა
ღვთიური გემო...

რამ მომანატრა შფოთიანი დღეები,
შენ კი – დღეები მშვიდი,
ვინ სად წავიდა, სად მიდის,
ვისთან ან რატომ მიდის?

რით ვერ ააღდა ცაში მზე
და ტანჯულ სულში სანთელი?
მგონი დადგა დრო, კიდევ ერთხელ
ითქვას სათქმელი: – „იყოს ნათელი!“

დროა, გავყაროთ ბნელს ნათელი
და დავიმკვიდროთ დიადი დღეები,
ოცნების ფრთები შევიკვეცოთ და
ღრმადაც გავიდგათ მინაში ფესვები.

2014 წ

კუთვნილი დროზე მიუზღე

გვიხარია და ბედნიერები ვართ,
როცა დაგვნათის კაშკაშა მთვარე,
აქვეა ისიც, ვინც ნატრობს
შავბნელ, უკუნეთ ღამეს.

ვინც შეშინებულ თვალებით
მაისის წვიმას გაურბის,
ღვინოს შესვამს და ძარღვებში
ვაზის მადლი არ დაუვლის.

ვინც უდარდელი სახით
„ვეფხისტყაოსანს“ ფურცლავს,
ვისაც ღამაზი ქალისთვის
კომპლიმენტი არ უთქვამს.

სიყვარულით ცეცხლდანთებულს
ზამთრის სიცივე აშინებს,
ქარბუქი და ქარიშხალი
თუნდაც მცირედით აგრილებს.

სიკვდილზე ღრმად ჩაფიქრებულს
თმის ღერებიც კი უთრთის,
ნამუსის ძაფზე გავლას
ემმაკზე მეტად უფროთხის.

როგორც კი ზურგს შეგაქცევს,
ცილს დაგნამებს და დაგცინებს,
დევემირად თავს მოგაჩვენებს,
ლექის რიტმაც კი აშინებს.

მინაში ჩაფლულ ოქროს
სიზმარშიც კი არა თმობს
და ხატთან მუხლმოდრეკილი
ღვთისმშობელს შემნეობას სთხოვს.

მის ირგვლივ ყველას შია,
ის რესტორანში ყმუის,
თვალებში ურცხვად ჩაგხედავს,
არა თაკილობს ტყუილს.

შენ გარშემო მყოფთ შეხედე
და მას ადვილად იცნობ,
კუთვნილი დროზე მიუზღე,
თორემ მის სუნთქვას იგრძნობ.

თავხედურ ქცევით ათ მცნებას
ბნელმეტყველებას დაასევს,
მდულარე კუპრის ამბორს კი
თვით ეშმაკსაც კი დაასწრებს.

2014 წ

მაგნოლიების წვიმა

ჩამოიღვარა ციდან
მაგნოლიების წვიმა...
ფიქრები, ასე წმინდა,
მხოლოდ ზეციდან ცვივა.

ცეცხლდანთებული გულები
ცის საზღვრებს გადმოსულები
და იქვე კლდეთა კარები
თვალებით ჩარაზულები.

სიბნელით დაბნეულები,
სურნელით დანისლულები,
შფოთავენ ბედაურები –
მოხეტიალე სულები.

ნუგეში ხვალის – სხვისი
და არავისი – გუშინ,
თვალთა ველური სხივი
შემოპარულა სულში.

ასე დაენტო ცეცხლი
და დაიღვარა ცრემლი,
ასე დაიწყო წვიმა
და ჩამოიმსხვრა ძეგლი.

2014 წ

მაცდური დილა

დილის მაცდური მზერა
სისხლისფერ ღრუბლად ავდრობს,
ქარი, ცეცხლს ნაალერსები
სითბოს, სიმშვიდეს ნატრობს.

მზე, გალიმებულ სახით
სიზმრებს უგზავნის მთვარეს,
მთვარე, ფიქრებში მთვლემარე,
ნაბავს სევდიან თვალებს.

ღრუბელმაც ნაზი ქროლვით
გამოიავდრა წვიმად
და ვალმოხდილი მზერით
ციდან ამაყად ცვივა.

არაფრისმთქმელი თვალებით,
მზესთან მებრძოლი ყინვა
შემოეგება დილას,
თეთრად შეფუთნილ ხილვად.

2014 წ

მე უკვე ვიცი

მე უკვე ვიცი, რას ნიშნავს
სიზმარში სიზმრის ნახვა,
ანდა მთვარიან ღამეში
სევდიან ფიქრთა აშლა.

არაფრისმთქმელი სიტყვები,
ყანწის უსიტყვოდ დაცლა,
ბრძოლის ჟინით, თავდავინწყებით
არაგველობის განცდა.

ისიც კი ვიცი, რას ნიშნავს
წინამურთან ნასროლი ტყვია,
ნიკალას ქიქა არაყი,
დღეს რომ გვითენებს მზიანს.

გულს შემომსკდარი ნაღველი,
თვალს რომ გაგიხდის ცვრიანს,
მხრებზე მეგობრის შეხება
და შემდეგ ფანტაზია.

იმასაც ვხვდები, ზამთარი
თეთრ ფერად რატომ გვმოსავს,
კეთილ საქმეზე მიმავალთ,
ჩვენს ნაბიჯებს ვინ ლოცავს.

ვიცი, ამაყი სული ცრემლს
სხვისაგან რატომ მალავს,
ხევში გაზრდილი მეცხვარე
რად ვერ ელევა ფარას.

რამ გაახელა ხეობა
და თერგი რასაც გვამცნობს,
ბორგავს და ვერა წყნარდება,
მტრის სუნთქვასა გრძნობს ახლოს.

ასპინძის ომის გმირები
უდარაჯებენ ჭიშკარს,
არ უნერია ახდენა
მეფე ერეკლეს სიზმარს.

2014 წ

მომპარე სიმშვიდე

მე შენ მომპარე სიმშვიდე,
სულს მოევლინე ხატად,
გულში ხანძარი დამინთე
და მიიფარე ფარდა.

გთხოვ, მოაცილე შენს სახეს
ეგ უგულობის ფარდა,
თორემ ეს ჩემი სხეული
ჩემი სულივით დადნა.

შენ ხომ სხვა ქალებს არ გავხარ,
არც განსხვავდები მათგან,
გრძნობის მორევში ჩათრეულს,
ხავსს ვეჭიდები რადგან...

ვილაც მუდმივად ჩამდახის:
აბა, თუ იცი, რა ქნა?
თუ დაუბერა ქარმა
და თუ სანთელი ჩაქრა...

ვიცი, ჩემით არ იწყება
ლექსად ნამღერი ზღაპრები,
სანთლად ვენტები, როგორც სხვა,
ბოლოს ჩავქრები, გავქრები.

გავქრები, როგორც ნისლი არაგვზე
და ცისარტყელა ცის კამარაზე,
გავქრები, როგორც წყალი ქვიშაზე,
როგორც სიცოცხლე ცოდვილ მინაზე.

როგორც თოვლი და ყინული წყალში,
როგორც ბატკანი მილიონ ცხვარში,
როგორც ელვა და ქუხილი მთაში,
როგორც მზის სხივი ქარში, ავღარში.

გავქრები, როგორც ღვინო ყანწში,
როგორც წყლის წვეთი ზღვაში,
გავქრები, როგორც სიზმარი ცხადში
და ორაგული ამღვრეულ მტკვარში.

ვატყობ, რომ ასე ყოფნა არ ძალმიძს
და ქარიშხალიც კვლავ იკრებს ძალებს,
ნაზი სიო კი ასევე ნაზად
მიღებს შენ მიერ ჩარაზულ ფანჯრებს.

ცივი ფარდებიც გვერდზე გაინევს,
მოგვევლინები ბელურა-ჩიტად,
თმებსაც აგიჩეჩ, როგორც ბუმბულს და
მივუალერსებ შენს ლოყებს ფრთხილად.

მოგვევლინები ვარდისფერ იად,
ანდა თუ გინდა, იისფერ ვარდად,
ჩაგეხუტები, თავგზას აგირევ,
შენს ლამაზ თვალებს ჩავკოცნი ხარბად.

ვარდის სურნელით ცეცხლს დაგინთებ და
როგორც ყინული, ზედ დაგადნები,
გრძნობის მორევში გადავარდნილი,
როგორც წყაროს წყალს, დაგენაფები.

ეს არ გეგონოს ჩვეული შარმი,
ან თუნდაც ლტოლვა ცნობილი განცდით,
ამას შენც იგრძნობ ალბათ ოდესმე,
ის იმართება ღვთიური ძალით
და საჩუქრდება კაკლის ხის აკვნით...

2013 წ

მე შენ ძალიან მიყვარხარ

მე შენ ძალიან მიყვარხარ,
ამ გრძნობის მადლი მათობს,
ზამთარიც აღარ მაშინებს,
ფიფქები სითბოს მათოვს.

სულ ჩემთანა ხარ, გულს მითბობ,
არასდროს მტოვებ მარტოს,
ხან წვიმად მომეველინები,
ხანაც ფიფქებად მათოვ.

ნუ მიატოვებ ჩემს ფიქრებს
და ნუ დამტოვებ მარტო,
მას სხვა ქალი არ აღელვებს,
შენს ჩახუტებას ნატრობს.

გააღე რკინის ჭიშკარი,
გულს შენთან ყოფნა უნდა,
„ლექსების გუდა“ კი არა,
ვარ სიყვარულის გუდა.

ვერც ერთმა ბერმა, მოძღვარმა
ვერ ამათალა ვნებას,
ეს შენ შეძელი, ძვირფასო
და გულიც შენთვის ფეთქავს.

ვერ გადამძალავს ცდუნება,
„ქარს შევატოვებ ერქვანს“...
უფალს ვთხოვ, ამ დიდ სასწაულს,
შენი სახელი ერქვას.

2013 წ

მერაბ ლაფანაშვილს

მეგობარო გულისაო,
შენ ხატი ხარ სულისაო,
შენი სიტყვა ოქროდ ფასობს,
მონა არ ხარ ფულისაო.

შენ მონა ხარ მეგობრობის,
კაცობის და გვერდში დგომის,
ყველა იმ კაცს გაუმარჯოს,
ვინც ღირსია შენი ძმობის.

ქეიფისთვის ჯანიც მოგდევს,
წმინდა გიორგის მადლით,
ალიონსაც მიტომ ხვდები
ღვინით სავსე ჯიხვის ყანწით.

უფალმაც ხომ დაგამშვენა
თამაღობის ნიჭით,
ეს ბევრსა აქვს გამოცდილი,
ეს ხომ ყველამ იცის.

არაგველებს სისხლით ნაბანო,
გამზრდელს გიქებს აკაკი,
იმდენ ხანს უნდა იცოცხლო,
სანამაც იდენს არაგვი.

მეგობარო გულისაო,
სიზმარი ხარ სულისაო,
შენთან ერთად მიტომ მიყვარს
თავის მოხდა ჭურისაო.

2013 წ

მითიური სინამდვილე

კვლავაც შევცქერით ჩვენ შიშით ზეცას,
რომ არ მოსწყდეს მას ბედის ვარსკვლავი,
ცა რომ გაიპოს და აგვიხდინოს
ის საოცნებო მთვარის ზღაპარი.

მზის და მთვარის პაექრობა
მითიც არის და აქვე ამბავიც,
სასტიკი ნიშნა ბოროტად გვიმზერს,
ბარბარეს სიყვარულს არ აქვს საზღვარი.

ის ჩვენ რჩევებს არ დაგვაკლებს
და სიბნელეს გაგვინათებს,
ავ თვალსაც აგვარიდებს და
გველემშაპსაც დაამარცხებს.

სიყვარულმაც ბნელი შთანთქა
და გვაჩუქა დღე,
ზეცაში აქვს მას ფესვები,
ცხრა თვალი და ცხრათვალა მზე.

მთვარეც იქვე გარინდულა,
მზის სიყვარულს ცდის,
მზეს შეჰყურებს ცალი თვალით,
ეჭვის ჭია ღრღნის.

ამ სიყვარულს აედევნა
სრული მთვარის წელი,
ღრუბლებიდან ქარს შემოჰყვია
ცეცხლოვანი ოქროს ეტლი.

სიყვარულით, ოცნებებით
ჩვენ ხომ კვლავაც გველიან,
ამხედრებულ ოქროს რამზე
ლაზარე და ელია.

წვიმა, სეტყვა და ავდარი
კვლავ შეებმის დღეს,
ჩვენ კი ველით და შევნატრით
ბრძენ ელიას ძღვენს.

კოპალამაც დევებს სძლია
ციხეთგორთან, მთაზე
და სიკეთეც გაიმარჯვებს
ბოროტზე და ავზე.

სიყვარულიც იზეიმებს
მზე გაათბობს მთვარეს,
ირემთკალოზეც შეჯიბრი
დასრულდება მალე.

მწვერვალებსაც შეასკდება აზრი,
ჭეშმარიტება მოიკრებს ძალას,
სუმბატი ამ სიმაღლეს ვერ დაძლევს,
ამ სიმაღლეს სიყვარული კვალავს.

ქვესკნელიდან ისმის ოხვრა, კვნესა,
ზესკნელისკენ მიუპყრიათ თვალი,
იფნის ტოტით მონაბერი ქარით
მანგურივით ძალას გვმატებს დალი.

ფრთაშესხმული ოცნებების ფრთებით
და მძივებად აკინძული წლებით,
როგორც სულის სიდიადის ძეგლი,
აფრენილა ცაში თეთრი მტრედი.

2014 წ

მოგზაურობა წარსულში

მზემ როგორც კი დამხედა,
გავახილე თვალი,
ცისფრად შევიმოსე და
წამოვწიე თავი.

თავი წამოვწიე და
გადამათეთრა თოვლმა,
არ დამინდო ბუნებამ,
არც უღმობელ დრომა.

ვიქეცი ხმელ ბალახად,
ხარირემი მძოვდა,
პირუტყვიც და კაციც
სითბოს, შეჭმას მთხოვდა.

შემდეგ მოვწყდი ბალახს,
ცხარე ცრემლი ვღვარე,
ნისლისფერი თვალებით
მთვარეს ავეფარე.

თბილ, მთვარიან ღამეში
ვარსკვლავები ცვივა,
სწრაფად წამოვკრიფე
და ავკინძე მძივად.

მძივად ვეამბორე
ულამაზეს ქალს,
მინდა მასთან ვიყო,
ვერ ვაცილებ თვალს.

ფუტკრის ფრთები გამოვიბი,
დავყნოსე სიცოცხლის ხეს,
ედემშიც გავისეირნე,
ვესაუბრე ადამის ძეს.

სულის ტვირთად ვიქეცი,
ჩავიძირე ზღვაში,
ოცნების ფრთები შევისხი
და ავფრინდი ცაში.

ასე ვიმოგზაურე
ორმოცდაათი წელი,
ბოლოს დავიღალე და
მოვინყე გულის რთველი.

2014 წ

მოგიტან ალპურ იებს

მალე ზაფხულიც მოგვიკაკუნებს
ლამაზ ფერებით მორთულ ხურჯინით,
მას მოაცილებს ფერთა მხატვარი,
დაუცხრომელი ხატვის სურვილით.

წამოგვანითლებს მისივე ფუნჯით
და შეგვატოვებს ანთებულ მზერას,
გამოგვიღვიძებს უნაზეს გრძნობებს
და დაგვიტოვებს თბილ აზრთა წყებას.

ფერდაკარგული ცივი გრძნობები
ნისლის ფერებში სითბოდ ჩარჩება
და ანთებული გულის ალერსით
ლურჯი ყინული ვერ გადარჩება.

მყინვარი ამაყ, მედიდურ მზერით
გზას მიმანიშნებს ღმერთთან,
გადამიფურცლავს პირიმზე გულს და
იქ დამანახებს შენს თავს.

და მეც მიპოვის ნანატრი ფერ,
გულს რომ არ უცვლის იერს,
და ამ ფერითვე გულანთებული
მოგიტან ალპურ იებს.

2014 წ

მოდი, მოდი და მოდი

მას შემდეგ, რაც შენა გნახე,
სხვა ცხოვრებას ვენიე,
გრძნობაგადარეულ ფიქრებს
თავი ვერ დავაღწიე.
ვფიქრობ და ვერ გამიგია,
ნეტა რა დაგიშავე,
თუნდაც ერთი შემოხედვა
რა გულით დამიშალე.
მწვანე მდელიოზე მიმავალს,
ყინვა გადამიშალე,
თუნდაც ერთი თბილი სიტყვა
ჩემთვის რად დაინანე.
შენი დამცინავი მზერა
რომელ ჩემს ქცევასა გმობს,
ჩემი სიტყვა და საქმე ხომ
ჩემს ნამუსთან ტკბილად ძოვს.
უზნეობა და სიმდაბლე
ჩემთან არა ძმაცაცობს,
ქალიც ჩემთვის მაშინ ქალობს,
როცა გული ამას მთხოვს.
გრძნობის გულთან გადაშვებამ
ვნება კი გადაძალა,
გრძნობანართმეულ ვნებებს
თავისი გზა ანახა,
მაგრამ ამით გზა-მხსნელი
მაინც ვერ დამანახა.
ამ უღმობელ სისასტიკემ
ბევრი რამე მასწავლა...
გულს გრძნობებს არ მივაკარებ
არც დღესა და არც ხვალა...
და თუ კვლავაც თავს დამესხმი
და მე ჩამთვლი არარად,

ვუხმო მამინ ჩემს მეგობრებს,
ყველას – დიდს და პატარას,
გულს დავიფენ მაყვლის ბუჩქნარს,
ეკლიანს და ძარღვმაგარს,
გრძნობებს უფსკრულს შევატოვებ,
არ ვანახებ შარაგზას.
სითბოს, ნყალს არ მივაკარებ
ახლად აშლილ ვარდის კვირტს,
გრძნობას გულს არ გავაკარებ,
ავარიდებ მძიმე ტვირთს
და თუ კვლავაც შემომიტევ,
მამინ ვუხმო მამს ბრძენ ტვინს.
მე ის თვალწინ გადამიშლის
ჩემს ნანახს და გაგონილს,
ქალის დაფეთებულ თვალებს,
ნამუსის ძაფზე გამოვლილს
და მისსავე ნათქვამ სიტყვას,
სხვა სიტყვებით აწონილს.
ამანაც თუ არ მიშველა?
მზე კვლავ შავად ამოდის?
არა უშავს, კვლავ შევებმი...
მოდის, მოდის და მოდის...

2013 წ

მოვიდა ლამაზად

მოვიდა ლამაზად,
თოვლივით...
ხელისგულზე
ფიფქად დამადნა,
კლდესავით ცივი,
ფიფქივით თეთრი,
მასავით პატარა
ქალი.
სუსტსა და
უვნებელ ღრუბელს
დამენია და
თავს დამატყდა
დაუნდობელი, გულცივი,
პირქუში, ცივისსხლიანი
ქარი.
როგორც სურვილმა,
გულში და სულშიც
ქარიშხლად და
ცეცხლად იარა,
ნაზ, აყვავებულ
სურნელოვან
ვენახს, სეტყვასავით
გადამიარა...
და როგორც ჯვარცმულს,
ეკლის გვირგვინი
დამადგა
თავზე,
ბედნიერ სახით
წამოიმღერა ლექსი
ვნებით ჩამომჭკნარ
ვარდზე.
შემდეგ მივიდა სუფრასთან,

ჭიქა შეავსო
წითელი ღვინით,
დალია...
ცას შეხედა...
და გადგა განზე.

2014 წ

მორიგი ბლეფიც დასრულდა

მორიგი ბლეფიც დასრულდა,
სპექტაკლს ასრულებს ფარდა,
ჩაფიქრებული სცენარი
რეალურ დროში ახდა.

ფარდებს ამშვენებს ვარდები,
ერთს შვიდი, ერთს კი ექვსი,
უკვე ცამეტჯერ აჟღერდა
„ფანტასტიკური“ ლექსი.

ფარდები მრავლისმეტყველად
ორად ეშვება, ბორგავს,
მნახველს სცენისგან ამორებს,
ვარდის სურნელით ბოჭავს.

ზოგს მაისური აცვია,
ზოგს კი ქურთუკი ტყავის,
ოვაციებიც არ წყდება,
სახლშიც არავინ გარბის.

ერთს, მომღიმარი სახით,
გული ევსება სევდით,
მეორე იცინის, ხარხარებს,
თვალებიდან სდის ცრემლი.

ბინდით მოცულმა იდეამ
სადღაც რალაცა მოიგო...
და რეჟისორმაც ქედმაღლად
დაფნის გვირგვინი მოირგო.

2014 წ

მჯერა

როდესაც შავი ყორნის ძახილზე
მეც მივატოვებ ამ მთების ჩრდილებს
და გადალლილი ჩემი ოცნება
ჩვილი ბავშვივით ღრმად ჩაიძინებს.

როდესაც კოჯრის გრილი ნიავი
მერწყულის ვნებას გადამინელებს
და მეოცნებე ნამგალა მთვარე
აპრილის ნვიმით გულს დამისველებს.

როდესაც ციდან შავი მერცხალი
ჩემს გულისნადებს აედევნება,
არაგვის ნისლი ჭექა-ქუხილით
ლურჯ იას თვალზე დაეცრემლებს.

მაშინ მყინვარზე ცეცხლის ხელები
ნაცარს წაყრის ფიქრების მუზას
და დადუმებულ ოცნების ზღვაში
გემი ჩაუშვებს გადალლილ ღუზას.

პირქუში ღამე შავი სუდარით
ჩემს აჩრდილს ვარდებით ესტუმრება
და ბედისნერა ნათელ ღიმილით
ტკბილ დღეებს გულში ჩაეხუტება.

2014 წ

ნანატრი ვარსკვლავი

მესმის სიტყვები უფლის,
ძლიერი კვილი გულის,
მთხოვს აღსარებას სული
და საიდუმლოს ამოხსნას
რთულის,
ყველაზე რთულის...
მზე ჩემსავით დაიღალა,
ველარ დამნათის თავზე,
სიბნელით გალაღებულს
უბრწყინავს თვალები მთვარეს.
ნანატრი, ცელქი ვარსკვლავი
ახელს ციმციმა თვალებს,
გულისნადებსაც ამხელს,
ლიმილს გვიგზავნის ყველას,
ზეცას, ხელს, გულს და თვალებს.
... და როგორც გუშინ, დღესაც
თვალის შევლებას ვასწრებ,
მისით თვალთა სავსე,
გულს და ხელს
ვერაფერს ვუხერხებ,
ვარსკვლავამდე ვერ ვაწვდენ...
ძმებო, მომხედეთ მალე,
გზას ველარ ხედავს მთვარე,
ასწრებს წუთები წამებს,
გამაცურვინეთ მდინარე
და თან მირჩიეთ რამე.
რა არის მიზეზი ამის...
მისი სიმაღლე
თუ ჩემი სიმდაბლე?!

2014 წ

ნისლის ცრემლი

ცხვარიჭამიის ტყეში ვართ,
რიჟრაჟდება, მთვარე გვამცნობს:
– მოემზადეთ ძმისგულებო,
ნადირობის დროს ვერა გრძნობთ?

მცირე სჯა-ბაასის შემდეგ,
ბუთას ვუშვებთ შვლების კვალზე,
იგი მიწას ველარა გრძნობს,
ჩვენც მიყვებით შვლის ნავალზე.

ბუთას ყეფა გულს გვიმაგრებს,
ბულბულის ხმად გვეჩვენება,
ნომრების ცვლას ძლივსლა ვასწრებთ,
ჩვენ ირგვლივ კი ნისლი წვება.

ჭალაში ნისლმა გამოიღვიძა,
მოიზღაზნება, მზეს უფროთხის,
შემოხვევია კლდეს მხრებზე
და თავის სიკვდილს იქ უცდის.

და სანამ მისი სხეული
ნორჩ ბალახს დაეცრემლება,
ცდილობს შველს გადაეფაროს,
გაუხანგძლივოს ცხოვრება.

თეთრად მოწნული მანდილი
გადააფარა ნადირს,
ისიც იქითკენ მოძრაობს,
სადაც ნადირი დადის.

ბუთა ჩანაფიქრს ვერა ხსნის,
უცბად დაკარგა კვალი,
არ იცის, რა იმოქმედოს
და ბორგავს, როგორც მთვრალი.

შველი გრძნობს, მარტო არ არის,
მთლად არ განირა გამჩენმა,
ვილაცა მასზედაც ზრუნავს
აღბათ, ცოცხალიც დარჩება.

თვალმედიანად არის,
უხარია, თრთის, ბორგავს,
გაახსენდა, რომ შია და
ძოვს სამყურას და ქონდარს.

ძალლის ხმაც აღარ მოისმის,
მობეზრდა აღბათ დევნა,
იმედი გადაეწურა,
პატრონს დაუწყო ძებნა.

იქვე კლდის ძირში, ჩანჩქერთან
მუხლი მოვყარეთ ჩვენცა,
დავენაფენით წყაროს წყალს,
წმინდა გიორგის ცრემლსა.

ჭკუით გვაჯობა ნადირმა?
არ ცხრება ჩვენი ჟინი,
არ გვინდა, რომ დავიჯეროთ
ჩვენი მარცხი ამ დილის.

შიმშილს პურიც კი არ გვიკლავს,
არც ყველი, არც ტყის პანტა,
ვცხარობთ და ვერა ვწყნარდებით,
აღბათ კი ხვდებით, რათაც.

გძნობებსაც რალაც მოსვლიათ,
მათ სხვაგვარი დალი აზით,
ნადირობის ჟინიც ძლიერდება,
მან დაჩრდილა სიყვარულიც, ქალიც.

ყველას შველი გველანდება,
არ გვასვენებს დალი,
დაღლილობაც არვის ახსოვს,
ტყისკენ გარბის თვალი.

ბექობზე ირმის ნაფრენით
ფაფარაშლილი ნიავი
ეაღერება ხმელ ფოთლებს
და მოსწონს მათი ფრიალი.

ბებერ კლდეებსაც მობეზრდათ
ამ ცოდვა-მადლის ტრიალი
და მხრების მძლავრი მოქნევით
ნისლი დაბერტყეს ცვრიანი.

მზეც იზიარებს კლდის ნაფიქრს,
ნისლს წამოადგა მდუმარედ,
მას სიყვარული აუხსნა,
ცრემლიც ადინა მდულარე.

ცრემლი იყო... ცრემლად იქცა...
მოგონებად გადაიქცა
და გმირული საქციელით
სიყვარულის ღირსად იქცა.

განწირულის გვერდში დგომით
ის ამაღლდა მთიდან ცამდე,
იბრძოლა და ცრემლიც ღვარა
მის უკანასკნელ წვეთამდე.

მზის სხივებმა ცეკვა-ცეკვით
მოიარეს მთა და ბარი,
ბუთაც გაჰყვა მის ნაკვალევს
და შველს იქვე მოჰკრა თვალი.

ჩვენც შეგვესხა მხრებზე ფრთები
და მივყვებით ნადირს მალვით,
უცბად ისმის თოფის ხმა და
ჩამოვარდა ფოთოლს ცვარი.

ხევს მივყვებით ნაბიჯ-ნაბიჯ,
მივადექით ლელეს ნაპირს,
შველი ტირის, ცხარე ცრემლი
მას უსველებს სახეს და პირს.

მძიმედ სუნთქავს, ებრძვის წერას,
სურს ღელემდე მიაღწიოს,
დაენაფოს წყაროს წყალს და
სიკვდილსაც ამითა სძლიოს.

მან ღელემდე მიაღწია
და იქ შესვა წყაროს წყალი,
ეს ის არის, ნისლის ცრემლი,
იმედი რომ მისცა ხვალის.

შველს იმედი ჩაესახა,
იცნო ცრემლი გადამრჩენის,
დაენაფა წყაროს წყალს და
სჯერა, იგი კვლავ უშველის.

რას გაუგებ ამ ცხოვრებას,
ანდა იმას, ვის რა გველის,
სიკეთის და მადლის მქნელი,
დღეს რად იქცა ავის მქნელი?

დაივიწყა მან მოძმეთა
შთაგონება ძველთაძველი:
სისხლდენის დროს წყაროს წყალი
სიცოცხლისთვის არის მტერი.

წყაროს წყალმა, თვით სიცოცხლემ
გააჩერა მისი გული,
სულში ჩაუკლა იმედი
და გაუცია სხეული.

ბუთა ეცა ნატანჯ სხეულს,
მასთან ახლა ვერვინ მივა,
მეც შევცქერი ყოველივეს,
ჟინს უხარის, გულს კი სტკივა.

სისხლს ულოკავს, ცქმუტავს, დახტის,
ხარობს, მღერის ჟინი, გენი,
სხვა გრძნობა მას არ აწუხებს,
ეს ბარგია მხოლოდ ჩვენი.

ნადირობის წესს არ ვარღვევთ,
ქეიფს მოსდევს დროსტარება,
მე კი კვლავაც გულს მიმძიმებს
შვლის თვალები, – სიხარული, მწუხარება...

2013 წ

ნულარ დამტოვებ მარტო

ღრუბლებმა ფერი იცვალეს,
მობეზრდათ სითბოს დევნა,
მეც მომდევს, მაგრამ ვერ მწვდება
გულის მტანჯავი სევდა.

გვირილის მომლიმარ მზერით
ვემშვიდობები ღამეს,
დაღლილ ოცნების ბინდი
გამოპარვია მთვარეს.

დღესაც ვერ ცნობენ ერთმანეთს
ვერხვის ნაზარდი ფოთლები,
დემონის ურცხვ ეშმაკობას
დიდ წერტილს უსვამს ბოდღერი.

„ბოროტების ყვავილებსაც“
დაუდგათ მძიმე დღეები,
გვირილას სიცოცხლით ავსებს
მოსის ძლიერი ფესვები.

გულის სიღრმეში ნავარდობს
ჩემი ოცნების გედი,
აფროდიტეს თმებს ჩაუნწავს
ორი ვარსკვლავის ბედი.

ჩემო ოცნების გვირილავ,
ნულარ დამტოვებ მარტო,
ვარდის კოკორი გაყვავდა,
ადელი აღარ დარდობს.

20014 6

ოცნება მარტივით გადაირია

ოცნება მარტივით გადაირია,
მუქად ეჩვენა მას თეთრი ფარდა,
კეკლუცი მზერით წამოენთო და
ვარდისფერ იასამანში აელვარდა.

მზერა მოავლო არემარეს,
ვნება, სურვილი გაუმძაფრდა,
ლამაზ სიზმარსაც გული გაუხსნა,
ზღაპრის გმირივით გაიზარდა.

ვარდსაც შეავლო გამჭოლი მზერა,
სითბო აჩუქა კვლავ და
ცაზე ლაჟვარდად გაელვარებით
ოცნების საზღვრებს გასცდა.

სურვილი დიდია, ვარდი არ იქცეს
მაცდურ, ეკლიან მაყვლად,
ხოლო ოცნება ფრთაჩამოტეხილ,
მხოლოდ ნუთიერ განცდად.

ყოველი ნუთი, ყოველი წამი
რომ სიყვარულმა ქარგოს,
ხელშეუხები სინმინდის ფასი
მის ცრემლს არ დაეკარგოს.

გულში გაზრდილმა ვაზის ფესვებმა
არ დაიდარდოს, კვლავაც ივარდოს,
მისმა ნაყოფმა ძალა შეგვმატოს,
მისმა ცრემლმა კი სულს და ხორცს არგოს.

2014 წ

ოცნებებს ვეაღერსები

იის ფოთლებში დანავარდობს ნიავი გრილი
და ნორჩ იასაც ეაღერსება სიზმარი ტკბილი.

ნიავი დაჰქრის ბედნიერი, პირმომცინარი,
გამოაღვიძა მთვლემარე გული, ლომი მძინარი.

მორცხვად მიმაღა მოციმციმე, ნაზი თვალები
და კეკლუც მზერით გამოაღო გულის კარები.

გულისნადები ლამაზ რითმებად თვალს აწერია,
ია მილიმის, ეს ყველაფერი მხოლოდ შენია.

რამ გადაგრია, სად დაფრინავ ოცნებავ ჩემო,
მინას დაყნოსე, შეიგრძენი უტკბესი გემო.

არ ცხრება მარადიული, უნაზესი, ელვარე ვნება
და ბედისწერა ცისარტყელას ფერებში უკვალოდ ქრება.

დროის მარხილზე ამხედრებული წყნარდება შეშლილი ვნება,
იის ფოთლებში გრძელდება ნიავის ნაზი რხევა.

მზის სხივი ცეცხლოვან მზერით, კვლავაც ოცნებებს ქარგავს,
სიბნელეც ველარ მენწევა და მზის სხივებში მკარგავს.

ასე მწიფდება, ღვინდება გულში ჩარგული ლექსები
და მეც ამ თბილი გრძნობებით ოცნებებს ვეაღერსები.

2014 წ

ოცნების ფრთები მინას ვერ ცდება

ოცნებას ხშირად დავსესხებივარ
და მითხოვია მე მისგან ფრთები,
ოცნების ფუნჯით დამიხატია
სასთუმლის თავზე მჯდომარე მტრედი.

უცნობ სამყაროს წრფელი აზრები
წამომინთია ჩემს გულში ცეცხლად,
ჩაუჭიდებივარ ტალახს და ნაგავს,
გადამიხატავს ლურჯად და თეთრად.

დღეს რეალობა კვლავაც მამძიმებს,
მგელი ნორჩ ბატკანს კვლავაც ეწევა,
თეთრი და ლურჯი წვიმამ ჩარეცხა
ოცნების ფრთები მინას ვერ ცდება.

2014 წ

პირიმზის სული

შორს, ცივი ზამთრის და მთების იქით
გადაღლილი მზის გაფანტულ ჭავლებს
ჩასძინებიათ და ვერ ახელენ
ბინდით დაფარულ გადაღლილ თვალებს.

ავი ზრახვები და ქარიშხლები
მარჯვედ ლენავენ დაუღლეულ ჭადრებს,
განრისხებული წვიმის წვეთები
ეხეთქებიან სინათლის ფანჯრებს.

დაჩლუნგებულა აზრი და გონი,
ველარ გაარჩევ, რა რა ფერია,
უზნეო ბალთა მღვრიე ჭაობში
იები ბარდით გადაფერილან.

შავი, ბინძური და მოღალატე,
თითქოს სუსტი და ნაზი ფერია,
უძირო უფსკრულს სულის მაშველად
და გადამრჩენად გადაფენილა.

ლალი გულების სითბოდ ნატრული,
თვითონ სურვილებსაც კი რომ სურდათ,
ზეცაში რწმენით გამოსანთლული
ბედობის სიზმრად გამოზაფხულდა.

დასეტყვილ ნატვრამ, პირქუშმა ბინდმა,
შავბნელმა, ულმობელმა ავდარმა
ნათლის სვეტივით სუფთა და წმინდა
ცისარტყელებად გამოიდარა.

ელვარე გულის შორით ძახილი
ჩარაზულ კარებს ელვითვე ალებს
და გაყინული პირიმზის სული
თვალებს კვლავაც თეთრ მწვერვალზე ახელს.

2014 წ

რა ცოდვა მადევს ნეტავ ასეთი

რა ცოდვა მადევს ნეტავ ასეთი,
რად შემოიყვარდი ასე ძალიან,
ჩემი ნაფიქრი ენგურს წყლად მიაქვს,
ღრუბლები ნისლად ჩამომბარდნიან.

ვნებააშლილი ტკბილი ოცნებით
შენთვისა ჰყვავის ია და ვარდი,
შენ ხარ სიცივე, სიგრილე, სითბო,
სიხარული და უთქმელი დარდი.

არწივის ფრთებით იმედშესხმული
დავბორიალობ ღრუბლებზე მალლა,
არ ვეპუები ქარსა და ყინვას,
არ მიწერია არც შენგან დალლა.

თოვლი მოდის და იქაც შენ გხედავ,
ფიფქებში ძებნამ სულ გადამრია,
ხან ერთს შევწვდები, ხანაც მეორეს,
ყველა შენა გგავს, შენი დარია.

და ოცნებებიც შენით ცოცხლობენ,
შენით ეტრფიან ფიქრებს ვნებიანს,
ღამით ვარსკვლავებს ჩაუფრენენ და
დილას მთვარეზე მსხდარნი მხვდებიან.

სისხამდილით კი, როცა შენ გძინავს,
ისინი კვლავაც შენთან არიან,
ჩემს სიყვარულით თავდავინწყებას
ლამაზ სიზმარში შენ გიგზავნიან.

შავი მერცხალი თან გაიყოლებს
უსიყვარულო დღეების ამქარს...
და გაზაფხულიც ზღაპრად გვიამბობს
გრძნობებით დამდნარ ყინულის ამბავს.

2013 წ

როგორ გვინდა, რომ ღვთის გზით ვიაროთ

ორ მერაბს – სიჭინავას და ლაფანაშვილს

როგორ მინდა, რომ იმ გზით ვიარო,
რომელსაც ჰქვია ეშმაკთ მხილება
და როგორ მინდა, სულ თანა მდევედეს
მადლით მოსილი სულის ღირსება.

აღსარებას და ცხრა ნეტარებას
ჩემი სულით და ხორციით ვამძიმებ,
წინ მივდივარ და მიზანს ვერ ვაღწევ,
სულსაც აწუხებს ცოდვის სიმძიმე.

ამპარტავნება და სიძულვილი
დიდი ხანია ქარს გავატანე,
სხვისი ქირის და ვარამის ფონზე
ჩემი ცხოვრება არ გავახარე.

არ ჩავიკეტე მე ჩემს ნაჭუჭში,
რაც შემძლია, იმას ვარიგებ,
სხვისი ცოდვები გულსაც მიძიმებს
და გაჭირვებულს თვალს არ ვარიდებ.

გზა მშვიდობის და გზა სიყვარულის,
„მე ვარ გზა, მე ვარ ჭეშმარიტება“, –
უფლის ამ სიტყვებს გულით ვატარებ,
მაგრამ მივყვები სულ სხვა დინებას.

ვიცი, ვერ შევძლებ ღვთის გზით სიარულს,
ბოროტს სიკეთით ვერ ვუპასუხებ,
სიყვარულზედაც ვერ ვიტყვი უარს
და ამით უფალს გავანანყენებ.

და სიყვარულის ქადაგებითაც
გულში უკვდავი გრძნობა ღვივდება,
მაგრამ ჭაობში ღრმად ჩაძირული
რწმენის მაჭარი არ მიღვინდება.

ქურაში გავლილს არ შემოძლია,
ლამაზ ქალს თვალი არ გავაყოლო,
არ დავულოცო ქვეყნად გამჩენი
და ამას ლექსიც არ მივაყოლო.

თუ ეს ცოდვაა, მაშინ მითხარით
როგორ მოვიქცე ამ დროს ცოდვილი?
სადღაც მივმალო ჩემი მზერა და
სიცრუით ისევ გავხდე ცოდვილი?

მაშ, სად წავიღო მწუხრი ცრემლისა?
რამე მირჩიოთ ცოდვილს იქნება,
ვისთან მივმალო ჩემი გრძნობები,
როდესაც სუნთქვა კვლავ შეიკვრება?

იქნებ ამაზეც არ ღირდეს ფიქრი,
ამაშიც აზრი სხვა დევს რამ მხოლოდ,
ყველაფერს ხომ აქვს დასასრული და
მასაც მოელოს მოკლე ხანს ბოლო.

ძმებო, შევაესოთ ფიალა ღვინით,
მასში ჩავძიროთ გრძნობები წრფელი,
ჩვენი კაცობით და თავდადებით,
ბევრჯერ მოვიწყოთ ჩვენ სულის რთველი.

ძმებო, შევივსოთ ღვინით ყანწი და
გულიც გავლესოთ ლამაზ გრძნობებით,
იქვე დავინთოთ უფლის სანთელი,
ემშაკს კი მივცეთ თავის ცოდვები.

ჯერ კიდევ ბევრი დაგვრჩა სათქმელი,
წინ გველოდება თივაც და ცელიც,
რწმენით, იმედით და სიყვარულით
კიდევაც გვევლოს მრავალი წელი!

2013 წ

როცა სული შველას ითხოვს

როცა სული შველას ითხოვს
და ჭაობში იფლობა,
როცა ცოდვის მყრალი სუნი
მყინვარწვერზეც იგრძნობა,
როცა მგელსაც, სისხლისმსმელს,
ბატკნის ქურქი აცვია
და ბოროტის ნავალი
მწვანე მდელოს ატყვია,
როცა ქურდი, ყაჩაღი
სამართალზე ღადაობს
და მლიქვნელთა ამაღა
ხელმწიფობას სთავაზობს,
როცა სულგაყიდული
ვაჟკაცობას იფერებს,
როცა შავი ყვანჩალა
თეთრფერობას იჩემებს,
როცა კაცი ქალის ნაცვლად,
მამაკაცზე ოცნებობს
და ქალი კი მამაკაცის
ღვთიურ ლტოლვას ვერა გრძნობს,
როცა კაცის ნაღდი სიტყვა
კაპიკადაც არ ფასობს,
გაზაფხული არ გახარებს
და ზამთარიც ვერ ზამთრობს,
ქვეყნის მწარე ბედისწერა
არა გწვავს და არ გადნობს...
დროა, ცხენები შევკაზმოთ
და ხმლებიც გადავლესოთ,
მგელს მგლობა არ დავაცალოთ,
მტერს თვალეებში ჩავხედოთ,
უფლის მაღლით ავივსოთ და
უზნეობა ჩავრეცხოთ.

2013 წ

სადღეგრძელო

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვინც რომ სიტყვები საქმედ აქცია,
სხვისი ნაგები იმედის კოშკი
თავის მიზეზით არ დააქცია.

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვინც კაცს კაცური შეჭფიცა ძმობა,
ამ ძმობის მაღლი ღმერთმა აკურთხა
და ეს კურთხევა კაცთ რწმენამ შობა.

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვინც პატიოსნად საუკუნის შესრულდა,
თვითონ უფულოს და არასმქონეს,
სხვის ოქრო-ვერცხლიც კი არ შეშურდა.

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვისაც ბრძოლისკენ მიუწევს გული,
საქართველოა მისთვის ხატი და
თავს დასტრიალებს ილიას სული.

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვინც სიკვდილის წინ სახლ-კარის ნაცლად,
თავის მემკვიდრეს ხმალი არგუნა
და დააფიცა მამულის დაცვა.

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვინც ცუდს არ იტყვის კაცზე ფარულად,
პირში მიახლის თავის სათქმელს და
არ გაექცევა ჩხუბსაც მალულად.

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვინც ბოროტებას სიკეთით სძლია,
სხვისი ცოდვები თვისად მიიღო
და ქრისტეს რწმენით ცდუნებას სძლია.

ვიცი, ძნელია ყველა მათგანის
ერთად თავმოყრა და მათი ძმობა,
მაგრამ თუ ერთმა მაინც გიმართლა,
ესეც კარგია, ღირს მისთვის ბრძოლა.

2013 წ

საიქიოს ხილვა სულ რამდენიმე წუთით

*„... სიკვდილს ვერ დაემოყვრები,
რაც უნდა იყო ჭკვიანი.“*

ვაჟა-ფშაველა

შავმა ღრუბელმა დამსეტყვა,
თავს დამტრიალებს მტრულად,
გარს მივლის, მათვალთვლებს,
მხრებზე მკლავს მადებს ძმურად.

მეაღერსება, მამხნევეს,
თვალს მიყრის მწველად თვალში,
განვლილ ცხოვრებას მახსენებს
სულ რაღაც ერთსა წამში.

თეთრ ნაბადმოსხმულ კლდეებმა
ფართოდ გამიღეს ჭიშკარი,
სათნოებით და სიმდაბლით
თავს დამტრიალებს ღვთის მადლი.

ნინ მიმიძღვება მოხუცი,
თეთრწვერა, ცისფერთვალეა,
ჩემს გულუბრყვილო კითხვებზე,
პასუხს მცემს, არ ეზარება.

მთის მოჩუხჩუხე წყაროდან
მირონის დენა არ წყდება,
მწვანით დაფარულ მდელოზე
სულის ზეიმი არ ცხრება.

მინდვრის ყვავილთა სურნელით
გაჟღენთილია ყოველი,
სულიერიც და უსულოც,
ფრინველიცა და ცხოველიც.

ერთმანეთს ეაღერსება
აჩრდილი მზისა და მთვარის,
ქალივით ნაზი ნიავი
ზეციურ სურნელს გზავნის.

ნეტავ სულ ასე მამყოფა,
ამ სილამაზეს სხვა რა სჯობს,
უფალი სხვა გზას მიჩვენებს,
სულს უკვდავება დარაჯობს.

თვალს ვახელ, ცივი ოფლი მდის,
მზის სხივი კვლავ მჭრის მზერას,
ვის დავაბრალო, რაც ვნახე,
უფალს თუ ბედისწერას?

2013 წ

საოცნებო მზის ასული

საოცნებო მზის ასულო,
მომლიმარო მთვარე,
უიმედობის სუდარა
რად გადამაფარე.

გაახილე ფართოდ თვალი,
ნუ ხარ დაზაფრული,
გაიღიმე, გაიბრწყინე,
დამანახე გული.

ამადევნე კოჯრის ნიავს
და თრიალეთს დამანისლეს,
გაზაფხულად რომ გესტუმრო,
მერცხლის ფრთები კვლავ მაღირსე.

მზის ნაქარგი უფლისციხე
და შეშლილი ღამე,
დამიმსხვრიე ციხის კარი,
მხსნელად მომეძალე.

შემომხედე, გამასინჯე
ხე-ცნობადის ვაშლი,
თორემ ცაში ავფრინდები,
არწივის ფრთებს გავშლი.

ქარიშხალმა გადალენა
ჩემი სულის სამანი,
შენმა ერთმა შემოხედვამ
ამირია გზა-კვალი.

ჰყვავის, ხარობს ორქიდეას
ოქროსფერი სიზმარი,
წამოენთო თეთრ აპრილად
და შეალო ცის კარი.

მაგნოლიაც ააყვავა
გაზაფხულის სურვილმა,
შენმა გულმა, თვით სურვილმა,
რად არ მომისურვილა?

მითხარი, სად დავემალო
შენგან მოგზავნილ სიზმრებს,
ანდა რაღა მოვუხერხო
გულს ჩასაფრებულ ფიქრებს.

შენ ხომ დროსავით იქცევი,
წარსულში გამირბიხარ,
მე კი მინდა ჩემთან იყო,
სულ აწმყოში მინდიხარ.

დროზე, თორემ ჩაიფერფლა,
ძალას კარგავს ხანძარი,
გააცოცხლე, გააღვივე
ჩამწვარ გულის ნაცარი.

საოცნებო მზის ასულო,
მომლიმარო მთვარე,
შემომხედე, გამილიმე,
ცად გადამეფარე.

2014 წ

სევდამ ფიქრები აშალა

სევდამ ფიქრები აშალა,
ფიქრებმა თეთრი რაში,
ჩავეზიარე თეთრ რაშს და
ფიქრებს გავყევი ფშავში.
ფშავ-ხევსურთ სალოცავებმა
სისხლი აჩქეფეს ძარღვში,
მათ გვაზიარეს სულის განძს
მეცა და ჩემი რაშიც.
მთასაც და ბარსაც ატყვია
სამშობლოს ცრემლის კვალი,
დაფნის გვირგვინის ფოთლებმა
ეკალს უნაცვლეს თავი,
მხოლოდ მტერს ნუ დავაბრალებთ,
ჩვენ ყველას გვიდევს ბრალი.
სევდამ მომსხიპა ფრთები,
დაბლა კი ბორგავს ფშავი,
ვაჟას კალამი უბრწყინავს,
მიხას – ნატანჯი ხმალი...
ხმალ-კალმით ფრთაშესხმულები,
მზერას ვერა ვწყვეტთ სიმაღლეს,
დარდზე და მწუხარებაზე
იმედის სხივი იმარჯვებს...
და შორს, ღრუბლებში გამოჩნდა
ქართველთ რჩეული ჯარი,
დროშას ამშვენებს წარწერა:
აფხაზეთი, სამაჩაბლო,
არტანუჯი და გირვანი,
ოპიზა, ოშკი, იშხანი,
ართვინი, ხანძთა, უტავი,
მერე, ტბეთი და პარხალი,
დიდი დავითის ნაჭედი
სიტყვა ქართული, მართალი.

დიდი, გმირული ბრძოლა მოგველის,
მინას და ვაჟას გულები ხარობს
და ბრძოლასაც ხომ მუდამ ის იგებს,
ვინც ხმაღს შამფურზე უკეთა ხმარობს.
ფიქრების ქროლვამ და ქარიშხალმა
დარდი და სევდა გაფანტა ცაში
და მზის სხივებსაც ვიხილავთ მაშინ,
როცა არ გავიყიდებით არც კრემლში
... და არც თეთრ სახლში.

2013 წ

სვეტიცხოველი

იქ, სადაც არაგვს მტკვარი ერთვის და
აქაფებული მოაქვს ზვირთები,
დგას ჩვენი რწმენის ძველი სიმბოლო,
სიმბოლო ღმერთის, ღამის ფიქრების.
ბევრი ძეგლი და კერპი დაიმსხვრა,
ველარ გაუძლო ბედისწერას, დროს,
წმინდა ტაძარი კვლავ სანუგეშოდ
მცხეთას ამაყი მზერით დარაჯობს.
მცხეთაც შეჰხარის, ამ წმინდა ადგილს
იცავს ბრიყვთაგან, ავი სულისგან,
მისადმი კრძალვას ვერვინ ამოშლის
ყველა მცხეთელის კაცურ გულიდან.
ეს ღვთაებრივის გამარჯვებაა,
მრევლი ლოცულობს წმინდა ტაძარში,
ღმერთსაც ავედრებს ტანჯულ მხარეს და
ღვინოსაც შესვამს შემდეგ მარანში...
სამი სანთელი და კელაპტარი,
წმინდა ნინო და სამოთხის კარი,

წმინდა ილიას თვალები... დარდი...
და მოციმციმე სინათლე მთვარის...
ნუგეში ყველა მორწმუნე კაცის,
ყველა ცოდვილის და ყველა მართლის,
მირონცხებული მკლავი ოსტატის,
სვეტიცხოველი და სვეტი ნათლის.

2013 წ

სიზმარი, რომელიც ჯერ არ მინახავს

ელვარე სანთლის ცეცხლი არ ქრება,
მიახლოვდება, მომადგა თითქმის,
როგორც სიცოცხლე და როგორც ვნება
მეხვევა, მათობს, აღდება, იწვის.

მიყურებს მისი მწველი თვალები,
მწველი, როგორც მზე და როგორც სიტყვა,
სიტყვა, რომელსაც ღრუბლებში სძინავს,
მზეს ელოდება და ჯერ არ მითქვამს.

და სანამ ვიტყვი, იბრძვის და იცდის
და როგორც მთვარე, ფიქრს ვერ ელევა,
გვირილასავით სხვის ბედის მძებნელს,
მუდამ თან დასდევს ჭორი და ელვა.

მთვარე ღრუბლებში გვირილას ფურცლავს,
ერთ ფურცელს ტოვებს რალაცის ნიშნად,
გვიმზერს, თანაც შენს თვალებში სძინავს...
ის ჩვენ დავლალეთ ცოტა ხნის წინათ.

და შენს თვალეებში მე ვხედავ სიზმარს,
მე რომ მაქცია ლანდად და სიზმრად,
სიზმარს, რომელიც ჯერ არ მინახავს
ანდა თუ ვნახე დიდი ხნის წინათ.

ვხედავ, ზეცაში ვარდები ჰყვავის,
თავზე მელვრება მაისის წვიმად
და შენს თვალეებშიც მოჩანს ღიმილი,
მე რომ გაჩუქე დიდი ხნის წინათ.

და ეს ღიმილი არის გულწრფელი,
როგორც პატარა ბავშვის ქვითინი,
მარადიული, ვით ციხე-კოშკი,
აშენებული ქვითა და კირით.

.....

ორივე დუმს და ორივე იცდის,
დუმილის ბილიკს გადიან ერთად
და ვერ ხვდებიან, ბილიკის ბოლოს
მათ რომ დახვდებათ დუმილის სევდა.

2014 წ

სიზმარი

დამესიზმრა: უფსკრულეთში წამოენთო სანთელი
და ზეცაში აბრდღვიალდა ნათლის კორიანტელი.

ბნელ სამყაროს შეესივნენ ცეცხლოვანი რაშები,
ვარსკვლავებად აციმციმდნენ ღვინით სავსე თასები.

ვარსკვლავეთმა ჩამოქარგა უკვდავების ჩუქურთმა
და ზეციდან გამობრწყინდა ნათლის სვეტის შუქურა.

ცივ სევდაში შემოფუთნილ მთვარეს ჩასძინებოდა,
მასზე შემომჯდარი ფიქრი მზის ალერსით თბებოდა.

სულის კართან ჩამალულმა გულის ლამაზ გუგულმა
ცის სამრეკლოს ხეივანზე კვირტად დაიგუგუნა.

2014 წ

სინათლის რთველი

ზამთრის სიბნელის სული ნათელი,
ვით ცივი გულის თბილი სანთელი,
გულის ფერივით ნათელი ტევრი,
ამტევენებული სინათლის რთველი.

თვალდახუჭული ცხოვრების ბოლით,
ვით გაზაფხულის ყვავილთა თოვლი
და ამ ყვავილთა სწორი და ტოლი
დაზაფრულ სახით ნიავს მოველი.

ცივ შემოდგომის ფოთოლთ ლელვაში
დამძიმებული რწმენით ვენახი,
ფიქრთა მძევალი გულით გეძახი,
თვალხილული ვარ და დამენახე.

ნაზი სურნელით მოღერებული,
ღრმად გადახნული ეული გული,
სულის ნათოვლივით კურთხეული,
თოვლის ფიფქებად ხვეული გელი.

2014 წ

სიყვარულის ცრემლით ნაკურთხი

შენ, ქარიშხალო, მიმოფანტე ავბედითი, შავი ზრახვები,
თქვენ, მეგობრებო, ქვევრის ღვინით გადაავსეთ ჯიხვის ყანნები.
გულზე შემონნულ ველურ ვაზიდან ნაწრეტ ცრემლივით,
ლურჯ ღრუბლებიდან ცოდვილ მინამდე, წყაროს წყლად მსურს ვიდინო
და ოცნებები, გულით ნაქარგი, მისტიკურ ძალით რომ გაიჟღინთოს,
ძმებო, ამ ყანწში კვლავ ჩაცალეთ სიცოცხლე და ღვთიური ღვინო!
ამ წმინდა სითხეს უკვდავების წყაროსავით რომ დავეწაფო,
აზრმა და სიტყვამ, როგორც კვირტმა იფეთქოს და გზა გამიკაფოს.
არ გამიჭირდეს მზეკაბანში მიტოვებული მარცვლის მიგნება,
არწივის ფრთები კვლავ რომ შეისხან მიძინებულმა ფიქრებმა...
რომ გავისხენო ახალი და ძველი ამბები,
ვნერო ლექსები, პოემები, თუნდაც ზღაპრები.
გულში ჩავიკრა ფარნავაზი, ერეკლე, დავითი...
იქვე გაჩნდება შოთა, ვაჟა... კვლავაც დავითი...
ჩამოვირეცხო გულს ნადები ბოღმა და ჟანგი,
მუდამ თან მდევდეს ბეთჰოვენის ღვთიური ჰანგი.
ოჰ, რა ძალა აქვს ამ კურთხეულ და წმინდა სითხეს,
იგი მინათებს გონებას და მივყავარ ცისკენ.
სადღაც შორს მოჩანს ვაზის ჯვარი და ხის ბარძიმი,
ჩვენს შორის კვლავაც ძალზედ მცირე რჩება მანძილი.
სიყვარული ხომ ძლიერ გრძობათა ქარიშხალია
და ველარ იგებ ლომი ხარ თუ უფრთო კალია.
უდრეკ ქარიშხალს ხმელ ფოთლებად ჩასჭიდებია
გადაღლილი და ფერნაცვალი ჩემი გრძნობები
და მეც ლურჯ ზეცას იმედებით ჩაჭიდებული,
ყინვასთან მებრძოლ გაზაფხულის სითბოდ ვცოცხლდები,
როგორც სიცოცხლე ღვთიური ძალებით მართული,
დამარცხებული – ვაზის ჯვარზე ლურსმნით გაკრული...
გამარჯვებული – ვაზის ჯვარზე ლურსმნით გაკრული...
სულში ჩაწნული მანძილი კი თვით სიყვარული...
წყურვილი მახრჩობს, კვლავ დამისხით ღვინო ნაკურთხი,
ნაკურთხი სიტყვით, სიყვარულის ცრემლით ნაკურთხი!

2013 წ.

სულის გაზაფხული

დიდხანს მდია და მიპოვა
ფრთიან ბედისწერამ,
შემომხედა და იმ დღიდან
ამიტანა წერამ.

სულის კალმით დაწერილი
მხოლოდ ოთხი სიტყვა,
სამყაროს რომ მოევიდინა
თბილ გულიდან ითქვა.

სითბოს, გულთან ჩაძინებულს,
პატიოსნად ვენდე
და მოწყვეტილ ვარსკვლავიდან
გზა ვიპოვე მზემდე.

მერე ისე წამოენთენ
მზის თვალეზზე მეტად,
რომ გაეცვენენ ცივ სამყაროს
ბედისწერის ბედად.

გაფრინდნენ და დამიტოვეს
ანთებული გული
და იეზით მოფენილი
სულის გაზაფხული.

2014 წ

სურნელების საზღვრებს გასცდა

გულს ესტუმრა გაელვებად
და შეესხა ფრთები განცდას,
თითქოს სულსწრაფ მხატვარივით
სიბნელეში მზის სხივს ხატავს.

ვნების სითბომ დაიქუხა
ნაოცნებარ უკვდავ განძად,
ვაზის ლამაზ ყვავილივით
სურნელების საზღვრებს გასცდა.

ჩალიმებულ ორქიდეას
გააყოლა ნაზად თვალი,
უკვდავებით ფრთაშესხმულმა
შეამსხვრია გულის კარი.

მიმოფანტა ყველგან სითბო,
წამოენთო გულის კვარად
და ოცნების თეთრ ღრუბელში
მწვერვალივით ჩაიმალა.

2014 წ

ტანიეს ტბასთან

თეთრად მოვერცხლილ არხოტის მთებში
შური და მტრობა უკვალოდ ქრება,
ღვთის ნაბოძები უკვდავება კი
სულის სიმშვიდის მცველადა ჩნდება.

მწვერვალებისგან ნაკურთხი წყალი
უკვდავებაა ტანიეს ტბისა,
იქ ყინული და სიცივე მეფობს,
სითბოზე ფიქრი – რისხვაა ღვთისა.

თეთრ კაბაშია გამოპრანჭული,
პატარძალია ხევსურეთისა
და ალესილი ყინულის ხმლებით
ედარაჯება აჩრდილი მთისა.

ცხელი ვნებაა ცივი სამოსით,
უკვდავი წამი დიდ ხატმწერისა,
არ გაზიარებს ამ სილამაზეს,
თუ არ დაიცავ ადათებს მთისას.

იქ ვერ გიშველის დათვის ტყავი და
ვერც დაუღლეელი მუხლი მთის მგლისა,
ვერ გადარჩები, თუ არ შებმინხარ
ქარიშხალს, გრიგალს სიყვარულისას.

ტანიეს ალერსი მაშინ გაგათბობს,
თუ ჩააბარე გამოცდა ღვთისა,
თუკი გამშვენებს უფლისა მადლი,
გდენია ცრემლი სინანულისა.

ერთხელ თუ მაინც სძლიე ეშმაკი
და შეიგრძენი ძალა უფლისა,
ცხრაჯერ თუ მოგკლა და გაგაცოცხლა
უღმობელ ძალამ სიყვარულისამ.

ტანიეს რისხვას გაუძლებ თუკი
არ გეშინია განკითხვის წამის,
აქ ყველგან მეფობს ამაყი სული
და გათბობს ცეცხლი ღვთიური ძალის.

2013 წ

ტკბილი ზღაპარი

მთვარიან ღამეს ვარსკვლავებმა წამიკითხეს ტკბილი ზღაპარი,
ულამაზეს ქვებს თეთრმა მთვარემ მოაყარა რწმენის მარცვალი,
სტრადივარიუსს სამარეში ვიოლინოს ლოცვა ჩაესმის,
მარგარიტა კი გრძნობას ჰკარგავს ფიროსმანის ხვევნა-ალერსით.
ალექსანდრეს ცივ საფლავზე ნინოს ნაცრემლი ია ამოდის,
პროსერპინა პლუტოს დახმარებით ღრმა ქვესკნელიდან ამოდის...
აღმოდებული იფნის კუნძიდან კი შენი სუნთქვის ხმა მომდის...
ღრმად ჩამისუნთქე, ძალიან გთხოვ, ღრმად ჩამისუნთქე,
რომ შენს სხეულში შევფრინდე და ცეცხლი დავანთო,
იქ მიმოვფანტო მარცვალ-მარცვალ ჩემი ლექსები
და ნორჩ ბალახზე, როგორც ჯიხვმა გავინავარდო.
რომ შენი სულის ყველა კუნჭულს ჩავეზიარო,
შენი ცოდვები ვაღიარო უკვე ჩემებად,
თავსმოხვეულ და აშლილ ფიქრებს ბრმად ჩავეჭიდო,
იქნებ გავიგო, მე უშენოდ რა მეშველება...
რომ ამ წყვილიაღში სიყვარული ამოვიკითხო,
ფარისევლობა, სულმდაბლობა არ ავამზეო,
გვირილის სუნით გაჟღენთილი ეს უკვდავება
გულის სიღრმიდან შენს თვალეში გამოვამზეო.

2013 წ

ტკბილი ოცნება

ლამაზ სიზმარში თვალებს ახელს ტკბილი ოცნება
ყინვას, სიცივეს და ქარიშხალს გამოქცეული,
მომღიმარი და ფრთაშესხმული მიფრინავს მაღლა,
გულის სურვილად და წყურვილად გადაქცეული.

თოვს, ბარდნის, ყინავს, ნისლია და ქუჩებსაც სცივათ,
გადაიფარა მთამ და ბარმა თოვლის საბანი,
ოცნება მიჰქერის და იცის, რომ მიაღწევს მიზანს
და არ აშინებს ყინული და ცივი ზამთარი.

ჭიუხის ნისლში დანაქუხმა ირმის ძახილმა
სულის ჭალებში გააღვიდა გულის ხოხობი,
მეფე იღვიძებს... მზე ამოდის და მუხლს იყრის ყმა,
მოკრძალებით და მორიდებით მის წინ ვემხობი.

ვდგავარ და ვუმზერ, მიხარია, ვათბობ და ვთბები,
როგორც ბუხარში მომწყვდეული ცეცხლი და სითბო,
სადღაც მიფრინავ, მინას მოვწყდი, მაგრამ აქვე ვარ,
უხილავი და მარადიული მაკავებს თითქოს.

ცეცხლი გიზგიზებს, წამოენთო ღანვები ბუხარს,
ენტება... ინვის... და იფერფლება,
მეც არ მასვენებს დაულღელი, მაცდური გული,
ენტება... ინვის... არ იფერფლება.

2014 წ

უკვდავებავ, დუელში გინვევ

აბობოქრებულ ქარიშხალმა აღმართა დრომა,
მერცხალი დარდობს და დაეძებს დაკარგულ ბარტყებს,
ღრუბლებს რბოლაში მოკაშკაშე ნათელი ასწრებს,
ნისლი ზღვას წამოპარვია და მარდად შლის აფრებს.

ნაწყვეტი მძივის მარგალიტებს ფრთის შეშველებით,
ლამაზ ოცნებად გულის ძაფზე ავკინძავ ისევ,
ვატარებ დიდხანს, სანამ გული შეძლებს ტარებას
და ამ ოცნებით, უკვდავებავ, დუელში გინვევ.

მე ამ დუელში დამარცხება არ მინერია,
ოცნებები გულს არ ტოვებენ სიკვდილის მერეც,
გული გედივით სიცოცხლეში ერთხელა მღერის
და ამ სიმღერას, სადღაც მალლა, თეთრი ფრთით წერენ.

წრეგადასული ღელვით თვალს ვერ ვარიდებ ქარვებს,
არსად არ ჩანან დღენი მშვენიერების მაცნე,
ცა განრისხებულ სახით თავზე ვარსკვლავებს მაცრის,
თანაც ღიმილით მმოძღვრავს – თეთრ მარგალიტს არ აცდე!

2014 წ

უფალო, მანიშნე რისი თქმა გინდა

უფალო, მანიშნე რისი თქმა გინდა,
რად გამალვიძე მძინარე დათვი,
მიწის ნასუნთქს და ზეცის ნაფიქრალს
რად შეატოვე ელვა და დარდი.

რად დამითოვე ატმის ყვავილი,
რად შეაყარე ყრუ კედელს ცერცვი,
უცხო სხეულში გამომახვიე,
გადმომილოცე პრომეთეს ცეცხლი.

მირჩევ, ვით ბავშვი კვლავ დავიბადო,
ემშაკს დავუთმო თავის ცოდვები...
გაეშმაკებულ ანგელოზივით
ჭემმარიტებას მაინც ვშორდები.

საკუთარ თავთან დუელში მიწვევ,
მიხმობ, მეძახი უდიდეს განცდით,
მითხარი, ღმერთო, მაშინ რაღა ვქნა,
თუ ამ ბრძოლაში კვლავაც დავმარცხდი...

2014 წ

უფალო

შენივე სახლში მუხლმოყრილი
შენს თვალებს ვუმზერ...
ველოდები... გაორებულ გულს,
გრძნობებს რას ურჩევ...

შენი გულიდან ნადენმა სისხლმა,
მხურვალე ლოცვის ცრემლების ნვიმამ,
ნაალერსები სინმინდის ალით
კელაპტარივით სულში ინვიმა.

საიქიო თუ შორიდან გვიმზერს,
ჯოჯოხეთი ხომ აქვია, ახლოს,
ურწმუნობა და უზნეობა
ყოველდღიურად სახეზე მათოვს.

სათნობა და ღვთის სიყვარული
ბრმა სიძულვილმა ხავსად დანამა,
იქნებ მირჩიო, როგორ მოვიქცე
და როგორ შევძლო ამის ატანა.

ისიც მირჩიე, როგორ გავფანტო
ამ ცოდვილ მიწის მსუსხავი ბინდი,
რით ვანუგეშო და რა ვურჩიო
მოხეტიალე ცრემლიან სინდისს.

მირჩიე, როგორ ან რით ვუშველო
პატარა გოგოს, ხუთი წლის მარეხს,
დედამისმა რომ მიაბარა
აისბერგით ცივ სამარეს.

რით ვანუგეშოთ იმ დედის გული,
ამქვეყნად ყოფნა რომ არად უღირს,
ვერ გადანონის ვერც ერთი გრძნობა
შვილთან შეხვედრის სევდიან სურვილს.

როგორ მივხედოთ, რით დავაპუროთ
სულწარმეული, მშვიერი ბავშვი,
ბელურასავით პურს რომ დაეძებს
თოვლში, ყინვაში, ბორიალ ქარში...

გამაძლიერე, რომ მიყვარდეს...
როგორც არასდროს...
ხოლო მისგან კი არ ველოდო
რალაც სანაცვლოს...

არ მეღალატოს მეგობრისთვის...
როგორც არასდროს...
და მისგანაც არ დაველოდო
რალაც სანაცვლოს...

ჩემს სიცოცხლეს რომ მუდამ თან სდევდეს
სიმტკიცისა და ღირსების გრძნობა,
განსაცდელებს კი მუდამ წამლობდეს
მირონცხებული სითხისგან თრობა.

რუსთაველზე რომ გულს ახარებდეს
ქართველი, ნაზი, ფეხმძიმე ქალი,
სხვისმა სიმდიდრემ, ნაძარცვ ქონებამ,
არასდროს მომჭრას გული და თვალი.

როდის უშველი მშობელი დედის
კურთხეულ, ლამაზ, გაძარცვულ მხარეს,
მგლებმა, ტურებმა და ნაძირლებმა
დაღვრილი სისხლით რომ გაიხარეს.

სულგანაბული ვუსმენ შენს სიტყვებს,
იმედმოსილი მიყვები იმ გზას,
რომელსაც ვუმზერ, თვალს არ ვაცილებ,
მჯერა, სამოთხის კართან მიმიყვანს...

სისხლგაჟღერებული უფლის კვართია
ჩემი დროშა,
სვეტიცხოვლიდან თან მიმყვება
მხურვალე ლოცვა.

წინ გაგვიძეხი უფლის ლაშქრის
ერთგულ მეომრებს,
რწმენის სიმტკიცე, თავდადება
კვლავ რომ მზეობდეს.

2013 წ

უფალს ეახლე ანთებულ სანთლად

ნუ შეუყვები აღმართს,
თუ გული არ გთხოვს ამას,
მას წმინდა სული იცავს,
არ გაპატიებს ლალატს.

თუკი შეეხი აღმართს,
ნუ გადაუხვევ ამ გზას,
გაანაწყენებ ზაფხულს
და დაიყენებ ზამთარს.

თუ გული გერჩის, ძმაო,
თუ აუყვევი აღმართს,
არ ჩამოიხსნა ჯვარი,
არ შეუშინდე ჯალათს.

ნუ დაუჯერებ ეშმაკს,
არ შეეგუო მათრახს
და უფლის სიყვარული
გულში აგიგებს საყდარს.

რწმენით გაკვალულ ბილიკს,
სულის გოლგოთაც ახლავს
და ეახლები უფალს
გაბრდღვიალებულ სანთლად.

2014 წ

უშბაზეც ავალ

მალლა ცაში რომ ავფრინდი,
სიყვარულმა დამსეტყვა,
ციდან მინაზე დავეშვი,
სიძულვილმა დამგესლა.

კოსმოსში რომ გავიჭერი,
კვლავ ქაოსი გამეფდა,
მწვანე ბალახს რომ დავყნოსე,
ია ატირდა, აცრემლდა.

გემით შავ ზღვაში შევცურე,
ქარმა აფრები წამართვა,
ზღვის ტალღებს რომ შევეჭიდე,
ცეკვა დაინყეს ზვირთებმა.

სიცოცხლეს მოვეფერე და
თვალი ჩამიკრა სიკვდილმა,
ბედმაც და მტრედმაც ცივ და ბნელ
ყორნებად წამოიკივლა.

გადავხმი სიცხით ბალახი
და უმალ იელვა ცელმა,
მწვერვალზე წყალს მივაგენი
და წყალში იფეთქა ცეცხლმა.

სიმართლეს დავუმეგობრდი,
მენევა ცბიერი მელა,
სიცრუით კუდაბზეკილმა
სიმართლის ხელით მცელა.

და ის სიზმარიც თუ ახდა,
თეთრი შავთან რომ მარცხდება,
უშბაზეც ავალ და მჯერა,
იქ თეთრი ფერი დამხვდება.

2014 წ

ფერია

მზე ამოსული შხარასა,
შენი თვალების ფერია,
მე როსლა შემოგათენდე,
ჩემო ლამაზო ფერია.

როცა ვერ გხედავ, ვლონდები,
ის დღე შავი და ბნელია,
სად, როდის შემოგალამდე,
ულამაზესო ფერია.

სულიერიც და უსულოც
დილის მზის სითბოს ელიან,
მეც შენ მოგელი, ფერიავ,
უშენოდ ყოფნა ძნელია.

ქალის წინ მუხლის მოდრეკა
მხოლოდ ვაჟკაცის ხვედრია,
არც ქვაზე და არც ქალაღდზე,
ეს გულის ძარღვზე სწერია.

მზის თვალები და ღრუბლები
ავდრად და დარად მფენია,
მთებივით, ნისლდაფერილით,
ფიქრებად ცად მიფრენია.

შენი მოღრუბლული სახე
მოღერებული ცელია,
გამილიმე და მომხედე,
თვალს ბევრი ცრემლი სდენია.

შენდამი ეს სიყვარული
არ ახალია, ძველია,
შენი ავად მახსენარი
ჩემი მოსისხლე მტერია.

მეც ამ ლტოლვის და სიგიჟის
არც არასოდეს მრცხვენია,
ის ხომ ზეცისგან ნაკურთხი
მარადიული ძღვენია.

2014 წ

ფიქრების რთველი

ელვარე ლანდად წამომიფრინდა
ფიქრი და თვალზე მომდგარი სევდა,
თიხა ტიროდა მღვრიე გუბიდან,
სულს კი ქარები ნისლებში რევდა...

ვით უკვდავებამ და საოცრებამ
იმედის კვირტად ტოტზე გაშლილმა,
გამოზამთრებულ, თბილმა ოცნებამ
ზღაპრულ სიზმრებად მოიქარიშხლა.

ცას დაეთრთვილა ღრუბლების ნებით
და მომევლინა ზეციურ მხსნელად,
მშვენიერების უნაზეს ფრთებით
მიმოიხატა ფიქრების რთველად.

2014 წ

ფრთაშესხმული ოცნება

შავმა თეთრ ბედისწერას
გზა დაუთმო სავალი,
ლურჯი, თეთრი, წითელი,
ფერებია მრავალი.

ფრთაშესხმულმა ოცნებამ
ლამის ბინდი ჩარაზა,
ზეციური ზმანება
ლურჯ ფერად გადახაზა.

მწვანე სურომ ხმელ ბალახს
ფერი შემოაცალა,
მზის სხივებმა ენძელას
მიმალვა არ აცალა.

ულმობელ ქარიშხალმა
მუხები გადახარა,
ფიქრთა იღუმალეზამ
ქვევრს თავი გადახადა.

ზღვის უძირო თვალებმა
კვლავაც მზე დამანახა,
ნაზმა სიომ ჩემს ბაგეს
გალიმება ახარა.

ლურჯმა იამ ღიმილით
მორცხვად თავი დახარა,
თეთრმა იასამანმა
გაზაფხული მახარა.

2014 წ

ქალი და ვარდი

ქალო, ვარდივით ლამაზო,
რით შეგადარო წითელ ვარდს,
სილამაზით თქვენ მსგავსნი ხართ,
სწორედ ამით სჭრით მნახველს თვალს.

ვარდიც ხომ შენსავით ცხოვრობს,
ისიც ფესვიდან იზრდება,
მასაც სიკვდილი აშინებს
და ვარსკვლავით ინთება.

ეგ სილამაზე, ძვირფასო,
არაფერს ნიშნავს იმისთვის,
ვის გულსაც ეკალს დაასობ,
გრძნობებს კი მალავ სხვებისთვის.

ნეტავი გამაგებინა, რას ფიქრობ
ანდა რასა გრძნობ,
როდესაც ეკლით დაჩხვლეტავ
შენს სიყვარულით დანათრობს.

რა დაგიშავა ბედკრულმა,
რით ვერ არჩიე სხვებისგან,
ის ხომ სულსაც კი გაჩუქებს,
გაზაფხული თუ ეღირსა.

ვარდიც შენსავით წითლდება,
ცეცხლად ენთება ვნებისგან
და ამით ყველას აფრთხილებს,
ერთს არ ანსხვავებს სხვებისგან.

მას ხომ სიკეთე ახარებს,
ფიქრობს და გვეალერსება
და ჩვენთან ყოფნის სურვილით
გული გრძნობებით ევსება.

უნდა რომ გვასიამოვნოს,
სიმშვენიერით გვახაროს,
უსიტყვოდ რაღაც გვანიშნოს
და მორცხვად თავი დახაროს.

ვარდს თავმდაბლობაც ამშვენებს,
არის ნაზი და ამაყი,
გულების შუამავალი,
სიყვარულისთვის გულ-ლალი.

გალამაზდებით, ჩაიცვამთ,
შეიმოსებით სურნელით,
ზეცას შეჰყურებთ ამაყად
და ვარდობის თვეს მოელით.

ჩასაფრებიხართ ჩვენს გრძნობებს,
თვალყურს ადევნებთ, არ ჩქარობთ,
წამი დადგება ნანატრი,
სულში სურნელი აქაროთ.

ჩვენც მეტი რა დაგვრჩენია,
წუთიერ გრძნობებს აყოლილთ,
გონებადაბინდულები
მიზეზს არ ვეძებთ არყოფნის.

მოგწყვეტთ და გულზე დაგიბნევთ,
შემოგატარებთ მთას და ბარს,
ის კი სულაც არ გვადარდებს,
რომ ვკარგავთ ერთგულ მეგობარს.

ქალიც ხომ ვარდივით ჭკნება...
ქრება თქვენივე სურნელიც,
გულიც გაცვდება მზრუნველი
და ამ სურნელის მსურველიც.

მიზეზთა შორის მიზეზი
შენთვის რა დასამალია...
ნუ დაივიწყებ ნურასდროს,
ვინც შემოგწირა თავია.

2013.

ქარს არ გავატან

ბნელეთს გაუღიმა ნათელმა სიბრალულით,
ერთხელაც დამაყენა გზაზე სიყვარულის,
ბედმა მაზიარა დიდი სიხარული,
ოცნებას შევატოვე ცრემლი სინანულის.

ქარის მოტანილს ქარს არ გავატან,
ეახლე ჩემს გულს, არ მიატოვო,
თაფლისფერ თვალებს მზერას ნავატან
და ოცნებას ვთხოვ, ჩემთან დაგტოვოს.

ქართვე ლოყებს წამოგინითლებ,
ეცადე დარდი მას გაატანო,
თბილად ჩაგიკრავ, ვერ მომიცილებ,
ედელვაისო – თეთრო ვარსკვლავო.

ვნების ქარცეცხლში გამოგატარებ,
არდავინყებას გულში ჩაგიქსოვ,
ნაზად ხელს მოგხვევ... მერე გაკოცებ,
ისე დაგსეტყვავ, თავს ველარ იცნობ.

2014 წ

ქეთევანი

ცა ჩააბნელა ეკლების წვიმამ,
ისმის ქუხილი – ეშმაკის რისხვა,
მზის სხივი ყინვამ გადაალურჯა
და მწვანე მდელო დაფარა სისხლმა.

ჯვარს წამოადგა იუდას ჩრდილი,
ველარა ხედავს სული მთვლემარე,
ჩასაფრებია სამოთხეს კართან
და ჯოჯოხეთის გახდა მძევალი.

ნატრობს ეშმაკი გულში ჩაგვიკლას
ურყევი რწმენის მფარველი კვართი
და მერამდენედ სცადა ჩააქროს
ელვარე სულში ციური მნათი.

ეცადა კიდევ, მაგრამ მახვილმა
ვერ დაადუმა მორწმუნე გული,
გული, რომელზეც უფლის სახელით
ვაზის ჯვარია ამოქარგული.

ეშმას ნასროლი ღვარძლი და შხამი
ნინოს ვაზის ჯვარს ასცდა,
ვენახს, რომელსაც ჩააჭრეს ფესვი,
კვლავაც აგრძელებს გაზრდას.

ვაზმა განკურნა გულის ჭრილობა
და აამღერა სულის მტევანი,
ზეციდან გვლოცავს თამადა – უფალი,
ფესვებს კი გვითბობს მზე – ქეთევანი.

2014 წ

ძღვეამოსილი, ზეციური მხედარი

უფლის გამოცდა ვინც ჩააბარა,
ემშაკს და ბნელეთს შუბით ვინც ებრძვის,
ვინც ყველა ტანჯვას რწმენით გაუძლო,
მონამეობის გვირგვინი ელის.

დიდგორის ველზე აჩრდილი დადის
შავნაბდიანი, უშიშარ მხედრის,
ყაყაჩოებსაც ატყვიათ კვალი
არაგველებს დანთებულ ცეცხლის.

წმინდა სამებამ ფესვი გაიდგა
მარადიული სულის ნიაღში
და განგმირული დრაკონის ცეცხლი
ნაცრად ქცეულა შავბნელ წყვდიადში.

წმინდა სხეულმა არ გაიკარა
მძიმე ლოდი და ბასრი მახვილი,
ქარს გაატანა, დაასამარა
აპოლონის და ზევსის აჩრდილი.

ღრმა ქრილობები რწმენით განბანა
ჭეშმარიტების წმინდა სამებამ
და უკვდავებით მადლშემოსილად
რწმენა აკურთხა ექვსგზის წამებამ.

ბომონდის ტყუილს ფარდა ახადა
და დაამკვიდრა სიტყვა მართალი,
ბრძოლის ჟინით და ურყევი რწმენით
დაასამარა ყველა წარმართი.

ემშაკისეულ ძალით მართული
რომის სიცრუე და სისასტიკე,
ღვარძლით ავსილი და უნაყოფო,
მომპალ ფესვიან ხეს მოაწყვიტა.

მზით გაუნათა სელინოსს ბნელი,
ფარისევლობა ბნელს შეატოვა,
რწმენით, ბრძოლით და ურყევი სულით
გულში უფალი სანთლად ჩატოვა.

შავი ბურუსი ნათლით გაფანტა...
ურმის ბორბალზე ცოცხლად გაკრული
უფალს ეახლა ზეცის მხედარი,
იმავე ბორბალზე რწმენით ფვარცმული.

ქართველთ მფარველო, წმინდა გიორგი,
ქედს გიხრის ბოდბე, ლომის-ლაშარი,
შენს ნაკვალევზე სანთლის კვალს ტოვებს
უფლის რჩეულთა დიდი ლაშქარი.

2014 წ

ქრისტესთვის სულელი

მამა გაბრიელის საფლავთან

ძნელი ყოფილა წმინდა სულთან მუხლის მოდრეკა,
ღრმად ჩაგაფიქრებს, თან გაშინებს ძალა ციური,
ანგელოზების ნაქსოვ ჭილოფით შემოსილი,
გვალერსება ღვთის მეგობარი, სული მარადიული.

ვალერსება სულის სითბო რწმენის მწვერვალებს,
იხარშებიან ჯოჯოხეთში ცოდვის დღეები,
შველას ითხოვენ ქედმაღლობა, ამპარტავნება,
ინვის სიცრუის ეკლიანი, ბნელი ტყეები.

ბოროტი სიტყვა აღსარების თავის რიგს ელის,
ბოროტებასაც სიყვარულმა დაუთბო გზები,
აზვირთებული სინანულის ცრემლის მდინარემ
ამპარტავნებას შემოახმო ვეება ფრთები.

თვით სიძულვილიც მწუხარებამ, სევდამ მოიცვა,
არც ერთი გული დღეიდან მას აღარ იკარებს,
გული ხომ თავად ფერუცვლელი სიყვარულია,
მის გარეშე ხომ სიძულვილი ვერ გაიხარებს.

სადღაც მოისმის ანგელოზთა ნაზი გალობა:
– ნუ განიკითხავ სხვის ცოდვებს და ხორციელ ვნებას,
ყველაზე დიდი ცოდვილი ხომ თვითონ შენა ხარ,
ნუ გადაუხვევ სისხლით ნაწერ უფლის ამ მცნებას.

სვეტიცხოველიც სევდანარევე დუმილით მიმზერს,
ჯვარსაც არ ტოვებს ნათელი და ცის ელვარება,
სულს მოჰფენია მოკაშკაშე, ციური სხივი
და უკვდავების ტკბილ სამყოფში მიეჩქარება.

2014 წ

ქრისტიანული ცრემლის ხატი

შიოს საფლავზე ლოცულობენ მღვიმის ბერები,
თვალეზს გვინამავს ღვთისმშობლის ნაკურთხი ცრემლები,
რწმენას გვიძლიერებს ლოცვით გამთბარი დღეები
და „კირიე ელეისონის“ უკვდავი ბგერები.
უნმინდესი ძვლებით სპარსთა შემმუსვრელმა
და ცოდვილ სულების განწმენდის მსურველმა,
უსაზღვრო სამყარო ქვაბულში ჩატიე
და მგელი უვნებელ თეთრ ბატკნად აქციე.
ცხელ, ბნელ უდაბნოში სამოთხე ინატრე,
ქრისტეს სიყვარულით ცოცხლად დაიმარხე.
უფალმა შეგამკო სულიწმიდის მაღლით,
ემბაზის ძალით სამშობლო განმინათლე,
ამპარტავნება ხომ გულს არ მიაკარე,
მტრედის მცირე ძღვენი საკვებად იკმარე.
ცოდვილთ ნამოგვინთე უფლისვე სანთელი,

გულიდან გვიკმე ნმინდა საკმეველი,
ნინოს ვაზის ჯვარი მზით გაგვიმზიანე,
ბარძიმით, ფეშხუმით დიდ მადლს გვაზიარე.
კვერთხის ერთ შეხებით მტკვარიც გააჩერე,
სინანულის ცრემლით გული გააჯერე,
რწმენის სიდიადე მუდამ გახარებდა
და გულს მიაჭედე ნმინდა სახარება.

2013 წ

ქუჩაში მარტო

ჩაფიქრებული მივყვები ქუჩას
ამოუცნობი, იდუმალ ზრახვით
და თან მომყვება სიცივე, ყინვა,
დამძიმებული უსიტყვო განცდით.

გზა არ ილევა, არც მიზანი ჩანს
და არც მე ვიცი ფინიშის ზღვარი,
მიმიყვანს, ალბათ, გზა მგზავრის სადღაც,
მაგრამ ეს სადღაც კვლავ არსად არის.

იდუმალემა გამეფდა ირგვლივ,
აზრი ჩარაზეს აკლდამის ქვებმა,
მე კი მივდივარ ქუჩაში მარტო,
სახე ამინვა ყინულის თქემმა.

სადღაც სივრციდან ისმის ნაზი ხმა,
მაგრამ უგრძნობი, ყინულზე ცივი:
– კვლავაც იარე, ყინვა რას გაგნებს,
შენ ალბათ, სადღაც გელის მზის სხივი.

ციდან მოვლენილ უთბილეს გრძობებს
ღრუბლების მიღმა ყინულად ცრიან,
ჩემში ჩარჩენილ მცირედ სითბოსაც
არ მიტოვებენ, მასაც მაცლიან.

ირგვლივ სიჩუმე გამეფებულა,
მხოლოდ ყინული და ცივი ფერი,
სულში ბინდია, სინათლეს ითხოვს,
ჩემი გული კი კვლავაც შენ გელის.

2013 წ

ღამენათევი ოცნებები შველას ითხოვენ

ღამის ფიქრებში განვლილი დღეები ხავსმა დაფარა,
შენსკენ სავალი ბილიკებიც ბარდად ქცეულა,
ბნელმა მოიცვა ნაზამთრალი სულის სინათლე
და ცეცხლის ალიც ცივ ყინულად გადაქცეულა.

ცივი ზამთარიც გადალალა ულმოებელ ცრემლმა,
ნისლში მიმალა სიცივე და თეთრი მანდილი,
ღამენათევი ოცნებებიც შველას ითხოვენ
და უკუნეთში თავს მევლება შენი აჩრდილი.

ჩემს ტანჯულ გულში კიდევ ერთხელ გამოიზამთრე,
მზემაც მომტაცა დარჩენილი სულის ნათელი,
მწუხრმა მოიცვა ეს უდაბნო, ჩემი ოცნება
და სიბნელესაც ველარ სძალავს ცვილის სანთელი.

2014 წ

ღირსების კვალი

მთვარის ჩრდილებში ღრმად ჩაძინებულს
დაგესევინან ფიქრები ღამის,
აღვირანყვეტილ სულის ბედაურს
არ მოგაკლდება ცეცხლი და ნყალი,
გადარაზული ტკბილი ოცნება
კარს გამოუღებს შენს გულის ნადილს,
სიცხით გატანჯულ უდაბნოს ყვავილს
მოგიაღერებს სიცოცხლის ცვარი,
ავბედით ღრუბლებში გადაკარგულს
მოგველინება მაშველად ქარი,
სიყვარულის და განგების ძალით
არ მიგატოვებს იმედი ხვალის,
თუკი შენს სიტყვას, სულსა და ფიქრებს
არ დაუკარგავს ღირსების კვალი.

2014 წ

ღირსების ცეცხლი

უცნობი ხის კიდობნით
ზღვით მოდის, მოაქვს ფიქრები,
შევყურებ ჩემსკენ მომავალს
და მეც მასავით ვიზრდები.

ეშმაკთან განშორებული,
ბილიკს მიჰყვება გონება,
მეციხოვნენი ფხიზლობენ...
მათაც იტაცებს ოცნება.

ასი ათასჯერ დასეტყვილს
სისხლი და მტკვარი აღონებს,
სამასჯერ დამწვარ-გადამხმარს
კვლავ ბრძოლითა აქვს ძალ-ღონე.

– არ დავნებდები ქარიშხალს,
სიტყვებით საქმეც ხომ ითქვა,
გულს ბრძოლის ჟინი აცოცხლებს,
სულს – მხოლოდ მართალი სიტყვა.

სიცოცხლე, როგორც ყინული,
მზესავით იწვის და დნება,
სულები მალლა მიიწვეს,
სხეული უკვალოდ ქრება...

და ეს გაქრობაც ჩვენივე ყოფის,
ჩვენი ბუნების არის თვისება
და ამ თვისების უღმობელ კანონს
ამაყად უმზერს ჩვენი ღირსება.

ფოთოლი ხმება, მდინარე შრება,
ჭია, ფუტკარი, ლომიც კი კვდება,
თვით ოცნებაც კი წარსულში რჩება,
უკვდავი მხოლოდ ღირსება რჩება.

თუ არ ჩაგიქრა ღირსების ცეცხლი,
მტერს დაგიმარცხებს გული და ძმობა,
გულში ჩაგხედავს, ყინულს დაგიდნობს
მისი ალერსით გამთბარი გრძნობა...

ქრება აზრები, გრძნობები,
თან უკვდავებას ითხოვს,
ზნეობის მაღალ მწვერვალებს
ურყვნელ ღირსებით იპყრობს.

და კიდობანიც ჩერდება...
გულში იფეთქა ღირსებამ,
უცნობი ბედნიერია...
და სიამაყით ივსება.

ბედნიერია და ხარობს,
იმედს მფარველობს სული,
ღირსების მაღლით შემოსილს
კვლავ სტუმრობს გაზაფხული.

და გადამხმარი ფიქრებიც
გაიკვირტება კიდევ
და როგორც მარჯვე ოსტატი
ცამდე ამიგებს კიბეს.

2014 წ

შაებრალები

ასე ამაყად ჩემს გულში
ქალავ, რად დაიარები?
ფიქრთა მთოველო, გამოჩნდი,
გამოჩნდი, ნუ იმალები.
ქარებს ვერ დაემალე
ეგ გიშრისფერი ლალები,
ნეტავი, სად დაფრინავენ
შენი ელვარე თვალები...
გახსოვდეს, ციდან დაგყურებს
არწივის წყვილი თვალები,
კლდისა და ყინვის მხილველი,
მაგ ელვარებით მთვრალეები.
მოსწყდება, შემოგეყრება,
ჩაგხედავს... შაებრალეები.

2014 წ

შენ დაგეძებენ

სადღაც შორს, ბნელში, უკუნეთში
დაფრინავენ ფიქრები ჩემი,
ფიქრები, გულით ნაფერები,
დაუღლელი, ცეცხლივით მწველი.

ცეცხლივით მწველი და მებრძოლი,
მარადიული, ჩაუქრობელი,
მოალერსე, შველივით ნაზი,
მეცხიოვნე და გულთამპყრობელი.

დაფრინავენ... შენ დაგეძებენ... თუ გიპოვეს,
იცოდე, რომ მაგრად ინანებ,
მის ველურ ვნებას
ვერ გაუძლებს შენი სინაზე.

2014 წ

მიყვარხარ ძალიან

კვლავაც ვუმღერი იმ დიდ სიყვარულს,
გულს რომ აჩუქა რკინის გალია,
შენ ხომ დიდ ცოდვას ატარებ მხრებით,
ჩემი სიგიჟე, შენი ბრალია.
გრძნობის მორევში რომ გადამჩეხე,
ჩემი სიცოცხლე შენ გაბარია,
ეს ჩემი სულიც დაცარიელდა,
შენს მეტი, არც რამ არ მაბადია.
ჩემს მზერასაც რომ დაეპატრონე,
ესეც ხომ იცი, ვისი ბრალია!
ზედაზნის კლდიდან ირმის ნაფრენი,
ასე მგონია, შენი კვალია.

ვაზის ნახვევი ალვის ხის ტოტზე,
მზერას დაპატრონებული შენი ტანია.
შენი თვალები, თაფლისფერი,
ჩემი ოცნების ზღაპრის კარია.
შენი სუნთქვა კი აბიბინებულ,
მწვანე მინდვრების დილის ცვარია.
შენი ცრემლები, თეძმის ხეობის მონათქეში,
წყურვილის აღმძვრელი, წმინდა წყალია.
შენი თმები, ეკლიანი ბუჩქნარიდან
უგემრიელეს მაყვალს მანვდიან.
შენი გულიდან განატყორცნი,
ულმობელი და მკაცრი მზერა
ჩემს გულს ღრმა ქრილობად აჩნია.
თუ მომენატრე და ვერსად გნახე,
ალბათ, კი ხვდები, ვისი ბრალია.
ხელებგაშლილი შენსკენ მოვიწვევ,
ოცნების კოშკზე დიდი ბზარია,
სხვა რომ მეძახის და შენ მგონიხარ,
ესეც ხომ იცი, ვისი ბრალია?
ჭეშმარიტების გასავლელ გზიდან
შენი ბაგენი შემომძახიან:
– ედემში შევხვდეთ, იქ სადაც
უკვდავების წყაროს წყალია.
გულს რომ მითბობს და
შენს თავს მახსენებს,
მრონცხებული უფლის ჯვარია.
ჩემი სულიც ხომ შენ შემოგწირე,
მაგრამ არ ვიცი,
ცოდვა არის თუ დიდი მადლია.
ჩემი ცოდვები სიყვარულისთვის
ღმერთს შესაწირი ნორჩი კრავია.
ნუ გენყინება, შენ ბრალს არა გდებ,
ეს სიყვარული ჩემი ბრალია.
გულში ნაცრემლი უფლის სანთელი

სულს მინათებს და კვლავაც ანთია.
ეს კი ნიშანი არის იმისა,
რომ სიყვარული კვლავ ცოცხალია.
სიყვარულისთვის ჯვარზე რომ მაცვან,
კვლავაც მოგძებნის
გოლგოთიდან ჩემი ძახილი:
– მიყვარხარ ძალიან!

2013 წ

შენთვის ვიცოცხლებ

დღე ღამედ გადამიქციე
და დამამსგავსე მთვარეულს,
შენ მაპოვნინე ნატვრის ხე,
ცივ ტყეში თავგზააბნეულს.
წავიდეთ, ერთად ვიაროთ,
შემოვიაროთ მთა-ბარი,
ღამით ხავსები გავთელოთ,
დილით ბალახი და ცვარი.
ერთად ვიფრინოთ ღრუბლებში
ფიფქები საბნად გვეხუროს,
თუ წვიმა წამოგვეწევა,
ეს ცეცხლიც მან გაგვინელოს.
დღე ღურჯ სივრცეში შევცუროთ,
ღამით ვარსკვლავებს ვენვიოთ,
იის სურნელსაც დავნებდეთ,
ფოთლებში გადავეხვიოთ.
იცოდე, თუკი ისურვებ,
გულისნადებსაც გაგიმხელ,
მწვერვალებს ამოგილაშქრავ,
მყინვარზე ცეცხლსაც დაგინთებ.
მკერდსაც შევუშვერ შავ არაგვს,
შენს ფიქრებთან გავაჩერებ,
ბულბულს ძმად დავეფიცები

და სიყვარულზე ვამღერებ.
რა წამსაც სითბოს ინატრებ,
მაშინვე შენთან გავჩნდები,
გულს ცეცხლად დაგენტები და
არასდროს აღარ ჩავქრები.
შენს სიცოცხლეს გეფიცები,
არასდროს დაგიბერდები,
მე მხოლოდ შენთვის ვიცოცხლებ
და მხოლოდ შენ დაგნებდები.

2014 წ

შობა

ღვთისმშობლის ნაკურთხ მინაზე
უფლის აკვანი ირწევა,
გულში ნანთები სანთლები,
იღვენთება და ინვება.

სარკმლიდან სულში იღვრება
იმედის ნათელი სხივი,
მაძლიერებს და არ მტოვებს
ათ მცნებად ასხმული მძივი.

ჩვენთვის დაბადა მშობელმა,
ჩვენი იტვირთა ცოდვები,
ცხოვრების გზას გვინათებენ
გულით ნათქვამი ლოცვები.

ვარდი ვაჩუქოთ ერთმანეთს,
ეკალმოცლილი გულებით,
ერთმანეთს რომ დავაბრალოთ
უფლისა სასწაულები.

2013 წ

შოთა ნიშნიანიძეს

„მე ერთი ქვეყანა ვიცი, –
სამოთხის კარია ღია,
იქ მართლაც გვარზე ხტის კვიცი
და სხვებიც თავის გზით ვლიან...“

შოთა ნიშნიანიძე

მეც ვიცი ქვეყანა ერთი...
და გულის კარი აქვს ღია,
მუდამ გაზაფხული ბუდობს
და ყვავის ვარდი და ია.

იქ ქრება ღრუბლები ცაზე
და აღარც ქარები ქრიან,
ქუჩების თვალები ბრწყინავს,
ცეკვავენ და იცინიან.

იქ მთვარე შარიან ღამეს
დღეებს გაუგზავნის მზიანს,
იქ ყველას ბედი აქვს სავსე,
არ ჩივის ამსოფლის ტრიალს.

იქ არვინ არ იცის დარდი,
იქ არვინ არ იცის ცრემლი,
ბედნიერ თვალების ფსკერზეც
იქ ყველა სიკეთეს ელის.

მარცვალზე პატარა გული
მთელ საუკუნეებს იტევს,
მზის ჩასვლა-ამოსვლით ცხოვრობ,
გაათევ უზღაპრეს მითებს.

იმ მხარეს სიყვარული ჰქვია,
„იმ მხარეს ოცნება ჰქვია,
თუ გინდათ წავიდეთ, ძმებო,
არასდროს არ არის გვიან.“

20146

ჩამომეხსენი ტვირთო

დღემ დაასრულა სიზმარი,
ცეცხლი დაუნთო ღამეს,
თვალი მოავლო მიდამოს,
გადააბიჯა მთვარეს.

მზე მუხას გაუნანყენდა,
შემოაცალა ფერი,
წყალი ხეს დაუმეგობრდა
და არ ანახა ფსკერი.

ზამთარს ტყე შეყვარებია,
დაუნუნია ფერით,
ტყემ მწვანე სადღაც დამალა
და შეიმოსა თეთრით.

მზე მოეფერა მუხას,
მუხამ გაშალა მხრები,
სიცოცხლის სიხარულმა
კვლავაც შეისხა ფრთები.

გზად მიმავალი სითბო
დაეპატრონა მთა-ბარს...
ბედნიერია ქალი,
თუ მოუყვები ზღაპარს.

გულით განცდილი მხოლოდ
რამდენ სიცოცხლეს ბადებს,
მთაში გაზრდილი ვეფხვი
არ იცვლის გულისნადებს.

უშიშარია არწივი,
ბოჰემურია ცხოვრება,
ამიტომ ჩვენი აზრები
ერთმანეთს დაემოყვრება.

ჩამომეხსენი ტვირთო,
ანდა გამიშვი მთაში,
თორემ ეს ჩემი სითბო,
შემომეფანტა გზაში.

2014 წ

ჩემს ძმობილ მუხას

ჩემს ძმობილ მუხას შემოახმა
ტოტები ძველი,
თან წაიყოლა ოცნებები
და გული წრფელი.

არ გაიკარა თანადგომა
და მწუხრის ცრემლი,
გულმართალი და ამაყია
სიცოცხლის წლებით.

უკვდავ ფესვებით გზა შორია,
ფართე და დიდი...
და თან მოკლდება წინაპრებთან
გადგმული ხიდი.

თვით უკვდავება მოაბიჯებს
ამაყი მზერით,
კვირტების სკდომით
და აკვნის რწევით.

2014 წ

ჩვენთან კაცს კვლავაც ქუდი ახურავს

სადღაც სიცოცხლე დაბადებულა,
სადღაც გაიხსნა სამარის კარი,
სადღაც სიყვარულს ფერი ეცვალა
და გადალახა ზნეობის ზღვარი.

სადღაც მთებს შორის მზე გამობრწყინდა
და სიყვარულით ჩაგვიკრა თვალი,
სადღაც მზის სხივი ზღვამ გადასანსლა
და შეაჩერა ბედის ბორბალი.

სადღაც მთის მწვერვალს გული ატკინეს,
სევდამ, ნაღველმა გაყინა იგი,
სადღაც მას გული გაუთბეს ნდობით,
ქვების ალერსით სითბოსკენ მიდის.

სადღაც კაცობას ყავლი გასვლია
და სულმდაბლობის სურნელი ასდის,
ჩვენთან კაცს კვლავაც ქუდი ახურავს,
თავანუელი, ამაყად დადის.

2013 წ

ჩვენი სახლი

ძალიან მიჭირს ტარება
უფლის განსასჯელ ტვირთის,
სიმშვიდეც არ მეკარება,
შორიდან მიმზერს, იცდის.

ჩემი ოცნების მტრედი
შორიდან ეტრფის ეშმაკს,
ცოდვიან დღეთა ფრთები
შავბნელ სივრცეებს კვეთავს.

სიცრუით ნაგებ შენობას
დაანგრევს მცირე ბზარიც
და თუ არ ვითხოვთ შენდობას,
თან ნაგვიყოლებს ქარი.

ეშმაკი გაყინულ მზერით
სინანულის ცეცხლს აქრობს
და კუდის სუსტი მოქნევით
ცრემლიან თვალებს აშრობს.

დროა გავუყვე სანთლის კვალს,
ფრთებს ოცნებები გაშლის,
ის ამარიდებს ბოროტ თვალს,
ეშმაკის კვალსაც ნაშლის.

კუდი მოკლე აქვს ეშმაკს,
სიტყვას დიდი აქვს მადლი,
სიყვარული რომ ქვას ხეთქავს,
ესაა უფლის სახლი.

2014 წ

ცამდე სავალი

მაღე მივალნევ ფიქრებით მთვარეს,
ცოტალა დარჩა ცამდე სავალი,
ვძლევ თავს და ჭიშკარს გავაღებ ფართოდ,
ვიდრე აშლილა გრძნობის კარავი.

მკლავებს შლის, არხევს, ცეკვავს ჭადარი,
თბილ ჰანგებს აფრქვევს ყინვა და ქარი,
ძალ-ლონეს ავსებს თეთრი ცის მზერა,
ორბისთვალეზა ღრუბლებში ფრენა.

ვიდრე აშალა გრძნობამ კარავი,
იჩქარე, სძლიე კარვის სამანი
და შენც მიაღწევ ოცნების მთვარეს,
დაძლევ თავს, ბედს და უბნელეს ღამეს.

2014 წ

ცხელი თოვლი

ფიქრი, განცდა, სურვილები,
ვით უსაზღვრო ტრამალი,
მარტო არ ვარ, ჩემთანაა
ბუხარი და ზამთარი.

ქვის გული და ცეცხლის ალი,
დუმილი და ნაცარი,
თავდახრილი ლურჯი ია
ოცნებებით დამთვრალი.

მზეს პირიმზე დამალვია,
ცას – მიმინო ფრთამალი,
დროზე, დროზე მომაშველეთ
სიტყვა, კლდე და მართალი.

ცხელი თოვლი... ცივი მიწა,
უთეთრესი ზამთარი,
ცეცხლი... გული გაყინული,
არეული გზა-კვალი.

2014 წ

წერდა თბილ ლექსებს

ძლიერ მიყვარხარ,
მიყვარს შენი ხმა,
ოდნავ სინაზე,
სულის სიმდიდრე
და ვაჟკაცური ქცევები შენი.

ნუ გამაგიჟებ,
ძალიანა გთხოვ,
ძალიან მინდა,
ან და მარადის
მე ვიყო შენი.

ხომ ხედავ მცივა,
გამათბე შენით –
მღერის ვარდი და
ეაღერსება მამაკაცს
თავის მჩხვლეტავი ეკლით...

და კაციც...
თავის გულისნაწურით
წერდა თბილ ლექსებს,
სურნელოვანს,
ვარდს რომ შეშვენის...

2013 წ

გარდაცვლილ მეგობრებს

ადრე დატოვეთ თქვენ ეს სამყარო,
გადააბიჯეთ გზაგასაყარი,
დღეს თქვენ ხართ მხოლოდ,
ტკბილო სულებო,
ჩემი სიკვდილთან შუამავალი.

ვარდმოფენილი დღეებით
მარადისობა დაიდგით,
მწვერვალებიც კი დალაშქრეთ,
მინაში ფესვიც გაიდგით.

მაღალი სულის მწვერვალებს
გიმშვენებთ ბროლის სითეთრე,
ლამაზ ოცნებით ფრთაშესხმულთ,
ვერ დაგეწიათ სიბერე.

წუთისოფლისა ბორბლის ტრიალი
გვიმცირებს თქვენამდე მანძილს,
ბოლოს ჩვენც იქ შევჩერდებით,
სადაც მიგვიჩენს უფალი ადგილს.

სიცოცხლე ხომ როგორც წყალი,
წვეთ-წვეთობით ილევა,
მის ადგილას ფესვმაგარი,
ნორჩი ყლორტი იზრდება.

და მომავლის სისხლი, გენი
ისევ თქვენით იწყება,
ხვალინდელი დღის იმედი
უფლის რწმენით ირწყვება.

თქვენი შესმული ყანნები
კვლავაც ღვინით ივსება,
ეს არასდროს დასრულდება,
ასეთია ღვთის ნება.

ცხელ ბუხარშიც, როგორც გულში,
ჩვენი ძმობა გრძელდება
და ამ გრძნობის ნათელ სხივით
ღამე კვლავაც თენდება.

სიკვდილი ვერ შეგვაშინებს,
მოსახდენიც უნდა მოხდეს,
ის რომ არ იყოს ამქვეყნად,
ვინ გვანახებდა სამოთხეს...

2014 წ

წუხელ მესიზმრა თეთრი ბატკანი

წუხელ მესიზმრა თეთრი ბატკანი,
თავდახრით მდგომი მონასტრის კართან,
ვიგრძენი, რალაც უნდოდა ეთქვა,
მაგრამ ვერ მითხრა, წყვდიადში გაქრა.

დილით სიზმარმა ფრთები შეისხა,
თეთრად შემოსა ყველა ფერები,
ბავშვურ სიხარულს და სილამაზეს
გადააფინა ცის ფანტელები.

უფალი კვლავაც ჩვენ გვერდითაა,
მადლით გვაკურთხა ცოდვისშვილები,
სიყვარულის და იმედის ნიშნად
თავს დაგვაბერტყა ფიფქის ფთილები.

უფალს სურს, თოვლით ჩამოგვირეცხოს
ჩვენი ცოდვები და სიძულვილი,
ჩვენში იხილოს ღვთის სიყვარული,
სათნოება და მადლის ნყურვილი.

ყინვა და ქარი სადღაც მიმალა,
ფიფქად გვიკურთხა თბილი სიცივე,
გადმოგვაფარა, როგორც მანდილი
და გაგვინათა სულის სიბნელე.

თეთრი თოვლი და ფიფქები თეთრი
წყალს რომ ეხება, სიძულვილს აქრობს,
არაგვი კვლავაც არ იცვლის ფერს და
მუქი ტონებით სიყვარულს გალობს.

მას არ ამძიმებს ამპარტავნება,
იგი არაა გრძნობების მონა,
სულ არ ადარდებს, მუქ ფერად იდენს
თუ დაიფარებს თეთრ საბანს თოვლად.

თეთრი ბატკანი რქებს წამოიზრდის,
თეთრს კი კვლავ შეცვლის ტალახის ფერი,
ამ სინმინდესაც დიდხანს ვერ ვუცქერთ,
რადგან გვამძიმებს ცოდვები ჩვენი.

2013 წ

ჭემმარიტი სიყვარული მოჩვენებას ჰგავს

ჭემმარიტი სიყვარული მოჩვენებას ჰგავს,
მასზე ბევრი ლაპარაკობს, ბევრიც აკლავს თავს,
ბევრი მისით ერთობა და არ გადავა ზღვარს,
ზოგიერთსაც აკარგვინებს გონებას და ჭკვას.
სიტყვაძუნწი კაცი მისგან პოემებსა თხზავს,
ზამთრის ტალახიან ლელეს ლამაზ ფერად რთავს,
დამძიმებულს გულის დარდით, ოპტიმიზმით მთვრალს,
უხარია სიცოცხლე და ვერსად ხედავს ავს.
სათნობას, გულწრფელობას ერთ მუშტადა კრავს,
იასავით ნაზ არსებად მოგაჩვენებს თავს,
კლდედ გაქცევს და შენს გულ-მკერდზე ანავარდებს წყალს,
არწივის ფრთებს შეგასხამს და გაძმაკაცებს ცას.
ლაჟვარდოვან ცის კალთიდან დაგანარცხებს ქვას,
ჭიქა ღვინოს შეგასმევს და დაგამსგავსებს მთვრალს,
სიმღერას და ცრემლების ღვრას ვერ დააღწევ თავს,
რეალურად მისი ძალა ბევრს არ უნახავს,
ჭემმარიტი სიყვარული მოჩვენებას ჰგავს.

2013 წ

შემომიტია მძაფრმა სურვილმა

შემომიტია მძაფრმა სურვილმა,
რომ ცივ ზამთარზე აღარ ვიფიქრო,
ფრთები გავშალო, როგორც არწივმა
და ლამაზ ლექსად ცაში ვიფრინო.
გამოვიტირო ბნელი წარსული,
ოცნებებისგან გამოვიძინო
და თეთრ ღრუბლებში ნისლად წასულმა
შენს წამწამებთან გამოვიღვიძო.

2014 წ

ხარობს ოცნება

ლოთი არა ვარ, გამირბის სიფხიზლე,
მომნატრებია სულის სიმშვიდე.

მომნატრებია ქარი და წვიმა,
ვნებით აღვსილი ცხოვრება მინდა.

მომნატრებიხარ, როგორც მთას ნისლი,
რა შორს წასულხარ... მაგრამ დაგიცდი.

სადღაც აყვავდნენ ორქიდეები,
ნათელს დანებდნენ ბნელი დღეები.

აზრმა იპოვა კვლავაც ცხოვრება,
მეხსიერებას ცდის მოგონება.

ქვესკნელი იწვის... ხარობს ოცნება,
კუნძული... პალმა... და საოცრება.

2014 წ

საქართველოს დამანვიმე

სანამ სული ცოცხალია,
გამიტაცე მაღლა, ქარო,
გულში ჩაყინული ია
იქნებ ცაში გავახარო.

გადამფინე თეთრ ღრუბელზე,
რომ ჩემს სულთან გავმთლიანდე,
გადამხმარი ხნულებიდან
მწვანე ყანად ავშრიალდე.

წამომანთე, როგორც ცეცხლი,
თეთრ ღრუბლებში ჩამაძინე,
გამწურე და გულის ცრემლად
საქართველოს დამანვიმე!

2015 წ

ბეზორა

↪ აგაბეზორა

იაგო მაჩხანელის ნათელ ხსოვნას

იაგო მაჩხანელი 2013 წლის ზაფხულში გავიცანი, ჩემთვის ახალ სამსახურში გადასვლის დროს. გაცნობამდე მსმენოდა მისი პროფესიონალიზმის შესახებ და უკვე კარგად ვიცოდი, რომ მალე მუშაობა მომიწევდა საქართველოში ერთ-ერთი უძლიერესი გამომძიებლის მხარდამხარ. მისი გაცნობიდან რამდენიმე დღეში ჩამომიყალიბდა განცდა, რომ იაგოს ბავშვობიდან ვიცნობდი და მიუხედავად ჩვენ შორის არსებული არც თუ პატარა ასაკობრივი სხვაობისა, ყოველთვის ჩემს თანატოლად მივიჩნევდი და მუდამ ასე იქნება, რადგან ვერა და ვერ გავითავისე მისი ამქვეყნიური ცხოვრებიდან უეცარი წასვლა, ვერა და ვერ შევეგუე იმ ფაქტს, რომ იაგოსთან აღარ მექნება თბილი საუბარი, ერთად ველარ განვიხილავთ საქმეებს, ცხოვრებისეულ მოვლენებს, ლექსებს, პოეტებს და ერთმანეთს ველარ მოვუყვებით ჩვენს თავგადასავლებს.

ამ ღვთისნიერ კაცთან ჩემი სულიერი სიახლოვე არა მარტო იურისტის პროფესიამ, არამედ ერთმა ჰობმა – ნადირობამ და რაც მთავარია, პოეზიის დიდმა სიყვარულმა განაპირობა. მიხაროდა სამსახურში მისვლა, რადგან იქ იაგო უნდა მენახა, მისი ახალი ლექსი წამეკითხა, მისი ორიგინალური ხუმრობისთვის მომესმინა და შეძლებისდაგვარად, როცა ამის საშუალებას ცხოვრება მოგვცემდა, ერთი-ორი ჭიქა ღვინოც დაგველია.

იაგოს ხშირად სჩვეოდა ექსპრომტად, სრულიად დაძაბულ მომენტშიც კი გაერიომა, შემდეგ წაეკითხა და დაეხია მშვენიერი ლექსები, რაზეც ყოველთვის ვსაყვედურობდი.

ზამთრის ერთ სუსხიან დღეს, სამსახურეობრივ დავალებაზე წასულეხს, რამდენიმე სხვა თანამშრომელთან ერთად, ტყეში დაგვიღამდა და იქვე გადავწყვიტეთ ღამის გათენება. უზარმაზარი კოცონი დავანთეთ, რადგან თოვას აპირებდა, არც დაახანა, ისეთი მსხვილი და ხშირი ფიფქები წამოვიდა კუნაპეტი ციდან, ერთი პირობა ვიფიქრეთ, კოცონი არ ჩაექრო. შემაგულიანა – ნუ გეშინია, ჩვენი კოცონის ცეცხლის ენები ცაში ღმერთსაც ათობენ, არც ბუნებას დაჭირდება ამ უკუნეთ სიბნელეში სცენა ჩაბნელებული დატოვოს, მის სილამაზეს ვინლა დაინახავსო. ყველას გაგვეღიმა, პატარა მათარით დასალევიც აღმოაჩნდა, ჰოდა, რითმამაც არ დაახანა, მეც ისე, რომ არც კი შეუმჩნევია, უბის წიგნაკში შევიხანხე მისი დეკემბრისღამისეული სტრიქონები:

„ცეცხლის ენებზე ეს მზერა ნეტა ვის ეძებს ვის,
ქარი ტყის თავზე ნავარდობს და ირგვლივ მგელი ძრწის,
ცეცხლის ვარვარა ნაპერწკლებს თოვლის ფიფქები ქრის,
ერთგვარი ცეკვა გაჩაღდა თოვლის და ცეცხლისფრის.

ჩემი სახელი ჩამესმის, შორით ნაცნობი ხმის,
ვიცი რომ აქ არ იქნები, ვხვდები ბუ არის მყის,
შენზე ფიქრები ამარცხებს ყინვას, სხეულს რომ ქრის,
ოცნებას ველარ წამართმევს ყურთან ტყლაშუნი ფრთის.

ვერც დათვის ჩუმი ბუტბუტი, ცეცხლით რომ ვუფრთხობთ ძილს,
ვერც მინის სველი საწოლი და ვერც აჩრდილი მთის,
ვერც მოკაშკაშე თვალეი ჩვენთან გამთბარი მგლის,
ცხოვრება მშვენიერია, ვხედავ შენს თვალეებს მშვიდს.

დათოვლილ სხეულს, მომავალს, ჩემკენ ნაბიჯებს ფრთხილს,
შენს ჩახუტებას ვიხსენებ, მინასაც ვათბობ მწირს,
ეს წამით მომწყვეტს სამყაროს და დამანახებს სხივს,
სხივს ტკბილი, მშვიდი ცხოვრების, საწყისს ლამაზი გზის.“

რა თქმა უნდა, ეს ლექსი, კომპიუტერთან მოხვედრისთანავე, გადმოვბეჭდე უბის წიგნაკიდან და ვუცდიდი ისეთ დროს, როდესაც გავახსენებდი იმ ლამის ცივ, მაგრამ განუმეორებელ და თოვლიან მოგონებებს. სამწუხაროდ, ამის გაკეთება ვერ მოვახერხე, არ ვიცი, იმის შიშით, რომ ეწყინებოდა მისი ექსპრომტად გართმული სტრიქონების შენახვა, თუ იმის შიშით, რომ მომთხოვდა მის განადგურებას, მაგრამ ვფიქრობ არც ეხლა არის გვიანი. ის ჩემთვის კვლავაც ცოცხალია და ვიცი, რომ უბრალოდ, ულვაშებში ჩაიციინებს, როცა ამ სტრიქონებს მზის სინათლეზე ნახავს.

ერთხელ პაოლო იაშვილის „დებედაჩაის ღამე“-ზე მოგვინია საუბარი, ორმაგად საინტერესო აღმოჩნდა ჩვენთვის ცისფერყანწელის ეს უკვდავი ლექსი, როგორც მისი პოეტური ღირებულების, აგრეთვე ჩვენი საერთო ჰობის – ნადირობის გამო. ვწუხდით იმ ავბედით დროზე, როცა პაოლო იაშვილმა სიცოცხლე მოისწრაფა და ვაქებდით მის მეგობარს, კოლაუ ნადირაძეს, რომელმაც ყოველ გაზაფხულზე, ათწლეულების მანძილზე, ტრადიციად აქცია პაოლოს საფლავზე, ბროწეულის ყვავილის მიტანა, რადგან პაოლოს

სიცოცხლეში ძალიან ყვარებია ეს უდავოდ ლამაზი ყვავილობა. მერე გადავწყვიტეთ, პაოლოს და კოლაუს მტკიცე მეგობრობის აღსანიშნავად, ჩვენ მიგვეტანა ბრონეულის ნითლად აფეთქებული ყვავილი დიდუბის პანთეონში, ერთგვარ ტრადიციად ვაქციეთ ჩანაფიქრი და იაგოსთან ერთად სამი გაზაფხული დამცალდა პაოლო იაშვილის საფლავზე ბრონეულის ყვავილის მიტანა...

მშვიდად იძინე მეგობარო... არ დავარღვევ ჩვენს ნათქვამ სიტყვას. ბრონეულის ყვავილი, ყოველ გაზაფხულზე, კვლავ აენთება მეგობრობის და იმედის ცეცხლად პაოლოს საფლავზე. იმედის, რომ ოდესმე კვლავ შევხვდებით და გავაგრძელებთ, ჩემთვის ძალიან სასურველ და მონატრებულ საუბრებს...

ხვიჩა ბეგიაშვილი

2021 წ

დედის მოგონებიდან

მოსაგონარი ბევრია, მაგრამ ყველაფერი ერთმანეთში მერევა. რომელი ერთი გავიხსენო...

ჩემი იაგო ოქროყანის სკოლაში ხუთი წლის იყო რომ მიიღეს. მისი ტოლები კი არ მიიღეს. მშობლებმა იჩივლეს და კლასში ათი მშობელი დაესწრო გაკვეთილს. მოუსმინეს ჩემი შვილის პასუხს. ბავშვმა ამ ასაკში წილადის გარჩევაც კი იცოდა და რალა ეთქმოდათ. მართლაც, რომ ღირსი ყოფილაო – თქვეს.

ერთხელ სკოლაში ფანჯრის მინა გატეხა. მასწავლებელი ბავშვებს შეეკითხა: მინა ვინ გატეხაო? ადგა ფეხზე იაგო და უპასუხა: მე გავტეხეო. ტყუილი ბავშვობიდან არ უყვარდა. ამ დროს მისი თანაკლასელი წამოდგა და თვითონ დაიბრალა. მასწავლებელმა უპასუხა: შენ კი გატეხავდი, აბა, მართლა იაგო ხომ არ გატეხავდაო.

მერვე კლასში იყო, როცა მთელი კლასი კუს ტბაზე გაიპარა. მასწავლებელი, გიორგი შავგულიძე გაკვეთილის ჩასატარებლად კლასში რომ შევიდა, იქ არავინ დახვდა. მან შეიტყო ბავშვების ადგილსამყოფელი და თვითონაც სასწრაფოდ გასწია კუს ტბისკენ. გაკვეთილებიდან გაპარულები უკვე სკოლაში ბრუნდებოდნენ. ბიჭებს პერანგები გაეხადათ და ყელზე შემოეხვიათ. იაგომ

მასწავლებელი რომ დაინახა, შერცხვა და დაემალა. მოსწავლეები კლასში შევიდნენ. მასწავლებელმა მოათვალთვალა ბავშვები და ჩემი შვილი რომ ვერ დაინახა, მოიკითხა. ბავშვებს ძალიან უყვარდათ იაგო და უპასუხეს: ჩვენთან არ ყოფილაო. მასწავლებელი ჩაფიქრდა, კარგად ახსოვდა პერანგშემოხვეული წინ რომ გარბოდა. აბა, ის ვინ იყო, წინ რომ მივბოდიშო? ბიჭები ერთდროულად ადგნენ ფეხზე და დაიძახეს – მე ვიყავი მასწავლებლო! იაგო დღეს სკოლაში არ ყოფილა, თავის დედამ მცხეთაში წაიყვანაო. დამთავრდა გაკვეთილები და გიორგი მასწავლებელი შემთხვევით შემხვდა და მითხრა: იაგო მცხეთაში გყავდათო? – არა, მე სკოლაში გამოვვ ბავშვი-მეთქი. – ქალბატონო, ნეტა თქვენც მოგეტყუებინეთ, მთელმა კლასმა მომატყუაო.

ჩემი შვილი თბილისის 46-ე სკოლაშიც სწავლობდა და კარგ მოსწავლედ ითვლებოდა. ყველა მასწავლებელი აქებდა. სკოლაშიც ხელში სულ წიგნი ეჭირა და კითხულობდა. ბიჭებს არ მოსწონდათ. მე-9 და მე-10 კლასის მოსწავლე-ბიჭები დახვდნენ და ცემა დაუნყეს. ჩემს შვილს ხელი არ გაუქნევია. მასწავლებლები გამოეხმაურნენ ამ ამბავს და გაამტყუნეს, რადგან იმ სკოლაში შედარებით ახალი გადასული იყო და კარგად არ იცნობდნენ, მაგრამ მალე გაირკვა სიმართლე. ოქროყანის ყოფილმა კლასელებმა რომ გაიგეს, მივიდნენ 46-ე სკოლაში. იაგომ ბიჭებს ხელი არ გაანძრევინა. გაიხადა სასკოლო პერანგი და თითო-თითოდ ყველას ცემით გაუმასპინძლდა. შემდეგ ჩაიცვა სუფთა პერანგი და შევიდა კლასში. გაკვეთილი დაიწყო. მასწავლებელს ყველა ბიჭი გაბურძღვნილი და ტალახიანი დახვდა, მარტო ჩემი შვილი იყო წესრიგში. რა ამბავია, ბავშვებო, მარტო მაჩხანელი რომ არის მოსწავლის ფორმაშიო? გოგოებმა ღიმილით უპასუხეს: ყველანი იაგომ ჩააგდო მაგ დღეშიო...

ცილა მაჩხანელი

2021 წ

„სულის საზღვრის“ გადასაფრენად

ჩემო განუმეორებლო მეგობარო, კურსელო, ჯგუფელო და ჩემო მეჯვარე, ოთხმოციან წლებში მანდილოსნების მეჯვარეები აუცილებლად მანდილოსნები უნდა ყოფილიყვნენ და ჩვენ დავარღვიეთ საყოველთაოდ გამეფებული ეს სტანდარტი. მახსოვს, უამრავი ყვავილით ხელში, ქორწინების სახლის წინ, როგორ დამხვდი გალალეული, თვითმფრინავამდე მიმაცილე და ჩემს ჩამოსვლამდე ჩემს მშობლებსაც არაერთხელ ესტუმრე მოსაფერებლად...

301

მირბოდნენ წლები და შენ სულ მუდამ მაღავდი საკუთარი თავის ამბებს, მგონია, საკუთარ თავსაც უმაღავდი. ერთხელ შეხვედრისას მითხარი, ლექსების წერა დავინწყო, ვერ გამაკვირვებ – გიპასუხე: „სულის საზღვრის“ გადასაფრენად შენ კალმისთვის მოგიკივლია ხელი და მე ფუნჯისთვის-მეთქი და ჯილდოდ შენი ლექსების პირველი კრებულიც დავიმსახურე, ოღონდ ერთი პირობით: მეტ კრიტიკას და ნაკლებ ტაშს ველოდებო და არც გაიფიქრო, კრიტიკამ წერა შემანწყვეტინოსო, რადგან როცა წერას ვინწყებ, ყველა მოგონება მახსენდება, რომელიც ერთ დროს ყველაზე ბნელ კუთხეში, ცხრაკლიტულში გამოვამწყვდიე და გულმოდგინედ დავმალეო, ჰოდა, წარმოგიდგენია? პოეზიით სულის და გულის რითმები სამზეოზე გამომაქვსო...

დღესაც გვტკივა უშენობა შენს მეგობრებს და ცრემლები შენს არყოფნას ვერ გვიმსუბუქებენ... შენ ვეღარ დაესწრები შენი პოეზიის ახალი კრებულის გამოცემას, მაგრამ შენ იმ დღეს კიდევ ერთხელ დაიბადები... ნახვამდის მეგობარო.

*დარია სადალაშვილი-ჯანიაშვილი
2021 წ*

ლექსთა კრებულის წაკითხვისას

სიყვარულის საოცარი გრძნობა გეუფლება იაგო მაჩხანელის ლექსთა კრებულის წაკითხვისას. ლიტერატურისა და საქართველოს ისტორიის სიღრმისეული ცოდნა, სიტყვათა მარაგი, რითმა და აზრთა თანმიმდევრობა საოცრადაა შეხამებული მის პოეტურ სულში.

„ნუ შეუყვები აღმართს, თუ გული არ გთხოვს ამას“ – გვამცნობს სტრიქონი, მაგრამ ჩვენდა უნებურად, აღტკინებული მივუყვებით იმ აღმართს, რასაც ჭეშმარიტი პოეზია, პოეტური შთაგონება ჰქვია. ამაში არის შინაგანი ძალა და იდუმალება, რომელიც გვპირდება, გულისნადების გამხელას და მართლაც, ჩვენს წინ იშლება გრძნობათა საოცარი სიფაქიზე...

„ამპარტავნება და სიძულვილი
დიდი ხანია ქარს გავატანე...
სხვისი ჭირის და ვარამის ფონზე,
ჩემი ცხოვრება არ გავახარე.“

იაგო მაჩხანელის ცხოვრება სავსეა სიყვარულით, სიხარულით, ტკივილით, მონატრებით, სევდით, ნალღველით, მოლოდინით და სულგრძელობით.

„მე კვლავაც ვუმღერ იმ დიდ სიყვარულს“... ვინ იცის, რამდენჯერ დაცლილა ომახიანი „მრავალჟამიერის“ ფონზე, დალოცვილი ვაზის ნაჟური, ჯიხვის ყანნებით მის ლამაზ ოჯახში, საოცარი გემოვნებით მოწყობილ მარანში. ნარმტაცი ბუნება, მთისა და ბარის სიყვარული განსაკუთრებულ ადგილს იკავებს ბატონი იაგოს შემოქმედებაში.

„ბებრისციხესთან მხცოვანმა მუხამ
მას ჩამორეცხა სევდა-ნალღველი,
მუხას ძარღვები ვაჟასი ჰქონდა
და იერსახეც ჰქონდა ფშაველის“.

საოცარი ფერებით ხატავს იგი ბუნების ქმნილებებს. ოსტატურად გადმოსცემს დილის რიჟრაჟსა თუ ღამის პეიზაჟს, უფლისკენ სავალ გზას თუ ზედაზნის ნისლიანი მთიდან წამოსულ ძახილს... „ღვთიური ჰანგიც მომძალებიაო“ – ამბობს იგი და დასძენს: „ჩემი ლექსებით გაჟღენთილს, სევდა რად გამოგერია“. გრძნობებთან ასე ფაქიზად შეხება, გამხნევენს და გაგრძობინებს, რომ სიცოცხლე მშვენიერია.

მინდა ვუსურვო პროფესიონალ იურისტს, შემოქმედ ადამიანს, ყველასათვის საყვარელ ჩვენს ძმას – იაგო მაჩხანელს ხანგრძლივი სიცოცხლე თავისი ოჯახის, სამშობლოს, სამეგობროს და ერთგული მკითხველის გულის გასახარად.

მერაბ სიჭინავა
2014 წ

ბრონეულში დაბადებული სიყვარული

გინახავთ სადმე „ზღაპრის გმირივით გაზრდილი ოცნება“, „გაზაფხულად გაფოთლილი ცა“, „ცხელი თოვლი“, „ღობეზე ცელქი ბავშვივით ამძვრალი სურო“, „ვარდის სინათლე“, „უდაბნოში შეციებული ქარები“, „ფერიებით გადათოვლილ ცის კამარაზე წამოშლილი, მითიური მისტერიები“, „მაგნოლიების წვიმა“, ანდა „თეთრი მერცხლები“...

ეს უცნაური და უფაქიზესი სამყარო იქმნება მაშინ, როდესაც მეტად

საპასუხისმგებლო და მძიმე პროფესიული საქმიანობის შემდეგ, თვალი ისვენებს, „გულს კი ლამაზი ოცნება უნდა, ღრუბელივით ქარმა რომ წაილოს და მწვერვალებს ქუდად დაახუროს“...

იაგო მაჩხანელმა კარგად იცის ქვეყნის, ერის, მწერლობის, ღირსების, ერთგულებისა და სიყვარულის ფასი. ის ადამიანია, რომელიც „მყინვარზე ცეცხლსაც დაგინთებს“, თავად კი ცივ სამყაროში „მაძებარივით დაეძებს სიბოს“... „უიმედობის შავ და ბასრ ლოდებს კლდის ჩანჩქერივით ეხეთქება“... მაგრამ არ იცის „მარცხი და დაღლა“, ალბათ იმიტომ, რომ ჯვრისა და ვაზის მადლით დააბიჯებს დედამიწაზე და „სისხლით ნაჟღენთი უფლის კვართია მისი დროშა“, არ ავინყდება არც აქაურნი, არც იქაურნი... ყველას ტკივილს ითავსებს და საკუთარივით განიცდის...

„როგორ მივხედოთ, რით დავაპუროთ
სულწართმეული, მშიერი ბავშვი,
ბელურასავით პურს რომ დაეძებს
თოვლში, ყინვაში, ბორიალ ქარში“...

ღირსებაშემოსილი, შიომღვიმელ ბერებსაც გულითადად უწილადებს თავის გამონჭურულ ვაზის ცრემლებს... შეუმჩნეველი არაფერი რჩება, არც „ცერებზე შემდგარი გვირილა“, არც „ბებერი, ძმობილი მუხის“ გამხმარი ტოტები, არც მერცხლის ბუდეში „თეთრად ჩამრგვალებული“ მომავალი. გამოცდილი მონადირის მზერას არც „მზის სხივებს მიპარებული ქარი“ გამოეპარება. თავად გრძნობს სამყაროს მოძრაობას... გულში ჩაფენილი „მწვანე ბალახით“ და „ორი ჩიტით“ გატრუნული, სიჩუმეში „კვირტების სკდომის ხმაურსაც“ მიაყურადებს და შენც გაგრძნობინებს, რომ ცოცხალი ხარ, რომ გმართებს, რომ მოგეთხოვება, რადგანაც სამყაროს ნაწილი ხარ და სხვანაირად არ შეგიძლია იცხოვრო... სხვანაირად ვერ დაინახავ „უთეთრეს მტრედს გულის სარკმლიდან“, სხვანაირად ვერ მოვა „სიტყვა, კლდე და მართალი“, სხვანაირად ვერ დაინახავ ღიმილს, რომელიც „საყვარელ ადამიანს აჩუქე დიდი ხნის წინათ“... სხვაგვარად გაყინულ სხეულს ცეცხლს ვერ დაუნთებენ „ციცინათელას წყვილი თვალები“ და სხვანაირად ვერ დაიბადება „ტყეში, ბრონეულში ან მდინარის პირას გრძნობათა მეფე – სიყვარული“.

ისე, ბრონეულში დაბადებული სიყვარული თუ გინახავთ სადმე?.. და თუკი ეს შესაძლებელია, მაშინ „წყალწაღებულსაც დაიჭერს ხავსი“.

ამ წიგნის ავტორი არ არის პროფესიონალი პოეტი და ლიტერატორი. დღევანდელ დღეს, თავად პროფესიონალებსაც არ გაუკვირდებათ რითმის, რიტმისა და ლექსთწყობის დარღვევა, მაგრამ იშვიათია ასეთი სულის მოძრაობა:

„რით ვანუგეშო და რა ვურჩიო
მოსხეტიალე, ცრემლიან სინდისს“...

ან

„ღრმად ჩამისუნთქე, ძალიან გთხოვ, ღრმად ჩამისუნთქე,
რომ შენს სხეულში შევფრინდე და ცეცხლი დავანთო.“

ან

„ცეცხლო, ქარს კი დაემალე,
მაგრამ თვალეზმა წაგლეკა“.

ანდა

„დადგა დრო, სიტყვამ კაცი იპოვოს“.

ხანდახან ადამიანის სულში მობორიალე ზღვას ფურცლებზე გადმო-
საღვრელად ერთი წვეთი სჭირდება.

„რა გრძნობაა, ამორძალი,
სიხარულს რომ ასდევს ცრემლად,
თუნდაც ერთი წვეთის ძალით,
გული რომ ქუხს და რომ ელავს,
ბნელს რომ გაგინათებს ელვით,
რომ მიფრინავ, მაგრამ არსად...
ქუხილსა და სეტყვას ელი,
უპატრონო ძაღლის მსგავსად“.

და ისმის კითხვა: რა არის ის ერთი წვეთი?.. და აქვეა პასუხიც:

„ბუმბულზე სუსტმა, მასზე პატარამ
ცის საზღაპრეთი შემომატარა“...

თანამედროვე ქართულ პოეზიაში იშვიათად თუ შეგხვდებათ ასეთი სუ-
ლის შემძვრელი სიღრმე:

„ორივე დუმს და ორივე იცდის,
დუმილის ბილიკს გადიან ერთად
და ვერ ხვდებიან ბილიკის ბოლოს
მათ რომ დახვდებათ დუმილის სევდა“.

დაბოლოს, მკითხველთა სამსჯავროს მინდა კიდევ ერთხელ შევახსენო
იაგო მაჩხანელის სტრიქონები:

„სიტყვა, რომელსაც ღრუბლებში სძინავს,
მზეს ელოდება და ჯერ არ მითქვამს“...

ქეთევან დოლიძე

2015 წ

მთვარე ქვევრიდან

იაგო მაჩხანელს

მზერაწუნულ მტევნის
მადლსა და ძალას
უნთებ სანთელს და
საკმეველს უკმევ.

მერე კი წურავ
მანავის მწვანედ,
ხან ჩინის ჩინად...
მოალხენ უქმეს.

ალადასტურმაც
მოგცა დასტური,
თუმცა ყლაპავდა
ცრემლების ლუკმებს.

საფერავ-პერანგ
ამოკვართული
დადგება ღვინო...
წაუღებ ბერებს.

მერე ქვევრიდან
ამოვა მთვარე...
მთვარე ქვევრიდან
ამოვა მერე!

ქეთევან დოლიძე

დანიშნულება:

გამომცემლობა „მერიდიანი“,
თბილისი, ალ. ყაზბეგის გამზ., №47.

☎ 239-15-22

E-mail: meridiani777@gmail.com

այսին Յիսրբերին

Յւնեային իրւյսին Յաթար,
շաթւււրբերին յշրտար ւրնին,
սօ յյշրտարին իս շաթւաթին
բս շաթաթերար շոթւաթին.

Ինքը շաթաթարին այսին Յիսրբերին,
նաթւաթին լիլիս իս ևնաթւ,
իսին ւրնինին Յիս շաթաթարին
բս Յաթարար և Յիսթարին ևնաթւ.

Յիս

Յիսրին